

การวิเคราะห์เนื้อเรื่องจากแบบรับฟอง
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุปราณี จิราธรรงค์

ทศ
ค 15
008645

โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม)

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

พุทธศักราช 2537

การวิเคราะห์เนื้อเรื่องจากแบบปรับปรุง
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุปราณี จิราณรงค์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม)

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

พ.ศ. 2537

A Content Analysis of Complaint Forms
Completed by Second Graders
of Chulalongkorn University Demonstration School

Supraanee Jiranarong

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Chulalongkorn University Demonstration
School, Faculty of Education

1994

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย

บทคัดย่อภาษาอังกฤษ

กิตติกรรมประกาศ

รายการแผนภูมิประกอบ

รายการตารางประกอบ

บทที่ 1	บทนำ	1
	ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
	วัตถุประสงค์ของการวิจัย	5
	ขอบเขตของการวิจัย	5
	ช่วงเวลาการทดลอง	5
	ค่าจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย	6
	ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย	8
บทที่ 2	วิธีดำเนินการวิจัย	9
	ประชากร	9
	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	9
	การดำเนินการจัดเก็บข้อมูล	16
	การวิเคราะห์ข้อมูล	17
บทที่ 3	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	18
	ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ความถี่ของพฤติกรรมในการใช้ แบบรับฟังของนักเรียน	19
	ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์เนื้อหาสาระการฟังของนักเรียน	20
	ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาไทย และการแก้ไขข้อผิดพลาด	28
	ตอนที่ 4 ผลการศึกษาคำความคิดเห็นของนักเรียนต่อการใช้ แบบรับฟัง	36
บทที่ 4	สรุปผลการวิจัย อภิปรายและ ข้อเสนอแนะ	40
	บรรณานุกรม	63

ภาคผนวก

65

- ก. ข้อความที่นักเรียนบันทึกในแบบรับฟ้องและการแก้ไขข้อผิดพลาดของการใช้ภาษาไทยที่พบในแบบรับฟ้อง
- ข. คู่มือครูในการใช้แบบรับฟ้องในการบริหารชั้นเรียนและเกณฑ์ 102 ในการวิเคราะห์เนื้อหาสาระในการรับฟ้องและลักษณะข้อผิดพลาดของการใช้ภาษาไทย

สถาบันวิจัยบริหาร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เลขที่ *กข*
ด 15
เลขทะเบียน 008645
วัน เดือน ปี 16.ก.พ.39

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ คือ

1. เพื่อศึกษาความถี่ของพฤติกรรมในการใช้แบบรับฟ้องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
2. เพื่อวิเคราะห์เนื้อหาสาระจากแบบรับฟ้องที่นักเรียนบันทึก
3. เพื่อวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาไทยของนักเรียนจากการบันทึกพฤติกรรมลงในแบบรับฟ้อง
4. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนต่อการใช้แบบรับฟ้องในชั้นเรียน

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หนึ่งห้องเรียน จำนวน 39 คน ซึ่งประกอบด้วยนักเรียนชาย 21 คนและนักเรียนหญิง 18 คน การเก็บรวบรวมข้อมูลดำเนินไปตลอดภาคปลายของปีการศึกษา 2534 โดยให้นักเรียนบันทึกการฟ้องลงในแบบรับฟ้องที่จัดไว้ให้ นอกจากนี้ยังได้สอบถามความคิดเห็นของนักเรียนต่อการใช้แบบรับฟ้องในชั้นเรียน นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์เนื้อหาและวิเคราะห์ค่าสถิติบรรยาย

ผลการวิจัยมีข้อสรุป ดังนี้

1. ในด้านความถี่ของพฤติกรรมในการใช้แบบรับฟ้อง
 - 1.1 ความถี่ของพฤติกรรมการฟ้องในแต่ละสัปดาห์ตลอดช่วง 16 สัปดาห์ อยู่ในช่วง 11 ถึง 88 ครั้งต่อสัปดาห์ โดยเฉลี่ยมีความถี่ของการฟ้อง ประมาณ 40 ครั้งต่อสัปดาห์
 - 1.2 ความถี่ของพฤติกรรมการฟ้องในช่วง 8 สัปดาห์แรก มีการแปรผันมากกว่า 8 สัปดาห์หลัง
 - 1.3 ความถี่การฟ้องของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีลักษณะที่ใกล้เคียงกัน
2. ในด้านเนื้อหาสาระของการฟ้อง
 - 2.1 สาระที่ฟ้องเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับเพื่อนมากกว่าเรื่องเกี่ยวกับตนเอง
 - 2.2 สาระที่ฟ้องเกี่ยวกับตนเอง นักเรียนฟ้องในเรื่องเกี่ยวกับการถูกเพื่อนทำร้ายร่างกายมากที่สุด รองลงมาได้แก่ การถูกเพื่อนแกล้ง ด้วยวิธีอื่นที่ไม่ใช่การทำร้ายร่างกาย การถูกเพื่อนใช้วาจาว่ากล่าว และการถูกเพื่อนทำกับสิ่งของ

2.3 สารที่พ้องเกี่ยวกับเพื่อน นักเรียนพ้องในเรื่องของพฤติกรรมของเพื่อนโดยทั่ว ๆ ไปมากที่สุด รองลงมาได้แก่ การถูกเพื่อนทำร้าย รำวงกาย การถูกเพื่อนแกล้งด้วยวิธีอื่นที่ไม่ใช่การทำร้ายร่างกาย การถูกเพื่อนทำกับสิ่งของและการถูกเพื่อนใช้วาจาว่ากล่าว

3. ในด้านลักษณะข้อผิดพลาดของการใช้ภาษาไทย

3.1 นักเรียนมีข้อผิดพลาดเรื่องการแต่งประโยคมากที่สุด รองลงมาคือ เรื่องการสะกดคำ รันต์ เรื่องการใช้คำและเรื่องการเว้นวรรคตอน

3.2 ในเรื่องของการแต่งประโยค นักเรียนมีข้อผิดพลาดเรื่องการขาดคำ และกลุ่มคำที่จำเป็นในประโยคมากที่สุด รองลงมาคือ เรื่องมีคำและกลุ่มคำเกินในประโยคและเรื่องคำหรือกลุ่มคำผิดลำดับ

3.3 ในเรื่องการสะกดคำ รันต์ นักเรียนมีข้อผิดพลาดเรื่องการใช้พยัญชนะต้นผิดมากที่สุด รองลงมาคือใช้วรรณยุกต์ผิด ใช้สระผิด เขียนผิดทั้งคำ ใช้ตัวสะกดผิดและใช้ตัวกา รันต์ผิด

3.4 ในเรื่องการใช้คำ นักเรียนมีข้อผิดพลาดเรื่องการใช้คำผิดความหมายมากที่สุด รองลงมาคือใช้คำฟุ่มเฟือยและใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน

3.5 ในเรื่องการเว้นวรรคตอน นักเรียนมีข้อผิดพลาดเรื่องการเว้นวรรคในที่ไม่ควรเว้นมากที่สุด รองลงมาคือการไม่เว้นวรรคในที่ควรเว้น

4. ในด้านความดีเห็นของนักเรียนต่อการใช้แบบรับพ้อง

นักเรียนส่วนใหญ่ (๑๗%) เห็นด้วยกับการใช้แบบรับพ้องช่วยในการบริหารชั้นเรียนเพราะทำให้ครูได้ทราบพฤติกรรมของนักเรียนทั้งห้องในเวลา และสถานที่ต่าง ๆ กัน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

**A Content analysis of Complaint
Forms Completed by Second Graders
of Chulalongkorn University
Demonstration School**

Abstract

The objectives of this research were as follows:

1. to study the frequency of using complaint forms;
2. to analyse the content of the complaint forms completed by the students;
3. to analyse thai language errors made by each student in recording student behaviour on the forms;
4. to study the students' opinions on the use of complaint forms in the classroom.

The sample were a class of 39 second graders, consisting of 21 boys and 18 girls, Data were collected from complaint forms completed by the students in the second semester of the 1991 school year. The students' opinions on the use of complaint forms in the classroom were also collected. Content analysis and descriptive statistics were used in analyzing the data.

The findings as follows.

1. As regards to the frequency of using the complaints forms.

1.1 Over a 16-week period, the frequency of complaining behaviour ranged from 11 to 88 times a week, with an average of 40 times a week.

1.2 The frequency of complaining during the first eight weeks varied more than that during the last eight weeks.

1.3 The boys' complaining frequency was comparable to the girls'.

2. As regards to content of the complaints.

2.1 The content of the complaints was more related to their classmates than to the students themselves.

2.2 As for complaints related to the students themselves, they were mostly related to physical attacks by classmates, followed respectively by bullying in ways other than physical attacks, verbal abuse and damage to personal belongings.

2.3 As for complaints related to classmates, they were mostly about classmates' behaviour in general, followed respectively by physical attacks, bullying in ways other than physical attacks, damage to personal belongings and verbal abuse.

3. On errors in the use of Thai

3.1 The majority of errors involved syntax, followed respectively by errors in spelling, word usage and spacing.

3.2 On syntax, errors mostly involved omission of words essential to the grammaticality of sentences. They were followed respectively by errors involving superfluous words and wrong word order.

3.3 On spelling, errors mostly involved incorrect use of syllable-initial consonants. They were followed respectively by incorrect use of tone marks and vowels, misspelling of entire words and incorrect use of syllable-final and muted syllable-final consonants.

3.4 There were instances of wrong words, superfluous words and use of a colloquial style in writing.

3.5 On spacing, students would put a space where no space should be put, and would, conversely, fail to put a space where one was required.

4. As for the students' opinions on the complaint forms, most (97%) agreed with the use of complaint forms to help with classroom management, as the teacher would be informed of the entire class's behaviour at different times and different places.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยเรื่องนี้เป็นงานวิจัยในชั้นเรียนเพื่อนำผลการวิจัยมาใช้ในการบริหารชั้นเรียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ตลอดจนการปรับพฤติกรรมของนักเรียนและปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย งานวิจัยนี้สำเร็จได้ด้วยความช่วยเหลือจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุวัฒนา สุวรรณเขตนิคม ซึ่งได้กรุณาให้คำปรึกษาแนะนำ ตรวจสอบแก้ไขและให้ข้อเสนอแนะต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุวัฒนา สุวรรณเขตนิคมเป็นอย่างสูง

นอกจากนี้ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.ทีศนา แหมมณี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุกัญญา โขวิไลกุล ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุชาติ ตันชนะเดชา และผู้ช่วยศาสตราจารย์นิรันดร์ แสงสวัสดิ์ ที่ได้กรุณาช่วยตรวจสอบแก้ไขและให้คำแนะนำเพื่อปรับปรุงงานวิจัยนี้ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ศิริวรรณ กาญจนสาลักษณ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุพร วงศ์สุนทรเลิศ ที่ได้ช่วยตรวจสอบแก้ไขแก้ที่การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย ตลอดจนช่วยอ่านตรวจทานและให้คำแนะนำในด้านการใช้ภาษาไทย และขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร.สมคิด ฌานรังษะ ที่ได้ให้ความช่วยเหลือในการแก้ไขบทคัดย่อภาษาไทยและทำบทคัดย่อภาษาอังกฤษและผู้ช่วยศาสตราจารย์ ลัดดา กู่เกียรติ หัวหน้าหน่วยงานวิจัยในโรงเรียนที่ได้ให้การสนับสนุนด้วยดีตลอดมา

สุปราณี จิราภรณ์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายการแผนภูมิประกอบ

หน้า

แผนภูมิที่

1. ความถี่ของการฟ้องของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์และการเปลี่ยนแปลง
ของความถี่ของการฟ้องในช่วง 16 สัปดาห์ 19

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายการตารางประกอบ

หน้า

ตารางที่

1. ความถี่ของการฟ้องจำแนกตามเพศและความถี่เฉลี่ยของการฟ้องแต่ละเพศ 20
2. จำนวนเรื่องและค่าร้อยละของจำนวนเรื่องจำแนกตามสาระการฟ้อง 20
3. จำนวนเรื่องและค่าร้อยละของจำนวนเรื่องที่มีการฟ้องเกี่ยวกับตนเอง จำแนกตามสาระการฟ้อง 21
4. จำนวนเรื่องและค่าร้อยละของจำนวนเรื่องที่มีการฟ้องเกี่ยวกับเพื่อน จำแนกตามสาระการฟ้อง 23
5. จำนวนนักเรียนและค่าร้อยละของจำนวนนักเรียนที่มีข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาไทยจำแนกตามลักษณะข้อผิดพลาด 28
6. จำนวนนักเรียนและค่าร้อยละของจำนวนนักเรียนที่มีข้อผิดพลาดเรื่อง การแต่งประโยค 29
7. จำนวนนักเรียนและค่าร้อยละของจำนวนนักเรียนที่มีข้อผิดพลาดเรื่อง การสะกดคำ 31
8. จำนวนนักเรียนและค่าร้อยละของจำนวนนักเรียนที่มีข้อผิดพลาดเรื่อง การใช้คำ 33
9. จำนวนนักเรียนและค่าร้อยละของจำนวนนักเรียนที่มีข้อผิดพลาดเรื่อง การเว้นวรรคตอน 35

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เมื่อนักเรียนเข้ามาอยู่ในโรงเรียน นักเรียนจะมีการติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากบุคคลในครอบครัวและญาติพี่น้องหรืออาจกล่าวได้ว่า เมื่อเด็กก้าวเข้าสู่สังคมภายในโรงเรียน เด็กจะมีการปะทะสังสรรค์กับบุคคลในอีกแวดวงหนึ่งคือครูและเพื่อน ๆ ครูจะเป็นบุคคลสำคัญที่ให้ความมั่นใจ เป็นที่ยึดถือและให้ความอบอุ่นแก่เด็กในสังคมโรงเรียนซึ่งเป็นสังคมใหญ่ของเด็ก เด็กจะถือว่าครูคือตัวแทนของพ่อแม่และจะคอย ๆ เรียนรู้ รับรู้และซึมซับสิ่งต่าง ๆ ที่ครูเป็นผู้ถ่ายทอดให้ทั้งทางตรงและทางอ้อม เด็กจะมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์หรือไม่ส่วนหนึ่งเกิดจากการปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนในขณะที่มีการเรียนการสอนนั่นเอง (พิไลลักษณ์ จำเมือง 2528:5) ดังนั้นครูจึงมีส่วนสำคัญต่อพฤติกรรมของนักเรียน

บทบาทสำคัญของครูนอกจากการสอนซึ่งเป็นหน้าที่หลักแล้ว ครูยังมีบทบาทในการเป็นผู้บรมก่อกมลเมลาให้นักเรียนมีความพร้อมทุกด้าน สามารถปรับตัวเข้ากับบุคคลอื่นได้อย่างดี มีพฤติกรรมที่พึงประสงค์อีกด้วยดังที่สุรางค์ โคว์ตระกูล (2533:309) ได้กล่าวไว้ว่าหน้าที่ครูไม่ใช่เพียงแต่เป็นผู้สอนวิชาความรู้ให้นักเรียน แต่เพียงอย่างเดียว ครูยังมีบทบาทสำคัญในฐานะเป็นผู้ช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการทางบุคลิกภาพทางบวกอย่างสมบูรณ์ ครูจึงมีบทบาทหน้าที่ที่สำคัญมากดังที่ พุณทริพย์ แพรวงค์ฯ ได้กล่าวไว้ว่า "ครู" เป็นมีคคุณเทศก์ทางวิญญาณมนุษย์ ครูไม่เพียงแต่สอนหนังสือเท่านั้น แต่ครูยังมีการอันยิ่งใหญ่ที่จะต้องช่วยให้มนุษย์มีความรู้และดำเนินชีวิตให้ถูกต้องมากกว่าที่เป็นอยู่ (มีทนา ทองใหญ่และสุปราณี จิราพรรงค์ 2528:10)

นอกจากครูแล้วนักเรียนยังมีความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อนด้วย นักเรียนจะเรียนรู้บทบาทใหม่ในการเป็นสมาชิกของกลุ่มที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน มีโลกของเพื่อนที่อยู่ภายในวัยเดียวกัน การที่นักเรียนแต่ละคนมาจากสภาพครอบครัวที่แตกต่างกันมาอยู่ร่วมกัน จะทำให้เกิดปัญหาในการปรับตัวขึ้นได้ ศรีเรือน แก้วกังวาล (2530:123) กล่าวถึงเด็กในวัยนี้ว่า ช่วงวัยเด็กตอนปลาย มีลักษณะพัฒนาการเด่นคือเด็กเริ่มออกจากบ้าน (Emerging from home) ไปสู่หน่วยสังคมอื่น จุดศูนย์กลางสังคมของเด็กคือโรงเรียน เด็กจะเรียนรู้บทบาทใหม่คือการเป็นสมาชิกของกลุ่มรุ่นราวคราวเดียวกัน มีโลกใหม่อีกโลกหนึ่งคือโลกเพื่อนร่วมวัย (The world of peer) เด็กจะได้รับการเรียนรู้ระเบียบ กฎเกณฑ์ บทบาทต่าง ๆ ที่มนุษย์ต้องการ

กระทำในการอยู่ร่วมกันเป็นหมู่คณะ ถ้าเด็กเข้ากลุ่มได้ดีจะลดนิสัยเอาแต่ใจตัวเอง และหัวดื้อรั้น สมพร สุทัศน์ีย์ (2531:20) ได้ศึกษาถึงเด็กวัยนี้ พบว่า เด็กวัย 6-12 ขวบ ยังมีประสบการณ์น้อย จึงมีปัญหาในการปรับตัวมากมาย บางครั้งก็สามารถแก้ปัญหาได้แต่บางครั้งก็แก้ปัญหาไม่ได้ เด็กจึงพยายามหลีกเลี่ยงปัญหาโดยใช้กลวิธีป้องกันตัว (Defense Mechanism) ให้เข้ากับสถานการณ์ที่ตนเผชิญ

เมื่อนักเรียนเข้าสู่สังคมโรงเรียน นอกจากนักเรียนจะต้องปรับตัวกับครูแล้ว กลุ่มเพื่อนก็มีบทบาทในการปรับตัวของนักเรียนเช่นกัน ปัญหาพฤติกรรมที่พบในนักเรียนชั้นเล็ก ๆ ในระดับประถมต้นก็คือ พฤติกรรมการฟ้อง นักเรียนมักจะมีปัญหามาฟ้องครูเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นและพฤติกรรมของเพื่อนก็มีผลต่อตนเองโดยตรงหรือต่อเพื่อนคนอื่น ๆ เสมอ ซึ่งในการฟ้องนั้นนักเรียนจะไม่เลือกเวลาในการฟ้อง กล่าวคือ ฟ้องในเวลาเรียน ในเวลาที่ครูกำลังสนทนากับบุคคลอื่น หรือประกอบกิจกรรมอื่น ๆ อยู่ เช่น ขณะเข้าแถวเคารพธงชาติ สวดมนต์ เป็นต้น บางครั้งครูแก้ปัญหาโดยให้นักเรียนช่วยดูแลเพื่อนแทนครูและมารายงานครูด้วย ด้วยเหตุนี้จะมีนักเรียนมาฟ้องครูมากขึ้นและถี่ขึ้น เพราะครูได้มอบหมายงานให้นักเรียนช่วยครู ซึ่งเป็นลักษณะธรรมชาติของเด็กวัยนี้ กล่าวคือเด็กในวัย 7-8 ขวบ จะพยายามเรียกร้องความสนใจจากครูโดยการเอาใจครู ช่วยครูทำงาน (สมพร สุทัศน์ีย์ 2531:15)

จากพฤติกรรมและสาเหตุดังกล่าวทำให้ครูต้องเสียเวลาในการรับฟ้องหรือในบางครั้งรับฟ้องแล้ว แต่ครูมีภาระหน้าที่หรือเหตุการณ์อื่น ๆ เข้ามาแทรก ก็อาจทำให้ครูลืมเรื่องที่นักเรียนฟ้อง ทำให้นักเรียนบางคนที่มาฟ้องรู้สึกน้อยใจ โดยคิดเอาเองว่าครูรักเพื่อนคนนั้นมาก ครูจึงไม่ว่ากล่าวหรือตักเตือน แต่อีกคนที่สร้างปัญหาในลักษณะเดียวกันกลับถูกตักเตือนหรือถูกทำโทษ ในบางครั้งนักเรียนมาฟ้องขณะที่ครูกำลังมีงานล้นมือ อารมณ์ดีเกรี้ยวอาจจะไม่ทันได้ฟังเรื่องราวจนจบ ก็กลับตักเตือนเสียก่อน สถานการณ์เหล่านี้ครูอาจจะทำไปโดยไม่ได้ตั้งใจและครูเองบางครั้งก็อาจจะคิดไม่ถึงว่าจะมีผลตามมาอย่างไร ทั้งนี้เพราะนักเรียนยังเล็กเกินไปที่จะเข้าใจ ดังที่อิวรรณ กินาวงศ์ (2533:68) กล่าวว่า เด็กที่มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา เนื่องจากครูไม่รักและเข้าใจเด็กดีพอ ชอบเลือกที่รักมักที่ชัง ไม่ให้ความยุติธรรมเสมอหน้ากัน ทำอะไรก็ทำด้วยอารมณ์ของตนเป็นส่วนใหญ่ และสุรางค์ วัควัตรกุล (2533:310) ยังกล่าวอีกว่า ครูจะต้องทำตนให้นักเรียนรักและเชื่อถือ คิดว่าครูเป็นที่พึ่งได้ ครูจะต้องไม่แสดงความรักที่หลอมน้ำ ควระจะมีคามยุติธรรมปฏิบัติต่อนักเรียนด้วยใจเป็นกลางไม่มีอคติ

การที่ครูจะทำโดยตั้งใจหรือไม่ก็ตาม ถ้าครูไม่ระมัดระวังในเรื่องเหล่านี้ก็อาจจะเกิดผลเสียตามมาได้ ดังนั้นเพื่อให้การบริหารชั้นเรียนเป็นไปด้วยความเรียบร้อยและมีประสิทธิภาพ ช่วยลดพฤติกรรมการณ์การฟ้องโดยตรงอันเป็นปัญหาดังที่กล่าวมาแล้ว และเป็นการช่วยให้ครูสามารถวางระบบสื่อสารระหว่างครูและนักเรียนทั้งชั้นให้มีระบบมากขึ้น รวมทั้งเป็นการฝึกให้นักเรียนมีความอดทน รู้จักแก้ปัญหาอย่างถูกวิธี รู้จักการประนีประนอม เพราะมีความเชื่อพื้นฐานที่ว่านักเรียนที่ต้องการฟ้องนั้น ในขณะที่เขียนข้อความในแบบรับฟ้องจะลดความแรงของอารมณ์ลง เพราะมีแบบรับฟ้องเป็นตัวแทนของครูที่จะรับฟ้องเรื่องราวต่าง ๆ จากนักเรียน และในช่วงเวลาที่เขียนนั้น สมาชิกของนักเรียนก็จะเฝ้าอยู่ที่การเขียนว่าจะเขียนข้อความที่จะฟ้องอย่างไรที่จะทำให้ครูเข้าใจ ทำให้เบนความสนใจจากที่กำลังโกรธมาเฝ้าอยู่ที่แบบรับฟ้องแทน ในขณะที่เด็วกันตัวของนักเรียนเองก็จะได้มีเวลาใคร่ครวญแก้ปัญหา เป็นการฝึกการแก้ปัญหาไปในตัวด้วย จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับการจัดระบบการฟ้อง สารที่ได้จากการฟ้อง โดยได้จัดแบบรับฟ้องเพื่อให้นักเรียนได้บันทึกเรื่องราวต่าง ๆ ที่ต้องการฟ้องลงในแบบรับฟ้อง และในแต่ละวันผู้วิจัยก็จะรวบรวมแบบรับฟ้องเหล่านั้นมาพิจารณาตัดสินเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น เพื่อนำไปสู่การแก้ปัญหาที่ถูกทาง นักเรียนพอใจ ยอมรับ การตัดสิน และการอบรมแนะนำ ซึ่งจะทำให้ความขัดแย้งและความไม่เข้าใจตรงกันของครูและนักเรียนหมดไป เพราะปัญหาที่นักเรียนนำมาบันทึกนั้นเป็นปัญหาที่ต้องการคำแนะนำจากครูอยู่แล้ว

ข้อมูลที่ได้จากแบบรับฟ้องนั้นเป็นข้อมูลที่น่าสนใจและครูเองจะได้ลดเวลาที่ต้องใช้เป็นจำนวนมากในการรับฟังคำฟ้องต่าง ๆ จากนักเรียนโดยตรง ครูและนักเรียนสามารถสื่อสารกันได้สะดวกและรวดเร็ว ครูสามารถรับทราบปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับนักเรียนทั้งในและนอกห้องเรียนและจากการศึกษางานวิจัยต่าง ๆ ก็ไม่พบงานวิจัยในลักษณะดังกล่าวนี้ ดังนั้นเพื่อให้ได้ข้อสรุปว่าแบบรับฟ้องนั้นจะช่วยให้การบริหารชั้นเรียนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น จึงได้ดำเนินการวิจัยในชั้นเรียนเกี่ยวกับเรื่องนี้ขึ้น นอกจากนี้ยังได้ทำการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาไทยของนักเรียนด้วย เพื่อจะได้นำไปเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาไทยในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ต่อไป

ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติ ที่คนไทยเราใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อสารติดต่อกับผู้อื่น ดังที่กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดจุดประสงค์ของการสอนภาษาไทยไว้ในหลักสูตรประถมศึกษา พ.ศ. 2521 ไว้ข้อหนึ่งว่า ให้นักเรียนสามารถ

ใช้ภาษาติดต่อทั้งการรับรู้และถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดอย่างถูกต้องมีประสิทธิภาพและ
สัมฤทธิ์ผล (กรมวิชาการ 2528 : 5) แต่ข้อความที่นักเรียนบันทึกในแบบรับฟัง
นั้นเราจะพบว่านักเรียนหลายคนพยายามที่จะถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกต่าง ๆ
ออกมาให้ครูรับรู้โดยการเขียน ซึ่งในการเขียนของนักเรียนนั้น เราจะพบว่า
นักเรียนสะกดผิด ใช้สระผิด ใช้คำผิดความหมาย เรียงคำหรือกลุ่มคำผิดลำดับ
รวมทั้งเว้นวรรคในที่ไม่ควรเว้น หรือไม่เว้นวรรคในที่ควรเว้น เป็นต้น หรือใน
บางครั้งนักเรียนจะใช้ภาษาที่รู้กันในกลุ่ม หรือภาษาที่นักเรียนนำมาจากหนังสือพิมพ์
โทรทัศน์ เป็นต้น ซึ่งอาจเป็นคำที่ไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ก็ได้ ถ้านักเรียน
นำมาใช้บ่อย ๆ ก็อาจเคยชิน ทำให้นักเรียนเป็นคนที่ใช้ภาษาไทยไม่ถูกต้อง ดังที่
สนิท สิตโยภาส (2532:36) กล่าวว่าเด็กในวัยนี้จะใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว
ชัดเจน ภาษาที่ใช้เริ่มเกี่ยวกับบุคคลอื่นและสังคมภายนอกมากขึ้น มีเหตุผลมากขึ้น
เป็นภาษาที่ผู้อื่นเข้าใจได้ดี และชอบรวมตัวกันเป็นกลุ่ม จึงทำให้เกิดภาษาสแลงขึ้น
เพราะทำให้เกิดความรู้สึกเป็นพวกเดียวกัน เช่น คำว่า ซึม จ้อย ซึ่ง เป็นต้น

ในบรรดาทักษะทั้ง 4 ด้าน การเขียนเป็นทักษะการแสดงออกที่สำคัญ
มาก เป็นการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกและความเข้าใจของตนเองออกมาเป็น
ตัวอักษร เพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจและเป็นเครื่องมือในการพัฒนาความรู้สึก
สติปัญญา ตลอดจนทัศนคติอีกด้วย (วรรณ โสภประยูร อ้างถึงในสุพร วงศ์สุนทร เลิศ
และเอื้อพร สัมมาทิพย์ 2535:1) ดังนั้นการที่ครูนำข้อผิดพลาดที่พบมาแก้ไขก็จะ
ช่วยให้การใช้ภาษาของนักเรียนมีความถูกต้องทั้งในด้านหลักไวยากรณ์ และการสื่อ
ความหมายตามที่ต้องการ ดังที่พรหมพิไล นาครชน (2533:21) กล่าวว่า การ
เรียนรู้ทักษะทางภาษา หมายถึง การฝึกให้เด็กสามารถใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว
และมีประสิทธิภาพเท่าที่ความสามารถในระดับอายุของเขาจะทำได้ สามารถเข้าใจ
ถ้อยคำที่ได้ยินและสื่อความคิดของตนออกมาให้ผู้อื่นเข้าใจได้ด้วย การฝึกการใช้
ภาษาจะช่วยสร้างพื้นฐานที่ดีในการอ่านและการเขียน รวมทั้งแนะนำให้เด็กรู้จัก
คำศัพท์อย่างกว้างขวางเพราะคำคือบันไดขั้นแรกสุดซึ่งทอดไปสู่การใช้ภาษาอย่างมี
ประสิทธิภาพ

ดังนั้นถ้าครูได้นำข้อความที่นักเรียนบันทึกในแบบรับฟังมาวิเคราะห์
เพื่อหาข้อผิดพลาดและนำข้อผิดพลาดนั้นมาเป็นตัวอย่างในการจัดการเรียนการสอน
ให้กับนักเรียน นอกจากนักเรียนจะได้ตัวอย่างแบบฝึกภาษาไทยแล้ว นักเรียนยังได้
ตัวอย่างเพื่อปรับพฤติกรรมจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตประจำวันของนักเรียน
อีกด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความถี่ของพฤติกรรมในการใช้แบบรับฟ้องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
2. เพื่อวิเคราะห์เนื้อหาสาระจากแบบรับฟ้องที่นักเรียนบันทึก
3. เพื่อวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาของนักเรียนจากการบันทึกพฤติกรรมลงในแบบรับฟ้อง
4. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนต่อการใช้แบบรับฟ้องในชั้นเรียน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ศึกษา คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2534 จำนวน 275 คน
2. ตัวแปรที่ศึกษาในการวิจัยเรื่องนี้คือ
 - 2.1 ภูมิหลังของนักเรียน
 - 2.2 ลักษณะพฤติกรรมในการใช้แบบรับฟ้อง
 - 2.3 เนื้อหาสาระที่บันทึกในแบบรับฟ้อง
ซึ่งแบ่งเป็นตัวแปรย่อย 2 ลักษณะคือ
 - 2.3.1 สาระการฟ้องที่เกี่ยวกับตนเอง
 - 2.3.2 สาระการฟ้องที่เกี่ยวกับเพื่อน
 - 2.4 ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยที่บันทึกในแบบรับฟ้อง ซึ่งแบ่งเป็นตัวแปรย่อย 4 ลักษณะคือ
 - 2.4.1 ลักษณะข้อผิดพลาดเรื่องการใช้คำ
 - 2.4.2 ลักษณะข้อผิดพลาดเรื่องการแต่งประโยค
 - 2.4.3 ลักษณะข้อผิดพลาดเรื่องการสะกดคำ
 - 2.4.4 ลักษณะข้อผิดพลาดเรื่องการเว้นวรรคตอน
 - 2.5 ความคิดเห็นของนักเรียนต่อการใช้แบบรับฟ้องในชั้นเรียน

ช่วงเวลาการทดลอง

ภาคปลาย ปีการศึกษา 2534

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. พฤติกรรมการฟ้อง หมายถึง พฤติกรรมของนักเรียนที่นำเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับตนเองหรือเพื่อน ๆ มารายงานต่อครู โดยทั่วไปแล้วสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นมักจะรายงานต่อครูโดยการบอกเล่าให้ครูฟังโดยตรง แต่ในงานวิจัยครั้งนี้การรายงานดังกล่าวจะผ่านทาง การเขียนบันทึกลงในแบบรับฟ้องที่ครูผู้สอนจัดเตรียมไว้ให้ ซึ่งความถี่ของพฤติกรรมการฟ้องวัดได้จากจำนวนการฟ้องของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์

2. แบบรับฟ้อง หมายถึง แบบฟอร์มที่ครูสร้างขึ้นโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้นักเรียนได้ใช้เขียนเรื่องราวต่าง ๆ ของสมาชิกในชั้นเรียนเพื่อฟ้องครูและฝึกให้นักเรียนฟ้องเป็นเวลา แบบรับฟ้องเป็นกระดาษที่ตัดเป็นแผ่นขนาด 4 x 8 นิ้ว มีรูปภาพและช่องบรรทัดไว้ให้นักเรียนบันทึกเรื่องราวที่ต้องการฟ้อง ช่องเขียนชื่อผู้บันทึกและช่องวัน เดือน ปีที่บันทึก โดยวางไว้ที่โต๊ะอ่านหนังสือและนักเรียนเป็นผู้ใช้แบบรับฟ้องนี้

3. ตู้รับฟ้อง หมายถึง ตู้จดหมายที่มีกุญแจล็อกที่ครูจัดเตรียมไว้ให้นักเรียนใส่แบบรับฟ้องที่นักเรียนบันทึกเรื่องราวเรียบร้อยแล้ว ตู้รับฟ้องจะตั้งอยู่ที่หลังตู้ใส่ของใช้ของนักเรียนในช่วงเวลา 6:30 น. ถึง 17:00 น. และครูเป็นผู้เฝ้าหวที่มีกุญแจเปิดตู้รับฟ้องเพื่อรวบรวมแบบรับฟ้องที่อยู่ในตู้ไปดำเนินการต่อไป หลังเวลา 17:00 น. ของทุกวัน

4. เนื้อหาสาระการฟ้อง หมายถึง สิ่งที่นักเรียนเขียนในแบบรับฟ้อง อันเป็นเรื่องราวหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและนักเรียนต้องการจะบอกครู ได้แก่ สาระการฟ้องเกี่ยวกับตัวเองและสาระการฟ้องเกี่ยวกับเพื่อน

5. สาระการฟ้องเกี่ยวกับตนเอง หมายถึง สิ่งที่นักเรียนเขียนในแบบรับฟ้อง อันเป็นเรื่องราวหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตนเองที่นักเรียนต้องการจะบอกครู ได้แก่ การถูกทำร้ายร่างกาย การถูกแกล้งด้วยวิธีอื่น ๆ ที่ไม่ใช่การถูกทำร้ายร่างกาย การถูกเพื่อนใช้วาจาว่ากล่าวและการถูกเพื่อนทำกับสิ่งของ

6. สาระการฟ้องเกี่ยวกับเพื่อน หมายถึง สิ่งที่นักเรียนเขียนในแบบรับฟ้อง อันเป็นเรื่องราวหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับเพื่อนที่นักเรียนต้องการจะบอกครู ได้แก่ การถูกเพื่อนทำร้ายร่างกาย การถูกเพื่อนแกล้งด้วยวิธีอื่น ๆ ที่ไม่ใช่การถูกทำร้ายร่างกาย การถูกเพื่อนใช้วาจาว่ากล่าว การถูกเพื่อนทำกับสิ่งของและพฤติกรรมของเพื่อนโดยทั่วไปที่ไม่เกี่ยวกับข้ออื่น ๆ ที่กล่าวมาแล้ว

7. การถูกเพื่อนทำร้ายร่างกาย หมายถึง การที่ถูกเพื่อนทำร้ายร่างกาย เช่น ตะ แหยก ตบ ต่อย เขี่ยบ ตี ถีบ ชก เป็นต้น
8. การถูกเพื่อนแกล้งด้วยวิธีอื่น ๆ ที่ไม่ใช่การถูกทำร้ายร่างกาย หมายถึง การที่ถูกเพื่อนแกล้ง เช่น แลบลิ้นหลอก ล้อเลียน หัวเราะเยาะ ไม่พูดด้วย เป็นต้น
9. การถูกเพื่อนใช้วาจาว่ากล่าว หมายถึง การที่นักเรียนถูกเพื่อนใช้คำพูดที่ไม่สุภาพในการว่ากล่าวกัน ได้แก่ คำหยาบ เช่น ถูกเพื่อนเรียกว่า ไอ้ อี หมา เปรด เป็นต้น
10. การถูกเพื่อนทำกับสิ่งของ หมายถึง การที่นักเรียนถูกเพื่อนแกล้งทำกับสิ่งของจนเกิดความเสียหายหรือไม่พอใจ เช่น หยิบของไปโดยไม่ได้รับอนุญาต รื้อค้นกระเป๋า ทำสิ่งของแตกหักเสียหาย เป็นต้น
11. พฤติกรรมของเพื่อนโตเที่ยว ๆ ไป หมายถึง การกระทำของเพื่อนที่ไม่เกี่ยวข้องกับผู้ใด เป็นพฤติกรรมเฉพาะตัวของคน ๆ นั้น ที่แสดงออกมาให้เห็น เช่น วิ่งในโรงอาหาร รับประทานอาหารไม่หมด ไม่ทำงานตามที่ได้รับมอบหมาย คุยและเล่นในเวลาเรียน เป็นต้น
12. ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย หมายถึง การที่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เขียนภาษาไทยในแบบรับฟ้องไม่ถูกต้องตามหลักภาษาไทยใน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการใช้คำ การแต่งประโยค การสะกดการันต์และการเว้นวรรคตอน
13. ลักษณะข้อผิดพลาดเรื่องการใช้คำ หมายถึง การที่นักเรียนใช้คำหรือกลุ่มคำฟุ่มเฟือย ใช้คำผิดความหมาย และใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน
14. ลักษณะข้อผิดพลาดเรื่องการแต่งประโยค หมายถึง การที่นักเรียนแต่งประโยคไม่สมบูรณ์ ไม่ถูกต้องตามหลักภาษา ได้แก่ ขาดคำและกลุ่มคำที่จำเป็นในประโยค มีคำและกลุ่มคำเกินในประโยคและเรียงคำและกลุ่มคำผิดลำดับ
15. ลักษณะข้อผิดพลาดเรื่องการสะกดการันต์ หมายถึง การที่นักเรียนเขียนคำไม่ถูกต้องตามระเบียบแบบแผนทำให้ความหมายของคำนั้นผิดไป
16. ลักษณะข้อผิดพลาดเรื่องการเว้นวรรคตอน หมายถึง การที่นักเรียนเขียนคำหรือประโยคติดต่อกัน โดยไม่เว้นวรรคหรือเว้นในที่ไม่ควรเว้น
17. การใช้คำหรือกลุ่มคำฟุ่มเฟือย หมายถึง การที่นักเรียนใช้คำและกลุ่มคำเกินความจำเป็น หากไม่ใช้คำและกลุ่มคำดังกล่าว ก็จะมีเนื้อความชัดเจนเหมือนเดิมและประโยคจะกะทัดรัดขึ้น
18. การใช้คำผิดความหมาย หมายถึง การที่นักเรียนเลือกใช้คำที่มีความหมายไม่เข้ากับเนื้อความในประโยค จึงทำให้ได้ความหมายไม่ตรงตามที่ต้องการ

19. การใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน หมายถึง การที่นักเรียนนำคำหรือกลุ่มคำที่ใช้ในการพูดมาใช้ในภาษาเขียน

20. การขาดคำและกลุ่มคำที่จำเป็นในประโยค หมายถึง การที่นักเรียนแต่งประโยคแล้ว แต่ขาดคำหรือกลุ่มคำ ทำให้ข้อความในประโยคมีใจความไม่สมบูรณ์

21. มีคำและกลุ่มคำเกินในประโยค หมายถึง การที่นักเรียนแต่งประโยคโดยมีคำหรือกลุ่มคำซ้ำซ้อนกันอยู่ในประโยคนั้นทำให้โครงสร้างของประโยคผิด

22. การเรียงคำและกลุ่มคำผิดลำดับ หมายถึง การที่นักเรียนแต่งประโยค โดยวางตำแหน่งของคำและส่วนขยายผิดที่

23. การเว้นวรรคในที่ที่ไม่ควรเว้น หมายถึง การที่นักเรียนเว้นวรรคระหว่างคำที่มีความหมายอย่างเดียวกัน

24. การไม่เว้นวรรคในที่ควรเว้น หมายถึง การที่นักเรียนไม่เว้นวรรคเมื่อจบคำหรือไม่เว้นช่วงในประโยค

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. ช่วยให้เห็นภาพพฤติกรรมการฟังของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ทั้งในด้านความถี่ของการฟังและเนื้อหาสาระของการฟัง

2. ช่วยให้เห็นลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งจะเป็นข้อมูลพื้นฐานที่สำคัญสำหรับครูผู้สอนในการนำข้อผิดพลาดไปปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาไทยและวิชาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนเป็นแนวทางในการจัดทำแบบฝึกหัดเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดในเรื่องนั้น ๆ

3. แนวคิดและวิธีการของแบบรับฟังที่ศึกษาจะเป็นเครื่องมือช่วยครูในการบริหารชั้นเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ และเป็นแนวทางให้ครูหาวิธีในการปรับปรุงพฤติกรรมของนักเรียนให้เหมาะสมเพื่อประโยชน์ต่อการพัฒนาการเรียนการสอนและทำให้ครูเข้าใจนักเรียนมากขึ้น

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ คือ

1. เพื่อศึกษาความถี่ของพฤติกรรมในการใช้แบบรับฟ็องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
2. เพื่อวิเคราะห์เนื้อหาสาระจากแบบรับฟ็องที่นักเรียนบันทึก
3. เพื่อวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาไทยของนักเรียนจากการบันทึกพฤติกรรมลงในแบบรับฟ็อง
4. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนต่อการใช้แบบรับฟ็องในชั้นเรียน

จากวัตถุประสงค์ดังกล่าวจึงมีวิธีดำเนินการวิจัยดังนี้

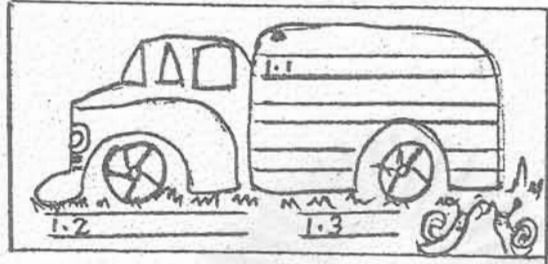
ประชากร

ประชากรที่ใช้เก็บข้อมูลเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในปีการศึกษา 2534 จำนวน 275 คน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/7 จำนวน 39 คน เป็นนักเรียนหญิง 18 คน และเป็นนักเรียนชาย 21 คน ห้องเรียน ป. 2/7 เป็นห้องเรียน 1 ใน 7 ห้องของระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เนื่องจากโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีนโยบายในการจัดชั้นเรียนแบบคละ ดังนั้นวิธีการจัดห้องเรียนทั้ง 7 ห้อง ในแต่ละระดับจึงเป็นการจัดแบบสุ่มทุกปี ดังนั้นนักเรียนทั้ง 7 ห้องในแต่ละระดับของทุกปีจึงมีลักษณะคล้ายคลึงกันในด้านการคละกันของความสามารถ ภูมิหลังของนักเรียนในด้านการเรียนและด้านอื่น เช่น เพศ อายุ ภูมิหลังของครอบครัว และจำนวนนักเรียน ดังนั้นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/7 ที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ น่าจะเป็นตัวแทนของประชากรของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ทั้งระดับในปีการศึกษา 2534 ได้

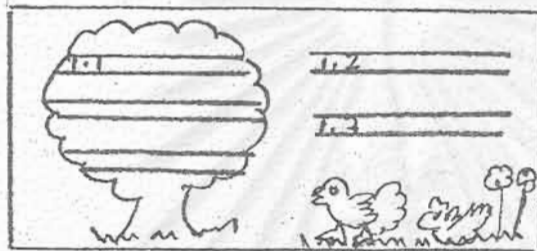
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบรับฟ็อง ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง เป็นกระดาษที่มีขนาด 4 x 8 นิ้ว มีรูปประกอบ โดยมีส่วนประกอบดังนี้
 - 1.1 ช่องสำหรับเขียนข้อความที่ต้องการฟ็อง
 - 1.2 ช่องสำหรับเขียนชื่อผู้ใช้แบบรับฟ็อง
 - 1.3 ช่องสำหรับเขียน วัน เดือน ปี ที่ใช้แบบรับฟ็อง

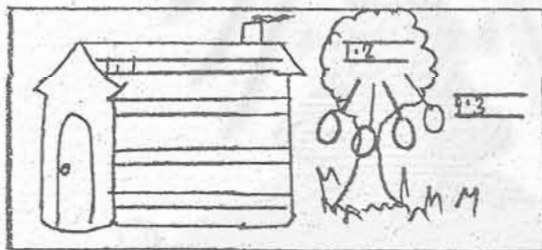
เพื่อให้เป็นที่น่าสนใจสำหรับนักเรียน ผู้วิจัยได้สร้างแบบรับฟ้องในการศึกษาครั้งนี้ 4 แบบ (4 รูป) เพื่อให้นักเรียนใช้แบบบันทึกแต่ละแบบในแต่ละเดือน

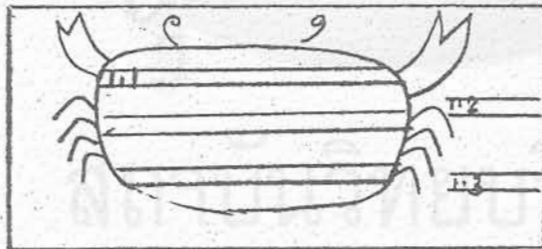
แบบรับฟ้องของเดือนพฤศจิกายน

แบบรับฟ้องของเดือนธันวาคม

แบบรับฟ้องของเดือนมกราคม

แบบรับฟ้องของเดือนกุมภาพันธ์

ซึ่งภาพในแบบรับฟ้องทั้ง 4 แบบนี้ เป็นผลงานของนักเรียนเพราะผู้วิจัยได้ให้นักเรียนทั้งชั้นเสนอภาพที่ชอบ แล้วให้นักเรียนช่วยกันตัดสินคัดเลือกมา 4 ภาพ และให้นักเรียนช่วยกันกำหนดว่าควรจะใช้ภาพใดในเดือนใด ซึ่งผลการคัดเลือกของนักเรียน ผู้วิจัยได้นำมาสร้างเป็นแบบรับฟ้อง 4 แบบ ข้างต้น

2. ตู้รับซอง คือตู้จดหมายที่ครูได้ซื้อมาและมีกุญแจปิดล็อก โดยครูเท่านั้นที่จะเป็นผู้เปิดตู้ได้ ซึ่งตู้รับซองนี้จะตั้งอยู่บนหลังค้ำของโรงเรียนและจะตั้งในช่วงเวลา 6:30 น. ถึง 17:00 น. เพื่อให้นักเรียนได้ยื่นทิกลงข้างมันใจว่าแบบรับซองนี้ครูเท่านั้นเป็นผู้อ่าน โดยครูจะเปิดตู้รับซองเพื่อรวบรวมแบบรับซองของนักเรียนไปวิเคราะห์เพื่อวางแผนในการบริหารชั้นเรียนต่อไป

3. แบบสอบถามเกี่ยวกับการใช้แบบรับซองที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนต่อการใช้แบบรับซอง ซึ่งมีจำนวน 4 ข้อ โดยจะใช้แบบสอบถามหลังจากหมดระยะเวลาของการเก็บข้อมูลช่วงสุดท้าย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แสดงความคิดเห็น
ส่วนตัว อย่าบอกใคร

ระบายสีลงใน และเติมคำตอบลงในช่องว่าง

1. ในห้องเรียนควรมีแบบรับเรื่องราวหรือไม่

ควรมี

ไม่ควรมี เพราะ

2. แบบรับเรื่องราวมีประโยชน์หรือไม่ เพราะอะไร

มี เพราะ

ไม่มี เพราะ

3. ต้องการแบบรับเรื่องราวแบบใด

.....

.....

.....

4. ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

4. เกณฑ์ในการวิเคราะห์เนื้อหาสาระจากแบบรับฟัง ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ในการวิเคราะห์เนื้อหาสาระจากแบบรับฟังของนักเรียน โดยจัดออกเป็นหมวดหมู่ของเนื้อหาสาระดังนี้

4.1 เนื้อหาสาระการฟังที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ซึ่งมีหัวข้อย่อย ๆ ดังนี้

4.1.1 การถูกเพื่อนทำร้ายร่างกาย

4.1.2 การถูกเพื่อนแกล้งด้วยวิธีอื่นที่ไม่ใช่การถูกทำร้ายร่างกาย

4.1.3 การถูกเพื่อนใช้วาจาว่ากล่าว

4.1.4 การถูกเพื่อนทำกับสิ่งของ

4.2 เนื้อหาสาระการฟังเกี่ยวกับเพื่อน ซึ่งมีหัวข้อย่อย ๆ ดังนี้

4.2.1 การถูกเพื่อนทำร้ายร่างกาย

4.2.2 การถูกเพื่อนแกล้งด้วยวิธีอื่นที่ไม่ใช่การถูกทำร้ายร่างกาย

4.2.3 การถูกเพื่อนใช้วาจาว่ากล่าว

4.2.4 การถูกเพื่อนทำกับสิ่งของ

4.2.5 พฤติกรรมของเพื่อนโดยทั่ว ๆ ไป

5. เกณฑ์ในการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย โดยศึกษางานวิจัยด้านการเขียนภาษาไทยแล้วพบว่าเกณฑ์ในการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการเขียนภาษาไทยของ สุพร วงศ์สุนทรเลิศ และ เอื้อพร สัมมาทิพย์ (2535) นั้นมีความครอบคลุมและละเอียดถี่ถ้วนเหมาะที่จะใช้ได้ จึงได้นำผลงานดังกล่าวมาปรับปรุงรายละเอียดเพื่อให้เหมาะสมกับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งเกณฑ์ในการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีหัวข้อดังนี้

5.1 ข้อผิดพลาดเรื่องการใช้คำ มีหลายลักษณะ ได้แก่

5.1.1 ใช้คำผิดความหมาย ตัวอย่าง เช่น

"ตอนที่อาจารย์องอาจสวด สุชัยพูดว่าในหลวงจะไปไต่ยีน
(ท้อง ว่า บ่น กล่าวเป็นทำนอง)

ยั้งใจเล่า"

(ภาษาเขียนควรใช้คำว่าอย่างไร)

- ตอนที่อาจารย์องอาจกล่าวถวายพระพร สุชัยพูดว่าในหลวงจะไปไต่ยีนอย่างไรเล่า

"พงษ์ว่างานของหนูเนา"

(เล็ช. มก ลิ่นเหม็น)

- พงษ์ว่างานของหนูไม่ด

5.1.2 ใช้คำฟุ่มเฟือย ตัวอย่างเช่น

"ตะวัน คумาลี เวลา สอบ ตะวัน ถาม มาลี เวลา สอบ"

- ตะวันคุและถามมาลีเวลาสอบ

"สุข ชัย เดิน ออก แถว สุข ชัย คุย ใน แถว นิ จุ คุย ใน แถว"

- สุข ชัย เดิน ออก นอก แถว สุข ชัย และ นิ จุ คุย ใน แถว

5.1.3 ใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน ตัวอย่างเช่น

"กรณ ์ ท าน ช ้าว ไม่ หม ด"

(การ ให้ สิ่ง ที่ ให้ ด้าน ไว้ กัน ไว้ ปะ ทะ ไว้)

- กรณ ์ ร ีบ ประ ท าน ช ้าว ไม่ หม ด

"กรณ ์ ว่า สม ช าย ว่า สม ม อง เ ื่อ ม แล้ว ม ั้ง"

- กรณ ์ ว่า สม ช าย ว่า สม ม อง เ ื่อ ม แล้ว กร ระ ม ัง

5.2 ข้อผิดพลาดเรื่องการแต่งประโยค มีหลายลักษณะ ได้แก่

5.2.1 ซาดคำและกลุ่มคำที่จำเป็นในประโยค ตัวอย่างเช่น

"วี ระ เ ล น ก ับ ธ ร ณ ์"

- วี ระ เ ล น ก ับ ธ ร ณ ์ ใน เว ล า เร ียน (เป็นการผิดระเบียบของ
ห้องเรียน)

"ฤ ท ์ แ ล ะ สุ ช ัย ดี ห ั ว ผ ม"

- ฤ ท ์ แ ล ะ สุ ช ัย ดี ห ั ว ของ ผ ม

5.2.2 มีคำและกลุ่มคำเกินในประโยค ตัวอย่างเช่น

"ก ั ล ข า ก ับ มา ลี บ ั ด ก ระ ด ัง แล้ว ผ ม ก็ เ ื่อ น แล้ว เขา ก ็ โก ร ธ"

- ก ั ล ข า ก ับ มา ลี บ ั ด ก ระ ด ัง ผ ม เ ื่อ น แล้ว เขา ก ็ โก ร ธ

"จ ัน ท ร์ ท ำ ง าน ด ั ว ย ก ัน ก ับ ก ั ล ข า"

- จ ัน ท ร์ ท ำ ง าน ก ับ ก ั ล ข า

5.2.3 เรียงคำและกลุ่มคำผิดลำดับ ตัวอย่างเช่น

"มา น ะ เ ป ิ ด น้ำ ท ั้ง ไว้ ต อ น ก ล า ง วัน ส ม ช าย ด ั ว ย"

- มา น ะ แ ล ะ ส ม ช าย เ ป ิ ด น้ำ ท ั้ง ไว้ ต อ น ก ล า ง วัน

"ธ น า ก ับ ณ ั ฐ เ ล ่ น ้ำ ต อ น เ ็น แ ล ะ เ ะ แ ก ั ว น้ำ"

- ต อ น เ ็น ธ น า ก ับ ณ ั ฐ เ ล ่ น ้ำ แ ล ะ เ ะ แ ก ั ว น้ำ

5.3 ข้อผิดพลาดเรื่องการสะกดการันต์ มีหลายลักษณะ ได้แก่

5.3.1 ใช้พยัญชนะต้นผิด ตัวอย่างเช่น

"ตะวันแก๊ฟ้าวิ่งลอบห้อง"

- ตะวันแก๊ฟ้าวิ่งรอบห้อง

"จันทร์ขึ้นกระเป๋าของนิภา"

- จันทร์คั้นกระเป๋าของนิภา

5.3.2 ใช้สระผิด ตัวอย่างเช่น

"สมรเกล้งผม"

- สมรเกล้งผม

"ประกาไม่ยอมใส่เสื้อกันเปื้อน"

- ประกาไม่ยอมใส่เสื้อกันเปื้อน

5.3.3 ใช้ตัวสะกดผิด ตัวอย่างเช่น

"พงษ์ว่าผมเป็นเปรต"

- พงษ์ว่าผมเป็นเปรต

"รู้งชอบเอาขางลบผมไปโดยไม่ได้อนุญาติ"

- รู้งชอบเอาขางลบของผมไปโดยไม่ได้รับอนุญาต

5.3.4 ใช้ตัวการันต์ผิด ตัวอย่างเช่น

"ชัยเล่นเกมส์กับนนท์ตอนกกลางวันชัวโมงพัก"

- ชัยเล่นเกมกับนนท์ตอนกลางวันชัวโมงพัก

"ประกาเขียนกระดานเล่นในตอนเขียนที่อาจารย์ไปอยู่เวร"

- ประกาเขียนกระดานเล่นในตอนเขียนขณะที่อาจารย์ไปอยู่เวร

5.3.5 ใช้วรรณยุกต์ผิด ตัวอย่างเช่น

"จันทร์ไม่ให้ผมนิ่ง"

- จันทร์ไม่ให้ผมนิ่ง

"รู้งอยู่กับผม"

- รู้งอยู่กับผม

5.3.6 เขียนผิดทั้งคำ ตัวอย่างเช่น

"ดวงแก้วหิยบเท้าผม"

- ดวงแก้วเหยยบเท้าของผม

"ชัยและพงษ์เล่นที่ป้ากระดาชของอาจารย์"

- ชัยและพงษ์เล่นที่ป้ามกระดาชของอาจารย์

5.4 ข้อผิดพลาดเรื่องการเว้นวรรคตอนมี 2 ลักษณะ ได้แก่

5.4.1 เว้นวรรคในที่ไม่ควรเว้น ตัวอย่างเช่น

"พงษ์เหยียบกระเป๋าจันท์"

- พงษ์เหยียบกระเป๋าของจันท์

"ฤทธิ์มาอยู่กับไอ้ลินของนิจ"

- ฤทธิ์มาอยู่กับไอ้ลินของนิจ

5.4.2 ไม่เว้นวรรคในที่ควรเว้น ตัวอย่างเช่น

"นพ/ธรรม์/ชัย/เพชร/พงษ์/ตะวัน/กรณ์เล่นตอนกลางวันและ
มาลี้กับดวงแก้ว/สมชาย"

- นพ ธรรม์ ชัย เพชร พงษ์ ตะวัน ธรรม์ มาลี้ ดวงแก้ว
และสมชายเล่นตอนกลางวัน

"สมชาย/มานะ/นนท์/เพชร/พงษ์/ดวงแก้ว/ณัฐ/ปริยา/
ประภา/สุนีย์/ธนา/กรณ์เล่นในช่วงโมง"

- สมชาย มานะ นนท์ เพชร พงษ์ ดวงแก้ว ณัฐ ปริยา
ประภา สุนีย์ ธนาและกรณ์เล่นในช่วงโมงเรียน

การดำเนินการจัดเก็บข้อมูล

1. จัดเตรียมแบบรับฟัง ผู้รับฟังและคำอธิบายในการใช้แบบรับฟังไว้ล่วงหน้า
ประมาณ 1 เดือน คือในช่วงเดือนตุลาคม 2534 ก่อนการจัดเก็บข้อมูล
2. อธิบายวิธีการใช้แบบรับฟังแก่นักเรียนในสัปดาห์แรกของการเปิดเรียน
ภาคปลาย ปีการศึกษา 2534 ซึ่งอยู่ในช่วงต้นเดือนพฤศจิกายน 2534
3. ให้นักเรียนใช้แบบรับฟังในสัปดาห์ที่สองของภาคปลาย รวมเวลาเก็บข้อมูล
ประมาณ 16 สัปดาห์ โดยแต่ละวันผู้วิจัยจะดำเนินการดังต่อไปนี้
 - 3.1 วางแผนรับฟังไว้บนหลังตู้ของของใช้ของนักเรียนใกล้กับตู้รับฟังซึ่ง
ได้ล็อคกุญแจไว้แล้ว
 - 3.2 เมื่อนักเรียนต้องการฟังก็จะนำแบบรับฟังมาบันทึกแล้วนำมาหย่อน
ลงในตู้รับฟัง
 - 3.3 โดยทั่วไปการฟังของนักเรียนจะทำได้ตั้งแต่เวลา 6:30 น. ถึง
17:00 น. ซึ่งตามข้อตกลงที่ได้ตกลงกับนักเรียนว่า นักเรียนจะฟัง
ได้ในช่วงเวลาที่ไม่ใช่ชั่วโมงเรียน และในเวลา 17:00 น. ของ
ทุกวัน ครูจะใช้ตู้รับฟังเพื่อรวบรวมแบบรับฟังมาศึกษาและวิเคราะห์

เพื่อเป็นข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ และเพื่อเป็นข้อมูลที่จะใช้ในการ
จัดกิจกรรมการเรียนการสอนและการให้ความช่วยเหลือแก่นักเรียนต่อไป

- 3.4 สังเกตและถ่ายภาพพฤติกรรมกำบังและการใช้แบบรับฟังของนักเรียน
4. ให้นักเรียนตอบแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้แบบรับฟังในสัปดาห์
สุดท้ายของการเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลนั้นทำโดยนำข้อมูลที่ได้ในแต่ละวันมาวิเคราะห์เนื้อหา
โดยใช้เกณฑ์การวิเคราะห์ทั้ง 2 ประเภท คือ เกณฑ์การวิเคราะห์เนื้อหาสาระจาก
แบบรับฟังและเกณฑ์การวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย ผลการ
วิเคราะห์ข้อมูลจะถูกนำมาแสดงความถี่ค่าร้อยละ หากค่าเฉลี่ยแล้วนำเสนอในรูปแบบ
แผนภูมิตารางและบรรยายประกอบ

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยนี้ใช้วิธีวิจัยเชิงบรรยาย โดยจัดเก็บข้อมูลจากการใช้แบบ
รับฟังของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 39 คน เป็นเวลา 16 สัปดาห์
นำข้อมูลจากแบบรับฟังมาวิเคราะห์เนื้อเรื่องตามเกณฑ์ 2 ลักษณะ คือ

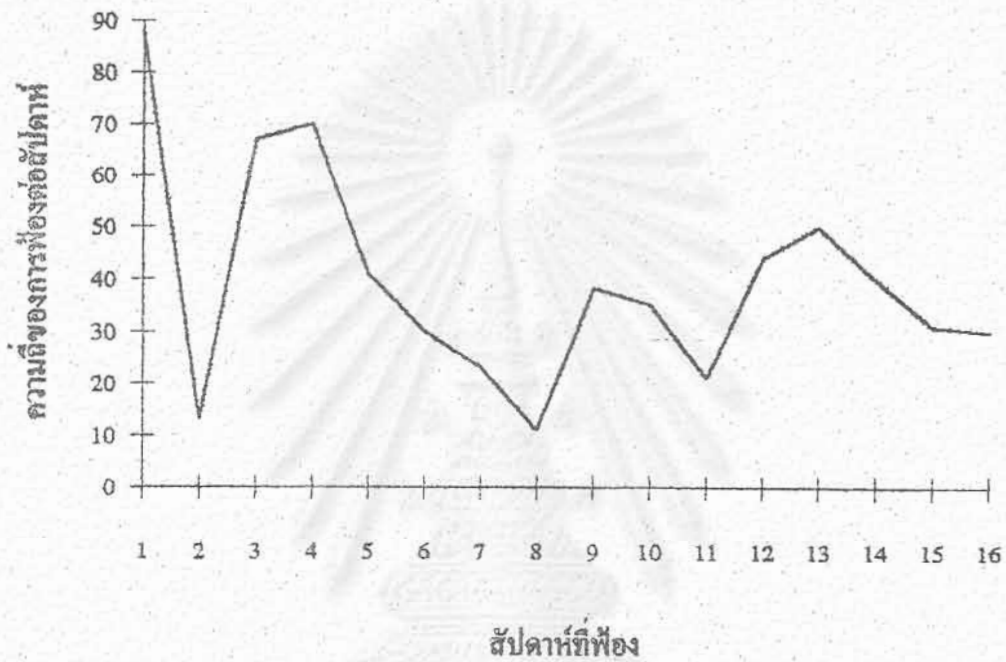
- เกณฑ์ในการวิเคราะห์เนื้อหาสาระของเรื่องที่ฟังของนักเรียน
- เกณฑ์ในการวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาไทยของ
นักเรียน

ซึ่งเกณฑ์ที่สร้างขึ้นได้นำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแก้ไข หลังจากนั้นจึง
นำแบบรับฟังของนักเรียนมาทำการวิเคราะห์ตามเกณฑ์ที่สร้างขึ้น ซึ่งผลวิเคราะห์
ข้อมูลนั้น ผู้วิจัยได้แบ่งนำเสนอผลการวิเคราะห์เป็น 4 ตอน ดังนี้

- ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ความถี่ของพฤติกรรมในการใช้แบบรับฟัง
ของนักเรียน
- ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์เนื้อหาสาระการฟังของนักเรียน
- ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาไทย
ของนักเรียนและการแก้ไขข้อผิดพลาด
- ตอนที่ 4 ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนต่อการใช้แบบรับฟัง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ความถี่ของพฤติกรรมในการใช้แบบรับฟองของนักเรียน
แผนภูมิที่ 1 ความถี่ของการฟองของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์และการเปลี่ยนแปลงของ
ความถี่ของการฟองในช่วง 16 สัปดาห์

แผนภูมิที่ 1 แสดงความถี่การฟองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตั้งแต่สัปดาห์ที่ 1 ถึงสัปดาห์ที่ 16 ปรากฏว่าความถี่ของการฟองมีการแปรผันค่อนข้างสูง คืออยู่ในช่วงการฟอง 11 ถึง 88 ครั้งต่อสัปดาห์ โดยเฉลี่ยแล้วมีความถี่ของการฟองประมาณ 40 ครั้งต่อสัปดาห์ ซึ่งลักษณะการแปรผันในช่วงสัปดาห์ที่ 1 ถึงสัปดาห์ที่ 8 มีการแปรผันมากกว่าในช่วงหลังจากสัปดาห์ที่ 9 ถึงสัปดาห์ที่ 16 กล่าวคือในช่วงสัปดาห์ที่ 1 ถึงสัปดาห์ที่ 8 ความถี่ของการฟองโดยเฉลี่ยแล้ว 43 ครั้งต่อสัปดาห์ และในช่วงสัปดาห์ที่ 9 ถึง 16 ความถี่ของการฟองโดยเฉลี่ยแล้ว 36 ครั้งต่อสัปดาห์ ซึ่งแผนภูมิดังกล่าวแสดงว่าความถี่ของการฟองมีลักษณะคงเส้นคงวามากขึ้นในระยะหลังจากการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบรับฟอง นักเรียนทุกคนได้ใช้แบบรับฟองอย่างน้อย 1 ครั้ง

ตารางที่ 1 ความถี่ของการฟ้องจำแนกตามเพศและความถี่เฉลี่ยของการฟ้องแต่ละเพศ

เพศของนักเรียนที่ฟ้อง	จำนวนครั้งที่ฟ้อง	ค่าเฉลี่ย
เพศหญิง (18 คน)	306	17
เพศชาย (21 คน)	326	15.5
รวม	632	16.2

จากตารางที่ 1 พบว่า ความถี่ของการฟ้องโดยเฉลี่ยแล้วของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงใกล้เคียงกันคือในตลอด 16 สัปดาห์ นักเรียนหญิงฟ้อง โดยเฉลี่ยแล้วประมาณคนละ 17 ครั้ง และนักเรียนชายฟ้องโดยเฉลี่ยแล้วคนละ 15.5 ครั้ง

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์เนื้อหาสาระของการฟ้องของนักเรียน

ตารางที่ 2 จำนวนเรื่องและค่าร้อยละของจำนวนเรื่องจำแนกตามสาระการฟ้อง

สาระการฟ้อง	จำนวนเรื่องที่ฟ้อง	ร้อยละ
เกี่ยวกับตัวเอง	269	41.3
เกี่ยวกับเพื่อน	383	58.7
รวม	652	100.0

จากตารางที่ 2 พบว่าเรื่องที่ฟ้องทั้งหมดนั้นจำนวนร้อยละ 59 เป็นเรื่องที่ฟ้องเกี่ยวกับเพื่อน ส่วนเรื่องที่ฟ้องเกี่ยวกับตัวเองนั้นมีปริมาณน้อยกว่าคือประมาณร้อยละ 41 ของจำนวนเรื่องทั้งหมดที่มีการฟ้อง

ตารางที่ 3 จำนวนเรื่องและค่าร้อยละของจำนวนเรื่องที่มีการฟ้องเกี่ยวกับตนเอง
จำแนกตามสาระการฟ้อง

สาระการฟ้อง	จำนวนเรื่องที่ฟ้อง	ร้อยละ
1. การถูกเพื่อนทำร้ายร่างกาย	106	39.4
2. การถูกเพื่อนแกล้งด้วยวิธีอื่นที่ไม่ใช่ การถูกทำร้ายร่างกาย	85	31.6
3. การถูกเพื่อนใช้วาจาว่ากล่าว	41	15.2
4. การถูกเพื่อนทำกับสิ่งของ	37	13.8
รวม	269	100.0

จากตารางที่ 3 ปรากฏว่าจากการฟ้อง 269 ครั้ง เป็นเรื่องที่ฟ้องเกี่ยวกับตนเอง ซึ่งจำแนกตามเนื้อหาสาระที่ฟ้องและพบว่าเรื่องที่ฟ้องมากที่สุดคือ เรื่องการถูกทำร้ายร่างกาย (39.4%) รองลงมาตามลำดับ คือ การถูกเพื่อนแกล้งด้วยวิธีอื่นที่ไม่ใช่ การถูกทำร้ายร่างกาย (31.6%) การถูกเพื่อนใช้วาจาว่ากล่าว (15.2%) และ การถูกเพื่อนทำกับสิ่งของ (13.8%)

หมายเหตุ ตัวอย่างสาระการฟ้องจะคงข้อความตามที่นักเรียนเขียนไว้ในแบบรับฟ้อง

ตัวอย่างการฟ้องที่มีสาระเกี่ยวกับตนเอง

1. การถูกเพื่อนทำร้ายร่างกาย เช่น
"กรณีบีบบังคับผม"
"พงษ์เตะหนู"
"ชนาจับหัวผมชกผม"
2. การถูกเพื่อนแกล้งด้วยวิธีอื่นที่ไม่ใช่การถูกทำร้ายร่างกาย เช่น
"พงษ์พูดตามหนู"
"ตะวันฉวนสมาธิตอนผมทำงาน"
"สิทธิ์แกล้งผม"
3. การถูกเพื่อนใช้วาจาว่ากล่าว เช่น
"นิภาว่าผมว่าคนบ้า"
"ชัยว่าผมว่าไอ้เหี้ย"
"พงษ์ว่างานของหนูเน่า"
4. การถูกเพื่อนทำกับสิ่งของ เช่น
"ชัยมาขู้งัดตะหนุและทำไ้ดินสอดหนูหักและของนิจหักด้วยตะ"
"กรณีปิดกั้นน้ำหนูตก"
"ตะวันทำพระผมขาด"

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 4 จำนวนเรื่องและค่าร้อยละของจำนวนเรื่องที่มีการฟ้องเกี่ยวกับเพื่อน
จำแนกตามสาระการฟ้อง

สาระการฟ้อง	จำนวนเรื่องที่ฟ้อง	ร้อยละ
1. พฤติกรรมของเพื่อนทั่ว ๆ ไป	263	68.7
2. การถูกเพื่อนทำร้ายร่างกาย	47	12.3
3. การถูกเพื่อนแกล้งด้วยวิธีอื่นที่ไม่ใช่ การถูกทำร้ายร่างกาย	28	7.3
4. การถูกเพื่อนทำกับสิ่งของ	23	6.0
5. การถูกเพื่อนใช้วาจาว่ากล่าว	22	5.7
รวม	383	100.0

จากตารางที่ 4 แสดงว่าในส่วนที่เป็นการฟ้องเกี่ยวกับเพื่อนจำนวน 383 ครั้งนั้น ความถี่ของการฟ้องที่มากที่สุดเป็นเรื่องพฤติกรรมทั่ว ๆ ไปของเพื่อนที่ไม่เกี่ยวกับข้อ 2-5 (67.7%) รองลงมาตามลำดับได้แก่การถูกเพื่อนทำร้ายร่างกาย (12.3%) การถูกเพื่อนแกล้งด้วยวิธีอื่นที่ไม่ใช่การถูกทำร้ายร่างกาย (7.3%) การถูกเพื่อนทำกับสิ่งของ (6.0%) และการถูกเพื่อนใช้วาจาว่ากล่าว (5.7%)

ตัวอย่างการฟ้องที่มีสาระเกี่ยวกับเพื่อน

1. พฤติกรรมของเพื่อนโดยทั่ว ๆ ไป เช่น
 - "พงษ์เล่นต่อสาวคมนตรี"
 - "ตะวันฉันทเล่นแป้ง"
 - "มานี่พูดคำหยาบ"
2. การถูกเพื่อนทำร้ายร่างกาย เช่น
 - "สมรตีหัวแพรวกับพิดา"
 - "ชัยตบกัลยา"
 - "ชนาพลักเพชรหัวฟาดหัวมานะ"
3. การถูกเพื่อนแกล้งด้วยวิธีอื่นที่ไม่ใช่การถูกทำร้ายร่างกาย เช่น
 - "กัลยากับมาลีทำหน้าเหม็นใส่กันต์"
 - "มานี่แอบฉี่ใส่กันต์"
 - "ชัยพูดตามปิติ"
4. การถูกเพื่อนทำกับสิ่งของ เช่น
 - "พงษ์เหยียบกระเป๋าจันทร์"
 - "กันต์ลื้อกระเป๋ากรรณที่กรรณไม่อยู่"
 - "มานี่เอาดินสอด่ของกัลยาไปแล้วไม่คืน"
5. การถูกเพื่อนใช้วาจาว่ากล่าว เช่น
 - "สมชายว่ากัลยาว่าโง่"
 - "สุชัยว่าผมเช่"
 - "ฤดีว่าสมรว่าสมน้ำหน้าที่ทำโทษผมไม่ได้"

ตัวอย่างเนื้อเรื่องในแบบรับฟ้องและการวิเคราะห์เพื่อดำเนินการปรับพฤติกรรมของนักเรียน

1. ในเรื่องกฎระเบียบ ครูจะได้ทราบวินัยของนักเรียนแต่ละคนว่าเป็นอย่างไร และจะมีวิธีอบรมสั่งสอนนักเรียนให้อยู่ในกฎระเบียบได้อย่างไร
 - 1.1 สุชัยวิ่งเล่นในห้องเรียนกับฤทธิ
 - 1.2 ตะวันเอาของเล่น(เกมกต)มาโรงเรียน
 - 1.3 ปราณและรุ่งเล่นในเวลาเดินแถวไปเรียนวาดภาพ
 - 1.4 ตฤชัยวิ่งในโรงอาหาร

จากตัวอย่างข้างต้นจะพบว่านักเรียนไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบที่วางไว้ เมื่อซักถามนักเรียนแล้วพบว่า เป็นเรื่องจริง ครูก็ต้องทบทวนกฎระเบียบของโรงเรียนที่กำหนดไว้ว่ามีอะไรบ้างและอบรมตักเตือนให้นักเรียนปฏิบัติตามและอธิบายถึงผลเสียที่จะตามมาอีก เช่น เล่นในเวลาเรียนจะทำให้การติดตามบทเรียนขาดความต่อเนื่อง เป็นผลเสียต่อการเรียน การเอาของเล่นมาโรงเรียนถ้าเกิดสูญหายหรือชำรุดก็จะทำให้นักเรียนเองไม่สบายใจและอาจถูกผู้ปกครองตำหนิหรือลงโทษได้

2. ในเรื่องการทำร้ายร่างกาย

- 2.1 ก็นต์ตีหัวมาลี
- 2.2 ชัยพลักกัลยา
- 2.3 ธนาเอาหัวฉีกรัฐโทษกัฟนจนร้องไห้
- 2.4 ชัยเตะพรพนั
- 2.5 มานะกับณัฐชกกัน

ฯลฯ

จากตัวอย่างข้างต้นจะพบว่านักเรียนที่ตัดสินใจแก้ปัญหาด้วยการใช้กำลัง ทำให้เพื่อนได้รับบาดเจ็บ ซึ่งเป็นสิ่งไม่ดี นักเรียนควรใช้เหตุผลหรือใช้วิธีอื่นที่เหมาะสมกว่านี้ เพราะถ้าแก้ปัญหาด้วยวิธีนี้ก็ทำให้เกิดการบาดเจ็บ ฝ่ายที่ถูกกระทำเมื่อได้รับบาดเจ็บก็จะทำกลับ ทำให้เหตุการณ์รุนแรงยิ่งขึ้น ซึ่งครูจะต้องอบรมตักเตือนให้นักเรียนใช้วิธีอื่น ๆ ที่ไม่ใช่กำลังเพราะถ้านักเรียนใช้วิธีแก้ปัญหาด้วยวิธีสันติและนักเรียนเร้นรู้แล้วว่าวิธีนี้เป็นวิธีที่ถูกต้อง ก็จะเป็นการปูพื้นฐานในการสร้างนิสัยที่มีเหตุผลให้กับนักเรียนและเมื่อเขาโตขึ้นก็จะไม่เกิดปัญหาร้ายแรงดังเช่นที่เป็นข่าวนักเรียนตีกันยังคงกัน เป็นต้น เพราะการทำร้ายร่างกายของนักเรียนไม่ว่าหนักหรือเบา ก็เป็นสิ่งไม่ดีทั้งนั้น ซึ่งครูจะต้องอธิบายถึงผลเสียของการใช้วิธีนี้แก้ปัญหา

3. ในเรื่องการใช้คำพูด

- 3.1 ธนาว่ากัลยาว่าอ้แค้ต
- 3.2 ชัยว่าผมว่าไอ้บ้า
- 3.3 ชัยว่าผมว่าไอ้เหี้ย
- 3.4 สุชัยว่าผมเช่อ
- 3.5 พงษ์ว่าผมเป็นหมา

ฯลฯ

จากตัวอย่างข้างต้นทำให้ครูทราบถึงพฤติกรรมการใช้คำพูดของนักเรียนว่ามีลักษณะอย่างไร และเมื่อทราบแล้วครูจะหาวิธีแก้ไขอบรมในเรื่องนี้อย่างไร ในแต่ละวันในช่วงโมงสนทนาครูประจำชั้นจะต้องอบรมนักเรียนในเรื่องต่าง ๆ อยู่แล้ว และการอบรมจะชัดเจนเห็นจริงก็เมื่อครูใช้ข้อมูลที่เกิดขึ้นจริงเหล่านี้มาเป็นตัวอย่างให้นักเรียนเห็นจริงยิ่งขึ้น นอกจากนี้ครูอาจจะใช้นิทานเป็นสื่อในการอบรมก็ได้ เพราะเด็กเล็ก ๆ การพูดเพียงอย่างเดียวอาจจะน่าเบื่อและซ้ำซาก ถ้าครูใช้นิทานที่ให้คติสอนใจหรือคำกลอนที่เกี่ยวกับการใช้คำพูดก็จะช่วยให้นักเรียนเข้าใจยิ่งขึ้น เช่น เรื่องโค่นหินทิวศาล เป็นต้น นอกจากนี้ครูควรสรุปถึงผลดีของการใช้คำพูดที่ดีและผลเสียของการใช้คำพูดที่ไม่ดีด้วย ซึ่งในการสรุปควรให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นด้วยก็จะเป็นการดี เพราะสิ่งที่เขาสรุปจะเป็นแนวทางที่ตัวเขาต้องปฏิบัติจริง

4. การเคารพสิทธิของผู้อื่น

- 4.1 ชี้มาอยู่กับโต๊ะของหนูและทำให้ดินสอของหนูกับนิ้จ๊กคะ
- 4.2 กรรมเล่นไม้แบดมินตันของอาจารย์สุปราณี
- 4.3 มานี้ใช้ปากกาของอาจารย์โดยไม่ได้รับอนุญาต
- 4.4 ชี้กันกระเป๋าคอมและโยนหนังสือผมด้วย

จากตัวอย่างข้างบนในเรื่องการเคารพสิทธิของผู้อื่น จะพบว่าในเรื่องนี้ครูจะต้องอบรมนักเรียนอย่างจริงจัง เพราะนักเรียนบางคนถือวิสาสะหยิบค้นหรือของของเพื่อน ๆ เสมอซึ่งถ้าไม่รีบแก้ไขนักเรียนก็จะติดนิสัยนี้ไปจนโต การเคารพสิทธิของผู้อื่นเป็นหลักข้อหนึ่งในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตย ดังนั้นในเรื่องนี้ครูก็ต้องสอนให้นักเรียนรู้จักเกรงใจเคารพสิทธิของผู้อื่น ถ้าจะทำอะไรก็ต้องขออนุญาตจากเจ้าของเสียก่อน ซึ่งถ้านักเรียนได้รับการอบรมในเรื่องนี้อยู่เสมอ นักเรียนก็จะรู้จักเกรงใจจะทำอะไรก็ต้องขออนุญาตเสียก่อนทุกครั้งไป ซึ่งครูอาจจะยกตัวอย่างนอกเหนือไปจากตัวอย่างที่เสนอไว้ เช่น อาจจะชี้เหตุการณ์ที่อยู่ใกล้ตัวมาเป็นแนวทางในการตั้งคำถามเพื่อให้นักเรียนหาเหตุผลมาตอบ เป็นการที่ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาและตัวของนักเรียนเองก็เป็นผู้ปฏิบัติตามอีกด้วย เช่น

- ถ้ามีเพื่อนมารื้อค้นกระเป๋าคอมของนักเรียน นักเรียนจะรู้สึกอย่างไร
- ถ้านักเรียนต้องการจะใช้ของของเพื่อนในกรณีที่นักเรียนลืมของนักเรียนควรทำอย่างไร ?
- เวลานั้นนักเรียนไปซื้อขนม นักเรียนหยิบมาเลยได้ไหม ?

จากตัวอย่างคำถามข้างต้น ครูควรให้นักเรียนช่วยกันอภิปรายเพื่อให้ได้ข้อสรุปที่เป็นแนวเดียวกันที่ทุกคนในห้องยอมรับและนำไปปฏิบัติตาม และยังคงเน้นให้นักเรียนรู้จักเคารพสิทธิของกันและกัน ซึ่งการเคารพสิทธินี้เป็นสิ่งที่ตั้งงาม ถ้าครูได้อบรมสั่งสอนในเรื่องนี้อยู่เสมอ ก็จะเป็นแนวทางในการปลูกฝังให้นักเรียนรู้จักขอบเขตของตน มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่น ไม่ก้าวก่ายสิทธิของผู้อื่น อันจะเป็นแนวในการปฏิบัติตนของนักเรียนต่อไปในอนาคตและเป็นการสอนให้นักเรียนรู้จักพอใจในสิ่งที่ตนมีอยู่ ไม่ทะเยอทะยานอยากได้จนเกินขอบเขต ซึ่งจะนำมาซึ่งการลักขโมย เมื่อผู้ปกครองไม่สามารถหามาสนองความต้องการได้

5. นอกจากพฤติกรรมดังกล่าวมาแล้ว ยังมีพฤติกรรมที่มีลักษณะไปในทางบวกคือ เป็นพฤติกรรมการพ้องที่พูดถึงความดีของเพื่อน เช่น

5.1 วิระทำดีมาก ตั้งใจเรียน

5.2 วันนี้ฟังข่าวธรรมดี ไม่เสียดาย

5.3 มานตั้งใจเรียน

5.4 ชัยไม่ทำให้หมู่เลือดของเราถูกหักคะแนน

5.5 ชัยช่วยหนูทำเวร

ฯลฯ

จากปริมาณการพ้องจำนวน 652 เรื่องใน 16 สัปดาห์ มีเพียง 10 เรื่อง ที่เป็นพฤติกรรมการพ้องที่เป็นไปในทางบวกหรือเป็นการบอกครูถึงความดีของเพื่อน ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 1.5

พฤติกรรมดังกล่าวเป็นพฤติกรรมที่ดี ครูควรส่งเสริมคำชมเชยให้กับนักเรียนเหล่านั้นและชี้ให้เห็นว่าเมื่อนักเรียนทำความดี ใคร ๆ ก็ชื่นชมไม่ว่าเพื่อน ๆ ด้วยกัน ครูหรือผู้อื่นก็ตามซึ่งการทำความดีมีหลายอย่างนักเรียนทุกคนสามารถปฏิบัติตนเป็นคนดีได้ เมื่อนักเรียนเป็นคนดีแล้วใคร ๆ ก็ยอมรับ นักเรียนในชั้นเล็กเป็นระดับชั้นที่ปลูกฝังง่าย ดังนั้นครูควรจะใช้โอกาสนี้แสดงความชื่นชมเพื่อให้นักเรียนคนอื่น ๆ เห็นและมีความพยายามที่จะประพฤติปฏิบัติตนเป็นคนดีต่อไป

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาไทยของนักเรียน
และการแก้ไขข้อผิดพลาด

ตารางที่ 5 จำนวนนักเรียนและค่าร้อยละของจำนวนนักเรียนที่มีข้อผิดพลาดใน
การใช้ภาษาไทยจำแนกตามลักษณะข้อผิดพลาด

ลักษณะข้อผิดพลาด	จำนวนนักเรียน (จาก 39 คน)	ร้อยละ
1. เรื่องการแต่งประโยค	36	92.3
2. เรื่องการสะกดคำ	32	82.1
3. เรื่องการใช้คำ	21	53.8
4. เรื่องการเว้นวรรคตอน	18	46.2

จากตารางที่ 5 แสดงว่าในการเขียนภาษาไทยนั้น นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
มีข้อผิดพลาดเรื่องการแต่งประโยคมากที่สุด (92.3%) รองลงมาตามลำดับคือเรื่อง
การสะกดคำ (82.1%) เรื่องการใช้คำ (53.8%) และเรื่องการเว้นวรรค
ตอน (46.2%)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 6 จำนวนนักเรียนและค่าร้อยละของจำนวนนักเรียนที่มีข้อผิดพลาดเรื่อง
การแต่งประโยค

ลักษณะข้อผิดพลาด	จำนวนนักเรียน (จาก 36 คน)	ร้อยละ
1. ขาดคำและกลุ่มคำที่จำเป็นในประโยค	34	94.4
2. มีคำและกลุ่มคำเกินในประโยค	14	38.9
3. เรียงคำและกลุ่มคำผิดลำดับ	9	25.0

จากตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่าจากนักเรียน 36 คนที่มีข้อผิดพลาดเรื่องการแต่งประโยคนั้นเมื่อวิเคราะห์ในรายละเอียดของลักษณะที่ผิด พบว่านักเรียนมีข้อผิดพลาดในเรื่องขาดคำและกลุ่มคำที่จำเป็นในประโยคมากที่สุด (94.4%) รองลงมาตามลำดับคือ มีคำและกลุ่มคำเกินในประโยค (38.9%) และเรียงคำและกลุ่มคำผิดลำดับ (25%)

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตัวอย่างลักษณะข้อผิดพลาดเรื่องการแต่งประโยคและการแก้ไขข้อผิดพลาด

1. ขาดคำและกลุ่มคำที่จำเป็นในประโยค

1.1 ขาดคำ

"จันทร์ทิ้งกระดาษลงพื้น"

บน

"สุรชัยทูปหลังหนู"

ของ

1.2 ขาดกลุ่มคำ

"ตุลย์บอกญาติและสิทธิ์"

ข้อสอบแก่

"นพกับภัสสุคุยกัน"

ในเวลาเรียน

2. มีคำและกลุ่มคำเกินในประโยค

2.1 มีคำเกิน

"กัลชากับมาลีปิดกระดิ่งแล้วดมก็/~~เดือนแล้ว~~ เขาก็โกรธ"

"กันต์สั่งให้กัลชาไม่ให้มาอยู่กับหนู"

2.2 มีกลุ่มคำเกิน

"สมรเอาเงินมาสองพันและ/~~อีกหนึ่ง~~ ร้อยบาท"

"จันทร์ทำงานด้วยกันกับกัลชา"

3. เรียงคำและกลุ่มคำผิดลำดับ

"วันนี้กรมพูดมากจนโดนอาจารย์อรรถยว่าและ/~~ไม่ยอมทำงาน~~"

"ฤทธิ์และสุรชัย/~~แต่~~ชวนมันนิสัยชอบเล่นระหว่างทำงาน ทำให้หลายมือไม่สวย"

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 7 จำนวนนักเรียนและค่าร้อยละของจำนวนนักเรียนที่มีข้อผิดพลาดเรื่อง
การสะกดคำกริยา

ลักษณะข้อผิดพลาด	จำนวนนักเรียน (จาก 32 คน)	ร้อยละ
1. ใช้พยัญชนะต้นผิด	19	59.4
2. ใช้วรรณยุกต์ผิด	18	56.3
3. ใช้สระผิด	14	43.8
4. เขียนผิดทั้งคำ	12	37.5
5. ใช้ตัวสะกดผิด	10	31.3
6. ใช้ตัวกริยาผิด	4	12.5

จากตารางที่ 7 แสดงว่านักเรียน 32 คน ที่มีข้อผิดพลาดเรื่องการสะกดคำกริยานั้น เมื่อวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดเรื่องการสะกดคำกริยาลงไปในรายละเอียดพบว่า นักเรียนมีข้อผิดพลาดในเรื่องการใช้พยัญชนะต้นผิดมากที่สุด (59.4%) รองลงมาตามลำดับคือการใช้วรรณยุกต์ผิด (56.3%) การใช้สระผิด (43.8%) การเขียนผิดทั้งคำ (37.5%) การใช้ตัวสะกดผิด (31.3%) และการใช้ตัวกริยาผิด (12.5%)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตัวอย่างลักษณะข้อผิดพลาดเรื่องการสะกดคำรันทและการแก้ไขข้อผิดพลาด

1. ใช้พยัญชนะต้นผิด

"ธนาและณัฐเล่นกันในเวลากางวัน"

(กลางวัน)

"ดวงแก้วทามแบบฝึกหัด ศ.ป.ช. จากมาล"

(ถาม)

2. ใช้วรรณยุกต์ผิด

"ณัฐกับธนา**ระ**บายสี่รูปเส้น(เล่น)"

"จันทร์ไม่ให้ผมนั่ง(นั่ง)"

3. ใช้สระผิด

"นนท์ นิจและกิตติหัวเราะเยอะธรรมว่าธรรมไม่ดูตาม้าตาเรือ

(เยาะ)

"ประกาไม่ยอมใส่เสื้อคิลปะ"

(ใส่)

4. เขียนผิดทั้งคำ

"ดวงแก้วขี้บเท้าของผม"

(เหยียบ)

"พงษ์พูดมากจนผมล้าคาน"

(รำคาญ)

5. ใช้ตัวสะกดผิด

"พงษ์ว่าผมว่าเปรด"

(เปรด)

"นิจรพกวนหนตอนที่หนูสอบวิชานาคุศิลบ"

(รบกวน)

6. ใช้ตัวการันต์ผิด

"ชัชว้างกระเป้าสตางโดนนพ"

(สตางค์)

"ประกาเขียนกระดาษเล่นตอนเย็นในขณะที่อาจารไปอยู่เวร"

(อาจารย์)

ตารางที่ 8 จำนวนนักเรียนและค่าร้อยละของจำนวนนักเรียนที่มีข้อผิดพลาดเรื่องการใช้คำ

ลักษณะข้อผิดพลาด	จำนวนนักเรียน (จาก 21 คน)	ร้อยละ
1. ใช้คำผิดความหมาย	20	95.2
2. ใช้คำฟุ่มเฟือย	9	42.9
3. ใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน	8	38.1

จากตารางที่ 8 ผลการวิเคราะห์แสดงให้เห็นว่านักเรียนที่มีข้อผิดพลาด เรื่องการใช้คำ จำนวน 21 คนนั้น เมื่อวิเคราะห์ในรายละเอียดของลักษณะที่ผิดพลาดว่า นักเรียนมีข้อผิดพลาดในเรื่องการใช้คำผิดความหมายมากที่สุด (95.2%) รองลงมาตามลำดับคือ ใช้คำฟุ่มเฟือย (42.9%) และใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน (39.1%)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตัวอย่างลักษณะข้อผิดพลาดเรื่องการใช้คำและการแก้ไขข้อผิดพลาด

1. ใช้คำผิดความหมาย

"ตอนที่อาจารย์ของนางสาว สวด พงษ์พูดว่าในหลวงจะไปไต่ยืนยังงัเงเล่า"

* ในประโยคนี้นี้ต้องใช้คำว่า กล่าวถวายพระพร เพราะข้อความนี้
เกิดในเหตุการณ์ใกล้วันเฉลิมพระชนมพรรษาของพระบาท-
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และทางโรงเรียนได้จัดให้มีพิธีถวาย
ราชสดุดี ส่วนคำว่าสวดหมายถึง ท่อง บ่น ว่ากล่าวเป็นทำนอง
ขึ้นออกมา เช่น ปากสวด หรือสวดมนต์

"พงษ์ว่างานของหนู เนา"

* เน่าหมายถึง เสีย มีกลิ่นเหม็น
ดังนั้นควรใช้คำว่า ไม่ได้ แทนคำว่า เน่า เพราะงานเป็นสิ่ง
ไม่มีชีวิตไม่สามารถเนาได้

2. ใช้คำฟุ่มเฟือย

"สุขซึ้เดินออกนอกแถว สุขซึ้คุษในแถว นิจคุษในแถว"

สุขซึ้เดินออกนอกแถว สุขซึ้และนิจคุษในแถว

* มีคำว่า ในแถวซ้ำกัน ควรนำประโยคสุขซึ้คุษในแถว นิจคุษในแถว
มารวมกันและเชื่อมด้วยคำว่า "และ" และตัดคำว่าในแถวออกให้
เหลือคำเดียว

"ซึ้ซึ้เหยียบเท้าของหนูและขอโทษอย่างไม่เต็มใจขอโทษ"

* คำว่าขอโทษท้ายประโยค ไม่จำเป็นต้องมี
เมื่อตัดออกข้อความนี้ก็ยังคงได้ใจความเหมือนเดิม

3. ใช้คำพูดในภาษาเขียน

"พรรณีโป้งหนู"

* คำว่าโป้ง หมายถึง โว พูดมาก ใหญ่ หรือน้าวโป้ง
แต่คำว่าโป้งในที่นี้เป็นภาษาพูดที่กำหนดความหมายกันเองว่า
หมายถึง โกรธ ดังนั้นถ้าเป็นภาษาเขียนต้องใช้คำว่าโกรธ

"ตะวันทานอาหารว่างไม่หมด"

* คำว่าทาน หมายถึง การให้ สิ่งที่ให้ ด้านไว้ ปะทะไว้ เป็นต้น
ซึ่งคำว่าทานเป็นภาษาพูดที่เราใช้พูดกันแต่เวลาเขียนจะต้องใช้คำว่า
รับประทาน จึงจะตรงกับความหมายที่ต้องการ

ตารางที่ 9 จำนวนนักเรียนและค่าร้อยละของจำนวนนักเรียนที่มีข้อผิดพลาดเรื่อง
การเว้นวรรคตอน

ลักษณะข้อผิดพลาด	จำนวนนักเรียน (จาก 18 คน)	ร้อยละ
1. เว้นวรรคในที่ไม่ควรเว้น	14	77.8
2. ไม่เว้นวรรคในที่ควรเว้น	12	66.7

จากตารางที่ 9 แสดงว่านักเรียนมีข้อผิดพลาดเรื่องการเว้นวรรคตอนจำนวน 18 คนนั้น เมื่อวิเคราะห์ลงไปรายละเอียดของลักษณะข้อผิดพลาด พบว่า นักเรียนมีข้อผิดพลาดในเรื่องการเว้นวรรคตอนในที่ไม่ควรเว้นมากที่สุด (77.8%) รองลงมาคือไม่เว้นวรรคในที่ควรเว้น (66.7%)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตัวอย่างลักษณะข้อผิดพลาดเรื่องการเว้นวรรคตอนและการแก้ไขข้อผิดพลาด

1. เว้นวรรคในที่ไม่ควรเว้น

"พงษ์เหยียบกระเป๋าจันท์"

พงษ์เหยียบกระเป๋าจันท์
ของ

"กรณ์กับสุชัยเล่นยกเก้าอี้"

กรณ์กับสุชัยเล่นยกเก้าอี้

2. ไม่เว้นวรรคในที่ควรเว้น

"สมร/มานี/พัฐและประภาเล่นกันในห้องเรียน"

สมร มานี พัฐและประภาเล่นกันในห้องเรียน

"เพชร/รุ่ง/ตุลย์เล่นตอนกลางวัน"

เพชร รุ่งและตุลย์เล่นตอนกลางวัน

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักเรียนต่อการใช้แบบรับฟัง

หลังจากที่นักเรียนได้ใช้แบบรับฟังเป็นเวลา 16 สัปดาห์แล้วได้ให้นักเรียนตอบแบบสอบถามความคิดเห็นต่อการใช้แบบรับฟังซึ่งมีคำถาม 4 ข้อ และสรุปความคิดเห็นของนักเรียนได้ดังนี้

1. ในห้องควรมีแบบรับเรื่องราวหรือไม่

นักเรียนร้อยละ 97.44% ตอบว่าควรมี

และร้อยละ 2.56% บอกว่าไม่ควรมี โดยให้เหตุผลว่าไม่อยากเขียน

2. แบบรับเรื่องราวมีประโยชน์หรือไม่ เพราะอะไร นักเรียนทั้งหมดตอบว่า มี

โดยให้เหตุผล ซึ่งสรุปได้ดังนี้

2.1 อาจารย์จะได้ทราบเหตุการณ์ต่าง ๆ ทั้งในและนอกห้องเรียน

2.2 จะได้ไม่ต้องกังวลใจอาจารย์เมื่อต้องการฟ้องในขณะที่อาจารย์ไม่ว่าง

2.3 เวลาอาจารย์ไปอยู่แเวร ไปประชุมหรือไปทำธุระอื่น ๆ อาจารย์จะได้ทราบว่าใครทำอะไรหรือมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นกับนักเรียนบ้าง

2.4 เวลาอาจารย์ไม่อยู่และนักเรียนทะเลาะกันจะได้มาเขียนในแบบรับฟังแทนที่จะสู้กัน

- 2.5 อาจารย์จะได้ทราบพฤติกรรมของนักเรียนในขณะที่เรียนวิชาอื่น ๆ
 - 2.6 ทำให้อาจารย์ได้ทราบถึงนิสัยของนักเรียนแต่ละคน
 - 2.7 อาจารย์จะได้ตัดสินลงโทษนักเรียนที่ทำผิด
 - 2.8 จะได้ไม่เกิดเหตุการณ์ที่ร้ายแรง เช่น ทำร้ายกันหรือต่อสู้กันจนได้รับบาดเจ็บ
 - 2.9 อาจารย์จะได้อบรมตักเตือนนักเรียนที่ทำผิด
 - 2.10 จะได้ช่วยให้เกิดความจำในสิ่งที่เกิดขึ้น เพราะถ้าไม่มีแบบรับฟ้องแล้วเราก็จะลืมว่ามีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น
3. ต้องการแบบรับฟ้องแบบใด
- 3.1 ต้องการแบบรับฟ้องที่มีรูปนารักอยู่ในแบบรับฟ้อง เช่น รูปแมว รูปสุนัข รูปกระรอก เป็นต้น
 - 3.2 กระดาษที่ใช้ทำแบบรับฟ้องควรเป็นกระดาษสีต่าง ๆ
 - 3.3 แบบรับฟ้องควรมีขนาดใหญ่กว่าเดิม จะได้มีที่เขียนได้มากขึ้น
 - 3.4 เส้นบรรทัดในแบบรับฟ้องควรมีขนาดกว้างกว่าเดิม จะได้เขียนได้สะดวก
4. ข้อเสนอแนะ
- ควรมีตู้จดหมายใส่แบบรับฟ้องหลาย ๆ สี เช่น
- ตู้สีแดง หมายถึง ตู้จดหมายใส่แบบรับฟ้องที่เป็นเรื่องร้ายแรง
 - ตู้สีเขียว หมายถึง ตู้จดหมายใส่แบบรับฟ้องที่เป็นเรื่องไม่ร้ายแรง

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 4

สรุปผลการวิจัย อภิปรายและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง "การวิเคราะห์เนื้อหาเรื่องจากแบบรับฟ้องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย" มีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อศึกษาความถี่ของพฤติกรรมในการใช้แบบรับฟ้องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
2. เพื่อวิเคราะห์เนื้อหาสาระจากแบบรับฟ้องที่นักเรียนบันทึก
3. เพื่อวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาไทยของนักเรียนจากการบันทึกพฤติกรรมลงในแบบรับฟ้อง
4. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนต่อการใช้แบบรับฟ้องในชั้นเรียน นำผลการวิเคราะห์ที่รวบรวมได้มาแยกประเภท หาค่าความถี่ ค่าเฉลี่ย และร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปแบบแผนภูมิและตารางพร้อมทั้งบรรยายประกอบ

ผลการวิจัย

1. ความถี่ของพฤติกรรมในการใช้แบบรับฟ้องของนักเรียน พบว่า
 - 1.1 ความถี่ของพฤติกรรมการฟ้อง พบว่าความถี่ของการฟ้องในแต่ละสัปดาห์ ตลอดช่วง 16 สัปดาห์อยู่ในช่วง 11 ถึง 88 ครั้ง ต่อสัปดาห์ โดยเฉลี่ยแล้วมีความถี่ของการฟ้องประมาณ 40 ครั้งต่อสัปดาห์ นักเรียนทุกคนได้ใช้แบบรับฟ้องอย่างน้อยคนละ 1 ครั้งต่อสัปดาห์
 - 1.2 ความถี่ของพฤติกรรมการฟ้องของนักเรียนในช่วง 8 สัปดาห์แรกมีการแปรผันมากกว่าในช่วง 8 สัปดาห์หลัง กล่าวคือในช่วงสัปดาห์ที่ 1 ถึง สัปดาห์ที่ 8 มีความถี่ของการฟ้องโดยเฉลี่ย 43 ครั้งต่อสัปดาห์ และในช่วงสัปดาห์ที่ 9 ถึงสัปดาห์ที่ 16 มีความถี่ของการฟ้องโดยเฉลี่ย 36 ครั้งต่อสัปดาห์ สัปดาห์ที่มีการฟ้องมากที่สุดคือสัปดาห์ที่ 1 คือ 88 ครั้งต่อสัปดาห์ และสัปดาห์ที่ 8 มีการฟ้องน้อยที่สุด คือ 11 ครั้งต่อสัปดาห์
 - 1.3 ความถี่ของการฟ้องของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงใกล้เคียงกัน โดยในแต่ละสัปดาห์ นักเรียนหญิงฟ้องโดยเฉลี่ยแล้วประมาณคนละ 17 ครั้ง และนักเรียนชายฟ้องโดยเฉลี่ยแล้วประมาณคนละ 15.5 ครั้ง

2. เนื้อหาและสาระที่นักเรียนบันทึกในแบบรับฟัง พบว่า
 - 2.1 สาระการฟังเป็นเรื่องที่ฟังเกี่ยวกับเพื่อนร้อยละ 59 และเป็นเรื่อง
ที่ฟังเกี่ยวกับตนเองร้อยละ 41
 - 2.2 ในส่วนที่เป็นการฟังเกี่ยวกับตนเอง พบว่าเป็นการฟังในเรื่องเกี่ยว
กับการถูกเพื่อนทำร้ายร่างกายมากที่สุด (31.4%) รองลงมาตามลำดับ
คือ การถูกเพื่อนแกล้งด้วยวิธีอื่นที่ไม่ใช่การถูกทำร้ายร่างกาย (31.6%)
การถูกเพื่อนใช้วาจาว่ากล่าว (15.2%) และการถูกเพื่อนทำกับสิ่งของ
(13.8%)
 - 2.3 ในส่วนที่เป็นการฟังเกี่ยวกับเพื่อน พบว่า เป็นการฟังในเรื่องพฤติกรรม
ของเพื่อนโดยทั่ว ๆ ไป ไม่เกี่ยวกับผู้อื่นมากที่สุด (68.7%) รองลง
มาตามลำดับ คือ การถูกเพื่อนทำร้ายร่างกาย (12.3%) การถูกเพื่อน
แกล้งด้วยวิธีอื่นที่ไม่ใช่การถูกทำร้ายร่างกาย (7.3%) การถูกเพื่อนทำ
กับสิ่งของ (6.0%) และการถูกเพื่อนใช้วาจาว่ากล่าว (5.7%)
 - 2.4 การฟังของนักเรียนจะมีการฟังเกี่ยวกับเรื่องราวที่เกิดขึ้นกับตนเอง
และเพื่อน ๆ ซึ่งนักเรียนสนใจที่จะฟังทั้ง 2 ด้าน คือ พฤติกรรมใน
ทางบวกและในทางลบ โดยมีการฟังเกี่ยวกับพฤติกรรมทางลบมากกว่า
ทางบวก
3. ลักษณะข้อผิดพลาดของการใช้ภาษาไทยของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตาม
ที่ปรากฏในแบบรับฟัง พบว่า
 - 3.1 ในบรรดาข้อผิดพลาด 4 ลักษณะใหญ่ คือ
ข้อผิดพลาดเรื่องการใช้คำ ข้อผิดพลาดเรื่องการแต่งประโยค
ข้อผิดพลาดเรื่องการสะกดคำ รันต์ ข้อผิดพลาดเรื่องการเว้นวรรคตอน
พบว่านักเรียนมีข้อผิดพลาดเรื่องการแต่งประโยคมากที่สุด (92.3%)
รองลงมาตามลำดับคือเรื่องการสะกดคำ รันต์ (82.1%) เรื่องการ
ใช้คำ (53.8%) และเรื่องการเว้นวรรคตอน (46.2%)
 - 3.2 ข้อผิดพลาดเรื่องการแต่งประโยคมี 3 ลักษณะ ได้แก่ ขาดคำและกลุ่ม
คำที่จำเป็นในประโยค มีคำและกลุ่มคำเกินในประโยค เรียงคำและ
กลุ่มคำผิดลำดับ ผลปรากฏว่านักเรียนมีข้อผิดพลาดเรื่องขาดคำและ
กลุ่มคำที่จำเป็นในประโยคมากที่สุด (94.4%) รองลงมาตามลำดับ
คือ มีคำและกลุ่มคำเกินในประโยค (38.9%) และเรียงคำหรือกลุ่ม
คำผิดลำดับ (25.0%)

- 3.3 ข้อผิดพลาดเรื่องการสะกดการันต์ มี 6 ลักษณะได้แก่ ใช้พยัญชนะต้นผิด ใช้สระผิด ใช้ตัวสะกดผิด ใช้ตัวการันต์ผิด ใช้วรรณยุกต์ผิดและเขียนผิดทั้งคำ ผลปรากฏว่า นักเรียนมีข้อผิดพลาดเรื่องการให้พยัญชนะต้นผิดมากที่สุด (59.9%) รองลงมาตามลำดับคือใช้วรรณยุกต์ผิด (56.3%) ใช้สระผิด (43.8%) เขียนผิดทั้งคำ (37.5%) ใช้ตัวสะกดผิด (31.3%) และใช้ตัวการันต์ผิด (12.5%)
 - 3.4 ข้อผิดพลาดเรื่องการใช้คำมี 3 ลักษณะ ได้แก่ ใช้คำผิดความหมาย ใช้คำฟุ่มเฟือย ใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน ผลปรากฏว่า นักเรียนมีข้อผิดพลาดเรื่องการใช้คำผิดความหมายมากที่สุด (95.2%) รองลงมาตามลำดับ คือ ใช้คำฟุ่มเฟือย (42.9%) และใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน (38.1%)
 - 3.5 ข้อผิดพลาดเรื่องการเว้นวรรคตอนมี 2 ลักษณะ ได้แก่ การเว้นวรรคในที่ไม่ควรเว้นและการไม่เว้นวรรคตอนในที่ควรเว้น ผลปรากฏว่า นักเรียนมีข้อผิดพลาดในเรื่องการเว้นวรรคในที่ไม่ควรเว้นมากที่สุด (77.8%) รองลงมาคือ การไม่เว้นวรรคในที่ควรเว้น (66.7%)
4. ความคิดเห็นของนักเรียนต่อแบบรับฟัง พบว่า
 - 4.1 นักเรียนมีความคิดเห็นที่ต่อแบบรับฟัง โดยประมาณร้อยละ 97 มีความเห็นว่าควรมีการใช้แบบรับฟังในห้องเรียนเพื่อสื่อสารกับครู
 - 4.2 ทำให้ครูได้ทราบพฤติกรรมของเพื่อน ๆ ในสถานที่และเวลาอื่นทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน รวมทั้งครูเองก็จะได้ทราบถึงนิสัยที่เป็นปัญหาของนักเรียนแต่ละคนจากแบบรับฟัง
 - 4.3 ทำให้ไม่ต้องรบกวนเวลาของครูขณะที่ครูกำลังทำกิจกรรมอื่น ๆ อยู่หรือไม่ว่างพอที่จะรับฟังจากนักเรียนโดยตรงได้

อภิปรายผลการวิจัย

1. จากผลการวิจัยพบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีเนื้อหาสาระการฟังในด้านต่าง ๆ ดังนี้
 - 1.1 ความถี่ของการฟังของนักเรียนในเวลา 1 สัปดาห์ มีประมาณ 40 ครั้ง โดยเฉลี่ยแล้วประมาณ 1 ครั้งต่อคนต่อสัปดาห์
 - 1.2 นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความถี่ของการฟังใกล้เคียงกันคือใน 1 สัปดาห์ นักเรียนหญิงฟังโดยเฉลี่ยคนละ 17 ครั้งและนักเรียนชายฟังโดยเฉลี่ยคนละ 15.5 ครั้ง

- 1.3 สาธารณการฟ้องส่วนใหญ่ของนักเรียนเป็นเรื่องเกี่ยวกับเพื่อน (58.7%) ซึ่งมากกว่าเรื่องของตนเอง (41.3%)
- 1.4 สาธารณการฟ้องเกี่ยวกับเพื่อนพบว่า เรื่องที่ฟ้องมากที่สุดเป็นเรื่องพฤติกรรมโดยทั่วไปของเพื่อนๆ (68.7%) และเรื่องถูกเพื่อนใช้วาจาว่ากล่าวน้อยที่สุด (5.7%)
- 1.5 สาธารณการฟ้องเกี่ยวกับตนเองนั้นพบว่า เรื่องที่ฟ้องมากที่สุดเป็นเรื่องการถูกเพื่อนทำร้ายร่างกาย (39.4%) และเรื่องการถูกเพื่อนทำกับสิ่งของน้อยที่สุด (13.8%)

ปัญหาการฟ้องเราจะพบได้เสมอในชั้นเล็ก ๆ โดยเฉพาะในระดับประถมต้น นักเรียนมักมีเรื่องมาฟ้องครูเกี่ยวกับพฤติกรรมของเพื่อน ๆ ที่มีผลต่อตนเองโดยตรง หรือต่อเพื่อนคนอื่น ๆ เสมอ ซึ่งในการฟ้องนั้นนักเรียนไม่เลือกเวลาหรือสถานที่ ทำให้กิจกรรมการเรียนการสอนหยุดชะงัก หรือขณะที่ครูกำลังสนทนากับผู้ปกครอง หรือทำกิจกรรมอื่น ๆ เช่น ปฐมพชาบาลนักเรียนที่มีเลือดกำเดาไหล ดูแลนักเรียนที่อาเจียนเพราะไม่สบาย ทำความสะอาดให้นักเรียนที่ทำเลอะเทอะเพราะท้องเสียและเข้าห้องน้ำไม่ทัน เป็นต้น ซึ่งสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ทำให้ครูไม่มีเวลาพอในการรับฟ้องได้อย่างทั่วถึง ผู้วิจัยจึงคิดว่าแบบรับฟ้องจะมีบทบาทช่วยครูในการแก้ปัญหาได้ รวมทั้งสาระเนื้อหาที่นักเรียนบันทึกก็เป็นประโยชน์แก่ครูในด้านต่าง ๆ เช่น ทำให้ครูทราบพฤติกรรมของนักเรียนแต่ละคนในวิชาต่าง ๆ หรือในสถานที่และเวลาต่าง ๆ กัน ทำให้ทราบความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มเพื่อนว่ามีการปรับตัวหรือมีปัญหาขัดแย้งอย่างไร ใครมีปัญหาที่จะต้องให้ความช่วยเหลือบ้าง เป็นต้น ผู้วิจัยจึงได้ทำการวิจัยเรื่องนี้ขึ้น โดยได้ผลการวิจัยโดยสรุปดังนี้

1. จากข้อมูลที่ได้พบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีความถี่ของการฟ้องตั้งแต่สัปดาห์ที่ 1 ถึงสัปดาห์ที่ 16 อยู่ในช่วง 11 ถึง 88 ครั้งต่อสัปดาห์ โดยเฉลี่ยแล้วมีความถี่ของการฟ้องประมาณ 40 ครั้งต่อสัปดาห์ โดยในช่วงสัปดาห์ที่ 1 ถึงสัปดาห์ที่ 8 มีการแปรผันมากกว่าในช่วงสัปดาห์ที่ 9 ถึง สัปดาห์ที่ 16 กล่าวคือในช่วงสัปดาห์ที่ 1 ถึงสัปดาห์ที่ 8 มีความถี่ของการฟ้องโดยเฉลี่ย 43 ครั้งต่อสัปดาห์และในช่วงสัปดาห์ที่ 9 ถึงสัปดาห์ที่ 16 มีความถี่การฟ้องโดยเฉลี่ย 36 ครั้งต่อสัปดาห์ ซึ่งในการฟ้องใน 1 ครั้งของแต่ละคน อาจมีเรื่องฟ้องหลาย ๆ เรื่อง ทำให้ครูต้องรับฟ้องเรื่องราวต่าง ๆ มากมาย ทำให้ครูไม่มีเวลาในการทำกิจกรรมอื่น ๆ เช่น การเตรียมการสอน การค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม หรือการสนทนาปรึกษาหารือกับผู้ปกครองเพื่อหาแนวทางในการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหา เป็นต้น

ดังนั้นการใช้แบบรับฟ้องเป็นตัวกลางในการสื่อสารระหว่างครูกับนักเรียนจะช่วยให้
ภาระของครูไม่เพิ่มขึ้น ช่วยให้ครูมีเวลาทำกิจกรรมอื่น ๆ ได้สะดวกขึ้น ช่วยให้ครู
มีสภาวะของอารมณ์ที่มั่นคงไม่หงุดหงิดง่าย ช่วยให้ครูมีเวลาศึกษาปัญหาต่าง ๆ จาก
แบบรับฟ้อง ช่วยให้ครูได้ใช้เหตุการณ์หรือตัวอย่างจริงจากแบบรับฟ้องมาเป็นแนวทาง
ในการแก้ปัญหาและอบรมนักเรียนในเรื่องต่าง ๆ เช่น ระเบียบวินัย การเคารพสิทธิ
ของผู้อื่น การอยู่ร่วมกัน การปฏิบัติตามกฎระเบียบของโรงเรียน การใช้คำพูด เป็นต้น
ซึ่งผลการวิจัยก็พบว่าแบบรับฟ้องมีแนวโน้มในการช่วยลดภาระของครูต่อการรับฟ้อง
ของนักเรียน โดยนักเรียนจะใช้แบบรับฟ้องเป็นสื่อในการติดต่อสื่อสารกับครู ทำให้
ครูมีเวลามากขึ้นในการทำกิจกรรมต่าง ๆ นอกจากนี้ยังพบว่าความถี่ของการฟ้องใน
ช่วงสัปดาห์ที่ 9 ถึงสัปดาห์ที่ 16 มีความถี่ของการฟ้องโดยเฉลี่ยน้อยกว่าความถี่ของ
การฟ้องในช่วงสัปดาห์ที่ 1 ถึงสัปดาห์ที่ 8 ซึ่งความถี่การฟ้องที่ลดลงนี้ เป็นไปได้
ว่าหลังจากที่นักเรียนใช้แบบรับฟ้องในการสื่อสารกับครูอย่างมีระบบแล้ว ทำให้นักเรียน
เลิกฟ้องแต่สิ่งที่จำเป็นมีเวลาใคร่ครวญวิเคราะห์ในเรื่องที่จะฟ้องมากขึ้น รวมทั้ง
ขณะที่กำลังบันทึกข้อความลงในแบบรับฟ้องนั้น นักเรียนมีสมาธิมาที่แบบรับฟ้องซึ่งเป็น
เสมือนตัวแทนของครูทำให้อารมณ์โกรธหรือความต้องการที่จะฟ้องลดลง ทำให้นักเรียน
งดการฟ้องในเหตุการณ์ที่ตนตั้งใจจะฟ้องในครั้งนั้น ๆ นอกจากนี้การใช้แบบรับฟ้องยัง
ช่วยให้นักเรียนมีความอดทนมากขึ้น ในกรณีที่ปัญหาขัดแย้งกัน นักเรียนอาจใช้กำลัง
แก้ปัญหา ซึ่งผลที่ตามมาคืออาจเกิดการบาดเจ็บหรือมีเรื่องราวมากขึ้น แต่เมื่อฝ่ายใด
ฝ่ายหนึ่งแยกตัวออกมาแล้วใช้แบบรับฟ้องเป็นเครื่องมือในการช่วยแก้ปัญหา การใช้
กำลังก็จะไม่เกิดขึ้นและถ้าปล่อยให้นักเรียนใช้กำลังตัดสินปัญหากันเสมอ ๆ จะทำให้
ติดนิสัยและเมื่อโตขึ้นก็จะกลายเป็นคนที่ไม่มีความรับผิดชอบ ไม่รู้จักแก้ปัญหาด้วยวิธีสันติ ซึ่ง
เด็กในวัยนี้เราสามารถฝึกนิสัยเหล่านี้ได้ เพื่อจะได้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ดีต่อไปในอนาคต
ดังนั้นเพื่อลดพฤติกรรมฟ้องและจัดรูปแบบการฟ้องให้มีระบบ ครูสามารถได้ข้อมูล
จากการฟ้องของนักเรียนครบตามที่นักเรียนต้องการจะฟ้องและเป็นข้อมูลที่ได้จากประ-
สพการณ์จริงสามารถนำมาเป็นตัวอย่างในการอบรมนักเรียนในเรื่องต่าง ๆ ได้เป็น
อย่างดีเพราะนักเรียนในระดับชั้นนี้ถ้าได้เรียนรู้จากประสบการณ์ตรงจะช่วยให้เข้าใจ
และเรียนรู้ได้ดีขึ้นและสามารถนำไปปฏิบัติได้ ทำให้ครูมีเวลาในการทำกิจกรรมอื่น ๆ
มากขึ้น นอกจากนี้ครูเองก็สามารถจัดระบบการบริหารชั้นเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ
มีการวางแผนล่วงหน้าว่าจากข้อมูลที่ได้ในแต่ละวันนั้นในชั่วโมงสนทนาตอนเช้า ครู
จะอบรมหรือสนทนากับนักเรียนในเรื่องใดบ้าง ปัญหาที่เกิดขึ้นจะแก้ไขอย่างไร ซึ่ง
การแก้ไขปัญหานั้นถ้านักเรียนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นด้วย ก็จะช่วยให้นักเรียน

รู้สึกว่าตัวเขาเป็นเจ้าของปัญหาและตัวเขาเองก็ควรจะเป็นผู้แก้ปัญหาเหล่านั้นโดยมีครูเป็นผู้แนะแนวทางที่ถูกที่ควรให้แก่พวกเขา

ในการฟุ้งของนักเรียนแต่ละคนจะพบว่ามีการฟุ้งเกี่ยวกับพฤติกรรมของเพื่อนที่เป็นไปในทางบวกน้อยกว่าทางลบก็ตาม แต่ก็แสดงให้เห็นว่าในสังคมของเด็กระดับชั้นนี้สามารถแยกแยะหรือเรียนรู้ได้ว่าสิ่งใดเป็นพฤติกรรมที่ควรกระทำ และพฤติกรรมใดเป็นสิ่งที่ไม่ควรกระทำ ซึ่งการเรียนรู้นี้นักเรียนแต่ละคนจะได้จากการที่อยู่ร่วมกันในสังคมของตน เรียนรู้ที่จะปรับตัวเข้าหากัน เพื่อจะได้อยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข ปฏิบัติตนตามกฎระเบียบที่วางไว้เป็นอย่างดี ซึ่งถ้านักเรียนปฏิบัติตนไปในพฤติกรรมที่เป็นทางบวกอยู่เสมอ ๆ พฤติกรรมในทางลบก็จะลดลงและอาจไม่มีได้ในที่สุด

2. ในช่วงสัปดาห์ที่ 1 จะพบว่าพฤติกรรมกาฟุ้งมีความถี่สูงสุดคือ 88 ครั้งต่อสัปดาห์ ซึ่งอาจเนื่องมาจากการที่ให้นักเรียนฟุ้งอย่างมีระบบ โดยผ่านทางแบบรับฟุ้ง ซึ่งนักเรียนเห็นว่าเป็นของใหม่ที่แปลกไปจากเดิม จึงให้ความสนใจและใช้วิธีการนี้กันมาก แต่มาในช่วงสัปดาห์ที่ 8 ความถี่ของการฟุ้งมีจำนวนน้อยที่สุดคือ 11 ครั้งต่อสัปดาห์ ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่าในระยะนี้เป็นช่วงการสอบภาคปลายครั้งที่ 1 ของทุกระดับชั้นและในการสอบของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จะจัดห้องสอบโดยให้นักเรียนนั่งสอบตามเลขที่ โดยเรียงเลขที่จากน้อยไปหามาก โดยจัดที่นั่งสอบอยู่ห่างกัน ครูผู้คุมสอบผลัดเปลี่ยนกันคุมสอบ ซึ่งครูประจำชั้นของแต่ละห้องจะไม่ได้คุมสอบห้องของตนเองและระเบียบในการสอบได้แก่ ห้ามพูดคุยหรือเล่นในเวลาสอบนั้น ครูผู้คุมสอบจะแจ้งให้นักเรียนทราบทุกครั้ง ทำให้ปัญหาการปะทะสัมพันธ์ของนักเรียนลดน้อยลง นอกจากนี้ในช่วงเวลาสอบผู้ปกครองจะใช้เวลากบวทวนให้กับนักเรียนในช่วงเช้าจนถึงเวลาเข้าเรียน และมารับนักเรียนหลังเลิกเรียนเร็วกว่าปกติ เพื่อกลับไปทบทวนบทเรียน ดังนั้นนักเรียนจึงมีโอกาสนี้จะปะทะสัมพันธ์กับเพื่อนน้อยลงกว่าปกติ จึงทำให้ความถี่ของการฟุ้งในช่วงนี้ลดลงอย่างเห็นได้ชัด

3. การฟุ้งครูโดยผ่านทางแบบรับฟุ้ง ซึ่งเป็นการฟุ้งที่มีระบบ นอกจากจะช่วยลดภาระในการรับฟุ้งจากนักเรียนโดยตรงแล้ว ยังช่วยให้ครูได้รับรู้เรื่องราวหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับนักเรียนโดยตรงอีกด้วย ซึ่งข้อมูลที่ได้นี้เป็นข้อมูลที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันของนักเรียน นักเรียนจะเป็นผู้ทราบปัญหาดีว่าเกิดอะไรขึ้น แต่อาจจะไม่ทราบวิธีการแก้ปัญหาเหล่านั้น ดังนั้นครูจึงเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งที่จะช่วยแก้ปัญหาหรือแนะแนวทางที่ถูกที่ควรให้กับนักเรียน โดยแนว

ทางการแก้ปัญหา นั้นจะต้องเป็นสิ่ง ที่นักเรียนยอมรับด้วย ได้แก่ การไม่ปฏิบัติตนตามกฎระเบียบของโรงเรียน เช่น คุยเล่นในเวลาเรียน คุยเล่นในแถว ปืนระเบียงวิ่งในห้องเรียน วิ่งในโรงอาหาร เป็นต้น นอกจากนี้ ในเรื่องของการใช้คำพูดที่ไม่สุภาพต่าง ๆ การไม่เคารพสิทธิของผู้อื่นหรือคั่นของของผู้อื่น เป็นต้น ซึ่งข้อมูลที่ได้จากแบบรับฟ้องนั้น ครูสามารถนำมาเป็นตัวอย่างในการอบรมนักเรียน ซึ่งผลดีผลเสียให้กับนักเรียนได้ทราบซึ่งครูจะใช้เวลาในช่วงสนทนาตอนเช้าอบรมตักเตือนนักเรียนและนักเรียนเองก็จะยอมรับการตักเตือนโดยดี เพราะเป็นเหตุการณ์ที่นักเรียนกระทำด้วยตัวเอง นักเรียนจะรู้จักการยอมรับผิด ยอมรับการลงโทษ รวมทั้งการให้คำสัญญาว่าจะไม่ประพฤติเช่นนั้นอีก นอกจากนี้ตัวนักเรียนเองก็จะระมัดระวังตนเองไม่ทำในสิ่งที่ไม่เหมาะสม เพราะตัวนักเรียนเองก็ทราบอยู่ตลอดเวลาว่า ไม่ว่านักเรียนจะไปเรียนหรือทำอะไรก็ตาม ครูจะทราบพฤติกรรมของตนตลอดเวลา เมื่อนักเรียนเกิดความเคยชินในการระมัดระวังตนเองแล้ว ต่อไปนักเรียนก็จะประพฤติปฏิบัติตนไปในแนวทางที่มีแต่ดีขึ้น ซึ่งเป็นผลดีต่อตนเอง ต่อเพื่อน ต่อสังคมที่ตนอาศัยอยู่ รวมทั้งประเทศชาติด้วย

นอกจากนี้การที่ให้นักเรียนบันทึกเรื่องราวที่ต้องการจะบอกครูลงในแบบรับฟ้องนี้ ทำให้ครูมีผู้ช่วยในการดูแลนักเรียนได้อย่างทั่วถึงมากขึ้น ซึ่งผู้ช่วยในที่นี้ก็คือ นักเรียนด้วยกันเอง เพราะนักเรียนจะบันทึกเหตุการณ์ในสถานที่และเวลาต่าง ๆ กัน เกี่ยวกับเพื่อนที่เขาคิดว่าควรบอกให้ครูทราบ ส่วนนักเรียนที่ประพฤติตนไม่เหมาะสมก็จะระมัดระวังมากขึ้น เพราะรู้ว่าเรื่องราวต่าง ๆ ที่ตนทำนั้นจะต้องไปถึงครูอย่างแน่นอน ดังนั้นแบบรับฟ้องจึงช่วยครูในการดูแลนักเรียนได้อย่างดี นอกจากนี้ข้อมูลที่ได้จากแบบรับฟ้อง ครูยังสามารถนำมาตรวจสอบข้อเท็จจริงจากนักเรียนได้ในช่วงสนทนาตอนเช้าของวันต่อไป และการที่ครูได้ทราบข้อมูลล่วงหน้าจากแบบรับฟ้อง ทำให้ครูมีเวลาในการคิดแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นรวมทั้งวิธีแก้ไขด้วย ปัญหาที่พบจะเห็นว่า มีหลายลักษณะ ได้แก่

- 3.1 ปัญหาพฤติกรรมของนักเรียน เช่น ทำร้ายร่างกาย เล่นของมีอันตราย รื้อค้นของผู้อื่น ใช้วาจาไม่สุภาพ เป็นต้น
- พงษ์ ผลึก พงษ์ ฉิม
 - สมร ตะ ชา พม
 - ณัฐ สมร และ มานั เล่น ไฟ
 - พงษ์ เล่น ดาบของอาจารย์ พงษ์ ลด ดา
 - ชัย ค้น กระ เป่า และ โยน หนังสือ ของ ผม ด้วย

- สัทธิตายู่กับกล่องดินสอของหนู
- จันทร์พูดคำว่าช่วย
- สัชชียว่าผมว่าไอ้จิ้งเง่า

3.2 ปัญหาระเบียบวินัย เช่น วิ่งในโรงอาหาร ปีนระเบียง
วิ่งในห้องเรียน กระโดดขึ้นลงบันได เป็นต้น

- ตะวัน ฉัฐและพงษ์วิ่งเล่นในห้องเรียน
- สมชายเล่นกับสัชชียในห้องพยาบาล
- พงษ์คุยกับเพชรในเวลาเรียน
- นนท์กระโดดขึ้นลงบันได 4 ชั้น

3.3 พฤติกรรมของนักเรียนในการเรียนวิชาพิเศษ เช่น วิชา
ดนตรี วิชาศิลปะ วิชาพลศึกษา ซึ่งทำให้ครูได้ทราบพฤติกรรม
ของนักเรียนนอกห้องเรียน

- นิจรบกวนหนูตอนที่หนูสอบวิชานาฏศิลป์
- ชัยทูปหลังของจันทร์ตอนเรียนวิชา ก.พ.อ.
- ธนาคุยตอนเรียนวิชา ส.ป.ช.
- ในเวลาเรียนวิชาพลศึกษา ฉัฐและสัทธาว่าตะวัน ตะวัน
ก็ว่าตอบ แต่ตะวันว่ามากกว่า

3.4 ความสัมพันธ์ของนักเรียนต่อเพื่อน ๆ ว่ามีลักษณะความ
สัมพันธ์ไปในทางใด นักเรียนคนใดเป็นที่ยอมรับหรือไม่
ยอมรับของกลุ่มทำให้ครูทราบปัญหาและหาทางแก้ปัญหา
ได้ถูกต้อง

- ถดี เพชร และประภาทำงานด้วยกัน
- ชัยช่วยหนูทำเวร
- กันต์สั่งกัลยาไม่ให้ยุ่งกับหนู
- วีระเล่านิทานสนุก
- กลุ่มของประภามาแกล้งกลุ่มของหนูในเวลาสอบ

3.5 ลักษณะนิสัยส่วนตัวของนักเรียนแต่ละคนกับเพื่อน ๆ เพราะ
นักเรียนบางคนเมื่ออยู่ต่อหน้าครู อาจจะไม่แสดงพฤติกรรม
ส่วนตัวที่แท้จริงออกมา แต่กับเพื่อน ๆ นักเรียนอาจจะแสดง
พฤติกรรมต่าง ๆ โดยไม่ปิดบัง

- ฤดูตะโกนในห้องตอนอาจารย์ประชุม
(เวลาปกติเป็นเด็กเรียบร้อย แต่เพื่อน ๆ ไม่ชอบเพราะชอบแสดงพฤติกรรมทำท่ายเมื่อเพื่อนห้าม ยิ่งกล้าทำ)
- ตุลย์เขย่าของตกแต่งห้องของอาจารย์
- มานี้หยิกแก้มและดึงหูของปิติโดยไม่มีเหตุผล
- ประภาเขียนกระดาษเล่นตอนเย็นในขณะที่อาจารย์ไป

อยู่เวร

จากปัญหาที่พบดังกล่าวนี้ จะเห็นว่านักเรียนจะปฏิบัติตามกฎระเบียบได้เป็นอย่างดี ถ้ามีครูคอยอบรมสั่งสอนอยู่เสมอ ซึ่งกฎเกณฑ์และระเบียบต่าง ๆ เหล่านี้ถ้านักเรียนปฏิบัติตามก็จะเกิดผลดีต่อตัวนักเรียนเอง ซึ่งเด็กในวัยนี้จะเริ่มยอมรับกฎเกณฑ์และมีเหตุผล ถ้าเด็กรู้เหตุผลว่าทำไมทำไม่ได้ เด็กก็จะยอมรับความผิดนั้น ดังที่ สมพร สุทัศน์ (2531:15-16) กล่าวว่า เด็กวัย 7-8 ขวบ จะเริ่มยอมรับกฎเกณฑ์และมีเหตุผลมากขึ้น เด็กจะไม่ยอมรับโทษโดยไม่รู้เหตุผล ดังนั้นถ้าครูได้นำข้อมูลที่อยู่ในแบบรับฟ้องมาอธิบายให้นักเรียนฟังและเข้าทำทวนกฎระเบียบต่าง ๆ ที่โรงเรียนกำหนดไว้ ก็จะเป็นการตักเตือนนักเรียนโดยใช้ข้อมูลจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง แทนที่จะพูดหรืออบรมนักเรียนตามกฎระเบียบที่วางไว้ตามลายลักษณ์อักษร และถ้าผลจากการที่นักเรียนไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบนั้นเกิดผลเสียขึ้นมา ครูก็สามารถชักชวนนี้มาอ้างเพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้จากตัวอย่างจริง เช่น เมื่อวิ่งเล่นในห้องเรียนแล้วเกิดอุบัติเหตุวิ่งชนมุมโต๊ะหรือขอบหน้าต่างจนได้รับบาดเจ็บหรือนำของมาเล่นแล้วถูกฝ่ายกิจการของโรงเรียนปรับไว้ไม่คืน เป็นต้น ซึ่งเหตุการณ์และผลที่เกิดขึ้นนั้นครูนำมาเป็นตัวอย่างให้นักเรียนช่วยกันวิเคราะห์และหาผลสรุปได้จริงตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เพราะการขาดวินัยในห้องเรียน เป็นสาเหตุสำคัญอันเป็นต้นตอของการประพฤตินิสัยในโรงเรียน (ณัฐรา ระกาพล 2535:5)

จากตัวอย่างข้างต้นเราจะพบว่าครูสามารถรับรู้เรื่องราวของนักเรียนในหลาย ๆ ด้านที่เกิดขึ้นได้เป็นอย่างดีและนักเรียนก็ได้รับรู้เรื่องราวที่เกิดขึ้นในห้องเรียนของตนด้วยเช่นกัน ครูเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญที่สุดในการที่จะแปรเปลี่ยนพฤติกรรมของนักเรียนไปได้ทั้งทางบวกและทางลบ ถ้าครูช่วยให้นักเรียนเกิดพฤติกรรมทางบวกมากขึ้นเท่าไร เท่ากับช่วยให้เด็กมีความสุขในการเรียน ตลอดจนการดำเนินชีวิตในภายหน้าได้เป็นอย่างดี นอกจากเด็กนักเรียนจะมีปฏิสัมพันธ์กับครูแล้ว ยังมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอีกกลุ่มหนึ่งคือ กลุ่มเพื่อน ซึ่งถือว่า การที่เด็กได้ปะทะสังสรรค์กับเพื่อน จะเป็นวิธีแรกที่ช่วยให้เด็กรู้จักการปรับตัวให้เข้ากับสังคม

ทำให้เด็กรู้จักการให้และการรับ รู้จักการรอคอย การที่จะรู้ว่าเด็กคนใดมีความสามารถอยู่ร่วมกันได้ดีเพียงใด สิ่งเกิดได้จากพฤติกรรมทางสังคม (Social Behavior) ของเด็กที่แสดงออกมา (พิไลลักษณ์ จำเมือง 2528:6) ดังนั้นครูจึงมีบทบาทอีกด้านหนึ่งในการช่วยให้การปะทะสังสรรค์กับเพื่อน ๆ ของนักเรียนในห้องเป็นไปด้วยดี เมื่อนักเรียนมีปัญหาขัดแย้งกันขึ้นครูจะต้องตัดสิน ซึ่งอันดับแรกจะต้องสอบถามถึงสาเหตุของเรื่องราวที่เกิดขึ้นว่าเป็นอย่างไร ใครผิด ใครถูก และในการตัดสินนั้น ครูจะต้องอธิบายเหตุผลให้คู่กรณียอมรับการตัดสินนั้นด้วยความเต็มใจและมีเหตุผล ไม่ใช่ครูตัดสินลงโทษโดยที่นักเรียนไม่มีโอกาสชี้แจง เพราะในการที่จะให้นักเรียนรับผิดชอบหรือรับโทษนั้นต้องให้เกิดจากตัวของเขาเอง ไม่ใช่ครูตัดสินลงโทษฝ่ายเดียว ถึงแม้ว่านักเรียนทำผิด ก็ควรให้โอกาสในการชี้แจงด้วย ซึ่งถ้านักเรียนยอมรับการตัดสินด้วยเหตุและผล ก็จะเป็นการปูพื้นฐานคุณลักษณะมีเหตุและผลให้กับนักเรียน ซึ่งจะเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตของนักเรียนต่อไปในอนาคตซึ่งเขาเหล่านี้จะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ใช้เหตุและผลในการแก้ปัญหา ไม่ว่าจะเป็นการประกอบอาชีพหรือการตัดสินใจทำการใด ๆ ก็ตาม เพราะนักเรียนเป็นไม้อ่อนที่สามารถดัดได้ง่าย ถ้าครูช่วยปูพื้นฐานสิ่งเหล่านี้ให้กับนักเรียน นักเรียนก็จะเป็นคนที่มีคุณลักษณะที่ดีในด้านนี้ต่อไป

นอกจากพฤติกรรมของนักเรียนที่เกิดขึ้นในห้องเรียนที่ครูจะต้องรับรู้แล้ว พฤติกรรมบางอย่างที่มีผลต่อเรื่องมาจากที่บ้าน ครูก็ควรจะได้รับรู้เช่นกัน เพื่อจะได้หาทางร่วมมือกับทางบ้านของนักเรียนในการแก้ไขในกรณีที่เรื่องนั้น ๆ จะเป็นผลเสียต่อนักเรียน เช่น

- ญาติเอาเงินมาสองพันบาท

ปัญหาในข้อนี้จะต้องขออธิบายเสียก่อนว่า ข้อตกลงของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 คือ จะได้รับค่าขนมและสามารถนำมาได้ไม่เกินวันละ 20 บาท ในกรณีที่นักเรียนเอาเงินมาสองพันบาทนี้ครูจะต้องสอบถามเสียก่อนว่าเรื่องราวเป็นอย่างไร เอามาทำไม เป็นต้น ถ้าเหตุผลที่นักเรียนชี้แจงดูแล้วไม่น่าเชื่อถือ ครูอาจจะติดต่อกลับไปยังผู้ปกครองเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ชัดเจนยิ่งขึ้น เพราะมีผู้ปกครองบางท่านที่วิธีการในการหยิบเงินจากกระเป๋าของพ่อหรือแม่ด้วยตัวเอง ดังนั้นในกรณีที่ผู้ปกครองก็จะได้ทราบเรื่องราวด้วย ถ้าหยิบมาโดยผู้ปกครองไม่ได้อนุญาต ครูก็จะได้อบรมเด็กเตือนและในขณะที่เด็วกับผู้ปกครองเองก็จะได้ระมัดระวังไม่เผลอเผลอ เพราะนักเรียนซึ่งโตขึ้นก็จะยังใช้จ่ายมากขึ้น ถ้าหยิบเองได้บ่อย ๆ นักเรียนก็จะไม่รู้คุณค่าของเงินเป็นการใช้เงินเกินตัวอีกด้วยหรือในกรณีที่ผู้ปกครองอนุญาตก็ตาม ครู

ก็ต้องชี้แจงให้ผู้ปกครองรับทราบถึงผลเสียในการให้นักเรียนใช้เงินหรือหยิบเงินใช้เอง นอกจากนี้ยังมีปัญหาของพฤติกรรมอื่น ๆ ที่ครูสามารถนำมาเป็นตัวอย่างตามสถานการณ์ที่เป็นจริงในการอบรมนักเรียนได้อีก เช่น

- ชื้อวิ่งในโรงอาหาร

ซึ่งครูจะต้องทบทวนระเบียบในการใช้โรงอาหารว่าเรามีข้อตกลงอย่างไร และผลเสีย จะเป็นอย่างไร ถ้าเกิดอุบัติเหตุหกล้ม ลื่นล้มศีรษะแตก ขาเคล็ด เป็นต้น

- ฉีกรัฐ ธนาและเพชรปาก้อนหินลงในน้ำบริเวณสวนหย่อม

ซึ่งครูจะต้องอธิบายให้นักเรียนฟังว่า สวนหย่อมเป็นสถานที่ที่เขาจัดไว้ให้นักเรียนได้มาพักผ่อน และการที่นักเรียนปาก้อนหินลงไปใบบ่อน้ำซึ่งมีปลาอยู่เป็นการดีหรือไม่ ซึ่งเปรียบได้เหมือนกับบ้านของเรา ถ้าเราอยู่ดีแล้วใครมาปาก้อนหินใส่บ้านของเรา เราจะรู้สึกอย่างไร นักเรียนก็จะไม่พอใจ ปลาที่เข่นกันมันเป็นสิ่งมีชีวิต ต้องการความสงบ การที่นักเรียนทำเช่นนี้เป็นการทำลายสัตว์และทำลายธรรมชาติด้วยและถ้านักเรียนปาก้อนหินลงไปมาก ๆ บ่อน้ำก็จะตื้นเขินปลาที่จะไม่มีที่อยู่อาศัย เป็นการสอนจริยธรรมแก่นักเรียนในด้านความมีเมตตากรุณาไม่เบียดเบียนซึ่งกันและกัน

- ตะวันถามและคุรินทาร์เวลาสอบ

ในการสอบนักเรียนจะดูหรือถามกันไม่ได้ ถือว่าเป็นการทุจริต ซึ่งครูจะต้องชี้ให้เห็นถึงผลเสียในข้อนี้ และชี้ให้นักเรียนรู้ว่าในการสอบแต่ละครั้ง ถ้านักเรียนเตรียมตัวมาดีแล้วก็ไม่จำเป็นต้องดูหรือถามใคร ถ้าเกิดดูหรือถามแล้วเกิดเพื่อนตอบผิดเราก็คงผิดไปด้วย และถ้าเราเกิดสอบได้คะแนนเต็ม ก็จะไม่เกิดความภูมิใจแต่อย่างใด เพราะคะแนนที่ได้รับไม่ใช่ความสามารถของตนเอง เป็นเพราะเราดูหรือถามเพื่อนต่างหาก ดังนั้นในการสอบแต่ละครั้งนักเรียนควรใช้เวลาทบทวนบทเรียนอย่างเต็มที่ และในขณะที่เดียวกันถ้านักเรียนตั้งใจเรียนในเวลาเรียนอย่างเต็มที่แล้ว นักเรียนก็อาจจะใช้เวลาไม่มากนักในการทบทวนบทเรียน รวมทั้งซักถามในสิ่งที่ตนไม่เข้าใจหรือสับสนเสียแต่เนิ่น ๆ แต่ถ้านักเรียนไม่ตั้งใจเรียนและไม่ทบทวนบทเรียนก่อนสอบแล้ว นักเรียนอาจสอบไม่ผ่านหรือสอบได้คะแนนไม่ดีก็จะเป็นผลเสียแก่ตัวนักเรียนเอง

- ธนาเข้าห้องน้ำแล้วไม่ปิดประตู

ในเรื่องนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับมารยาทในการใช้ห้องน้ำ นักเรียนใช้ห้องน้ำควรปิดประตูด้วยเวลาทำธุระส่วนตัว ไม่ควรเปิดประตูทิ้งไว้ เพราะห้องน้ำจะมีคนใช้

บริการอยู่ตลอดเวลา ก็จะทำให้เกิดภาพไม่น่าดู นอกจากนั้นครูอาจจะเพิ่มเติมในเรื่อง การใช้ห้องน้ำในด้านอื่น ๆ ให้กับนักเรียนอีก เช่น

- ทำความสะอาดโถส้วมทุกครั้งที่ใช้
- ใช้กระดาษชำระแต่พอประมาณ
- ไม่ทิ้งสิ่งของที่จะทำให้โถส้วมอุดตัน
- ไม่ใช้ที่ฉีดน้ำฉีดกระดาษชำระ

ฯลฯ

ข้อปฏิบัติต่าง ๆ ถ้าครูพบทวนอยู่เสมอและดูแลใกล้ชิดโอกาสที่นักเรียน จะทำไม่ได้ก็จะน้อยลง นอกจากที่กล่าวมาแล้วครูอาจจะเพิ่มเติมถึงว่าห้องน้ำเป็นส่วนหนึ่งของ ส่วนรวม เมื่อทุกคนมาใช้บริการแล้วก็ควรช่วยกันรักษาด้วย เป็นการปลูกฝังให้นักเรียน มีส่วนร่วมในการดูแลและรักษาของส่วนรวม

3.6 การเล่นของนักเรียนที่เป็นอันตราย ครูก็ควรอบรมในเรื่อง เหล่านี้ด้วย

- ธีธ สมนระและมาเล่นไฟ
- ธีธ เอาลูกปิดหยอดใส่หูของผม

ไฟ ของมีคมต่าง ๆ เช่น มีด กรรไกร เข็ม เป็นต้น เป็นสิ่งที่ถ้าไม่ระมัดระวังอาจ ทำให้บาดเจ็บได้ ครูควรอบรมนักเรียนโดยชี้ให้เห็นผลเสียของการเล่นของมีคม ของ อันตราย นอกจากนี้ยังต้องย้ำนักเรียนด้วยว่าไม่ให้ไปที่โรงเรียนเพียงแห่งเดียว ที่ บ้านของนักเรียนก็ต้องระมัดระวังด้วย เพราะอาจทำให้ไฟไหม้บ้าน ได้รับบาดเจ็บ จากของมีคม ซึ่งครูอาจอบรมในเรื่องของการถือของมีคมอย่างถูกวิธี การเก็บให้ เรียบร้อย หลังจากใช้แล้วทุกครั้ง ไม่ควรวางเกะกะ ปิดเตาแก๊สทุกครั้งหลังใช้ เสร็จ ถอดปลั๊กไฟของเครื่องใช้ไฟฟ้า หลังเลิกใช้แล้วทุกครั้ง เพื่อความปลอดภัย รวมทั้งการนำของแปลกปลอมต่าง ๆ เช่น ลูกบิด เมล็ดพืชใส่จุมูก ใส่หู ซึ่งเป็น การเล่นที่อันตราย ซึ่งครูก็ควรอบรมในเรื่องนี้ด้วย

จากตัวอย่างที่กล่าวมาแล้ว ยังมีตัวอย่างในแบบบันทึกอีกมากมายที่ครู สามารถนำมาเป็นตัวอย่างในการสอนและอบรมนักเรียนได้ เพราะตัวอย่างเหล่านี้ เป็นตัวอย่างที่เกิดขึ้นจริง โดยนักเรียนเองเป็นผู้กระทำที่รับรู้และอยู่ในเหตุการณ์ นั้น ๆ ซึ่งการที่ให้นักเรียนได้เรียนจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง จะช่วยให้นักเรียน ได้เข้าใจได้เป็นอย่างดี ส่วนในการแก้ไขนั้น ครูก็ควรให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการ อภิปรายหาข้อสรุปที่จะนำมาซึ่งแนวทางที่ดีในทางปฏิบัติต่อไป ซึ่งสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ จะเป็นผลดีต่อครูในการปกครองชั้นเรียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น รวมทั้งนักเรียนเอง

ก็ได้เรียนรู้ถึงการใช้เหตุและผลในการอยู่ร่วมกัน แม้จะเป็นสิ่งคมเล็กภายในห้องเรียนก็ตาม เพราะจากสิ่งคมเล็ก ๆ นี้ ถ้านักเรียนเป็นผู้ที่ดีพร้อมในทุก ๆ ด้านนักเรียนก็สามารถจะออกไปดำเนินชีวิตในสังคมใหญ่ได้เป็นอย่างดี รวมทั้งจะเป็นกำลังสำคัญของชาติต่อไปในอนาคตในการช่วยกันพัฒนาประเทศชาติให้เจริญรุ่งเรืองต่อไปตามระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตย

นอกจากนี้ยังพบว่าในสาระการฟังนั้น สิ่งที่นักเรียนในระดับชั้นนี้สนใจฟังมีทั้งเรื่องของเพื่อนและของตนเอง แต่ส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องของเพื่อน ซึ่งแสดงว่านักเรียนไม่ได้สนใจเฉพาะเรื่องของตนเองเท่านั้น ซึ่งผลของลักษณะพฤติกรรม การฟังนั้นเป็นไปในทางลบ 98.5% และเป็นไปในทางบวก 1.5% ดังนั้นถ้าครูสามารถฝึกให้นักเรียนมีปฏิริยาต่อข้อมูลในทางบวกให้มากขึ้นได้ก็จะเป็นการดีเพราะผลของข้อมูลบวกจะให้ผลดีต่อนักเรียนและกลุ่มเพื่อน โดยเฉพาะนักเรียนสาวที่ที่มีลักษณะกล้าคิด กล้าแสดงความคิดเห็น การที่จะฝึกให้นักเรียนมีปฏิริยาในทางบวกให้มากขึ้นจึงไม่เป็นการยากเกินไป

4. จากข้อมูลที่ได้จากแบบรับฟัง นอกจากจะได้ทราบลักษณะพฤติกรรม การฟังและเนื้อหาสาระการฟังของนักเรียนแล้ว ยังได้ทราบถึงลักษณะของการใช้ภาษาไทยของนักเรียนอีกด้วย ซึ่งข้อผิดพลาดที่พบบางลักษณะเป็นข้อผิดพลาดที่พบเห็นอยู่เป็นประจำ เช่น เขียนผิดทั้งพยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด เป็นต้น ทั้งที่คำเหล่านั้นส่วนใหญ่เป็นคำที่นักเรียนพบเห็นและเขียนอยู่เป็นประจำและการที่นักเรียนมีข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาไทยนั้น จะสะท้อนให้เห็นถึงพื้นฐานทางภาษาไทยของนักเรียนแต่ละคนด้วยว่ามีพื้นฐานอย่างไร ซึ่งจะเชื่อมโยงมาถึงหลักสูตรการเรียนการสอนของโรงเรียนด้วยว่ามีโครงสร้างอย่างไร มีจุดบกพร่องที่ต้องแก้ไขอย่างใดบ้าง รวมทั้งวิธีการสอนของครูว่ามีปัญหาอะไรบ้าง เช่น ครูเลือกวิธีการสอนที่เหมาะสมกับเนื้อหาและผู้เรียนหรือไม่ ครูมีวิธีการสื่อสารกับนักเรียนเหมาะสมหรือไม่ ครูมีความแม่นยำในเนื้อหาวิชาเพียงใด เป็นต้น การที่ครูได้อ่านข้อมูลจากแบบรับฟัง ครูก็จะพบข้อผิดพลาดต่าง ๆ ที่จะนำมาเป็นแนวทางในการจัดลำดับความสำคัญของลักษณะข้อผิดพลาดของภาษาไทยที่ครูจะต้องแก้ไขเป็นลำดับไป จากผลการวิจัย พบว่านักเรียนมีลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาไทยใน 4 ลักษณะใหญ่ ๆ ได้แก่

1. ข้อผิดพลาดเรื่องการแต่งประโยค
2. ข้อผิดพลาดเรื่องการสะกดคำ
3. ข้อผิดพลาดเรื่องการใช้คำ
4. ข้อผิดพลาดเรื่องการเว้นวรรคตอน

ซึ่งการผิดพลาดใน 4 ลักษณะนี้อยู่ในระดับสูง ซึ่งการผิดพลาดนี้ไม่เพียงในระดับประถมต้นเท่านั้น ในระดับอื่น ๆ ก็มีข้อผิดพลาดเช่นกัน ดังที่ปรากฏในงานวิจัยดังต่อไปนี้

"การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย" โดยสุพร วงศ์สุนทรเลิศและเอื้อพร สัมมาทิพย์

"การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนไทยมุสลิมระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในเขตการศึกษา 2" โดยอำไพ กิมแหลม

"การศึกษาเปรียบเทียบข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2515-2519"

โดย ไชลสิริ ปราโมช ณ อยุธยา

"สมรรถภาพในการใช้ภาษาไทยชั้นต่าง ๆ ของคนไทย โครงการที่ 1 : ข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของนิสิตคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย"

โดย สุวรรณา เกียรติไกรเพชรและคณะ

"การวัดสัมฤทธิ์ผลทางการเขียนความเรียงระดับอุดมศึกษา"

โดย วิลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา

สาเหตุหนึ่งที่ทำให้นักเรียนมีข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยกันมากก็คือ การออกข้อสอบแบบปรนัยที่ทำให้นักเรียนไม่มีโอกาสฝึกฝนด้านการเขียนเท่าที่ควร รวมทั้งแบบฝึกหัดที่ใช้ก็มีลักษณะสำเร็จรูป เพียงแค่นักเรียนวงกลมหรือขีดผิดขีดถูก หรือโยงเส้นจับคู่ เป็นต้น ดังที่ สุพร วงศ์สุนทรเลิศและเอื้อพร สัมมาทิพย์ (2535 : 125) ได้แสดงความคิดเห็นในเรื่องนี้ไว้ว่าข้อสอบเกือบทุกวิชาที่ใช้ในโรงเรียนส่วนใหญ่เป็นแบบปรนัยรวมทั้งแบบฝึกหัด สมุดวิชาการต่าง ๆ ที่ใช้อยู่ในโรงเรียนก็ไม่เอื้อต่อการให้นักเรียนเขียนเรียงข้อความ ลักษณะแบบฝึกหัดจะเป็นรูปแบบเติมคำ จับคู่ เลือกคำตอบ เป็นส่วนมาก จากสาเหตุดังกล่าวทำให้นักเรียนไม่ค่อยมีโอกาสดูฝึกการเขียนเท่าที่ควร จึงมีข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยในลักษณะต่าง ๆ ดังที่กล่าวมาแล้ว

1. ในบรรดาข้อผิดพลาด 4 ลักษณะใหญ่ ๆ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีข้อผิดพลาดเรื่องการแต่งประโยคมากที่สุด ข้อผิดพลาดเรื่องการแต่งประโยคมีข้อผิดพลาดในเรื่องขาดคำและกลุ่มคำที่จำเป็นในประโยคมากที่สุด ซึ่งตรงกับผลการวิจัยของสุพร วงศ์สุนทรเลิศและเอื้อพร สัมมาทิพย์ (2535 : 34) ที่พบว่าในเรื่องการแต่งประโยคนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

โรงเรียนสาธิตจุฬาฯ มีข้อผิดพลาดในเรื่องขนาดคำที่จำเป็นในประโยคมากที่สุด และ
 ขนาดกลุ่มคำหรือข้อความที่จำเป็นในประโยคเป็นอันดับสามรองลงมาจากมีคำเกินใน
 ประโยค ถ้าไฟ ก็มแหลม(2528:33) ก็พบว่า สำหรับข้อผิดพลาดในเรื่องโครงสร้าง
 ของประโยคนั้น นักเรียนไทยมุสลิมชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีข้อผิดพลาดเรื่องขนาดหน่วย
 ประโยคมากเป็นอันดับสองรองจากเรื่องคำหรือกลุ่มคำผิดลำดับ และชูศรี ศรีแก้ว
 (2527:236) ก็พบว่าในเรื่องการแต่งประโยคของนักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่มี
 ข้อผิดพลาด เรื่องการขาดคำที่จำเป็นในประโยคมากกว่าข้อผิดพลาดในลักษณะอื่น ๆ
 แสดงว่าข้อผิดพลาดเรื่องการขาดคำและกลุ่มคำที่จำเป็นในประโยคเป็นข้อผิดพลาด
 ที่มีมากที่สุดทั้งในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษาและอุดมศึกษา

จากการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้น
 ประถมศึกษาปีที่ 2 ผู้วิจัยพบว่านักเรียนแต่งประโยคโดยขาดคำและกลุ่มคำที่จำเป็น
 ในประโยคมากที่สุด รองลงมา ได้แก่ มีคำและกลุ่มคำเกินในประโยคและเรียงคำ
 และกลุ่มคำผิดลำดับ ซึ่งสาเหตุในข้อผิดพลาดเหล่านี้ผู้วิจัยคิดว่าน่าจะมีสาเหตุมา
 จากการที่นักเรียนในระดับชั้นนี้ยังเรียนรู้คำต่าง ๆ ยังไม่มากประกอบกับนักเรียน
 มักจะเขียนตามภาษาที่ตนเองใช้พูดและบางครั้งนักเรียนจะละคำไว้ในฐานที่เข้าใจ
 ทำให้ประโยคไม่สมบูรณ์และไม่ถูกต้องตามหลักภาษา ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- ฝั่งขวาเล่นตอนกลางวัน -> ฝั่งและขวาเล่นตอนกลางวัน
 ประโยคนี้นขาดคำว่า "และ" เชื่อมระหว่าง ฝั่งและขวา ถ้าไม่มี
 คำว่าและ ก็จะกลายเป็นฝั่งขวา ซึ่งเป็นประธานของประโยค
 เพียงคนเดียว ทั้ง ๆ ที่ประโยคนี้นมีประธาน 2 คน
- วิระเล่นกับชรัณ -> วิระเล่นกับชรัณในเวลาเรียน
 ประโยคนี้นขาดกลุ่มคำ "ในเวลาเรียน" เพราะถ้าวิระกับชรัณเล่นกัน
 ก็ไม่มีความผิดอะไร แต่ถ้าเติมกลุ่มคำว่าในเวลาเรียน ก็จะช่วย
 ให้เข้าใจได้ชัดเจนว่าเขาเล่นกันในเวลาเรียน ซึ่งเป็นการผิด
 ระเบียบ
- ตูลย์บอกฤดีและสิทธิ -> ตูลย์บอกข้อสอบแก่ฤดีและสิทธิ
 ประโยคนี้นเขียนว่าตูลย์บอก บอกอะไร ซึ่งถ้าเติมกลุ่มคำลงไปก็จะ
 ได้ใจความชัดเจนยิ่งขึ้น

2. สำหรับข้อผิดพลาดในเรื่องการสะกดการันต์ นักเรียนชั้นประถม
 ศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตจุฬาฯ มีข้อผิดพลาดเรื่องการใช้พยัญชนะต้นผิดมากที่สุด
 ซึ่งตรงกับผลการวิจัยของไชสีรี ปราโมช ณ อุษงยา (2519:180) ซึ่งพบว่านิสัย

อักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีข้อผิดพลาดเรื่องการใช้พยัญชนะต้นมากที่สุด ชูศรี ศรีแก้ว (2527:236) พบว่านักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่มีข้อผิดพลาดเรื่องการใช้พยัญชนะต้นมากที่สุด สุพร วงศ์สุนทรเลิศและเอื้อพร สัมมาทิพย์ (2535:59) พบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีข้อผิดพลาดเรื่องการใช้พยัญชนะต้นผิดเป็นอันดับสามรองลงมาจากการใช้วรรณยุกต์และการใช้ตัวสะกดผิด

ลักษณะที่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีข้อผิดพลาดเรื่องการใช้วรรณยุกต์มากที่สุดเป็นอันดับสองนั้น อาจเนื่องมาจากภาษาไทยเป็นภาษาที่มีความยากในเรื่องการสะกดคำ (สุพร วงศ์สุนทรเลิศและเอื้อพร สัมมาทิพย์ 2535:133 อ้างถึงในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ 2516:14) ดังต่อไปนี้

1. รูปวรรณยุกต์ เนื่องจากเสียงสูงต่ำของคำภาษาไทยแสดงความหมายของคำ การกำกับรูปวรรณยุกต์จึงเป็นสิ่งสำคัญ ถ้ารูปวรรณยุกต์ผิดไปแล้วนอกจากจะทำให้เสียงของคำผิดไปและยังทำให้ความหมายของคำผิดไปด้วย
2. ตัวสะกด ร, ล บางคนเขียนตามเสียงที่พูดไม่ชัดทำให้การสะกดเสียง ร, ล และอักษรควบกล้ำผิดไปด้วย การสะกดผิดทำให้ผิดความหมายและขาดความไพเราะ
3. อักษรควบกล้ำ การสะกดอักษรควบกล้ำผิดก็ทำให้ความหมายผิดไป
4. คำพ้องเสียง ในภาษาไทยมีคำพ้องเสียงอยู่เสมอ ถ้าสะกดต่างกันความหมายจะต่างกันไป

นอกจากนี้ยังมีผลการวิจัยที่ เพ็ญศรี กันกา (2536:บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาพัฒนาแผนกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยสำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างจะส่งผลให้คะแนนการเขียนภาษาไทยหลังสอนมีคะแนนสูงกว่าก่อนสอนทุกสัปดาห์และสำหรับกลุ่มคำยากคะแนนการเขียนก่อนสอนจะต่ำกว่าหลังสอนทุกสัปดาห์

ลักษณะข้อผิดพลาดในเรื่องนี้ สาเหตุที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งก็คือนักเรียนยังมีความแม่นยำในเนื้อหาไม่มากนัก รวมทั้งการฝึกฝนในการเขียนยังมีน้อย ถ้านักเรียนได้มีโอกาสได้ฝึกฝนให้มากขึ้น ผู้วิจัยคิดว่าข้อผิดพลาดในเรื่องนี้คงลดน้อยลง ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างดังต่อไปนี้

"ดวงแก้ว ทาม แบบฝึกหัดวิชา ส.ป.ช. จากมาลี

ถาม

"จันทร์ ฮัน กระเป๋าของนิภา

ตัน

ดังที่สุพร วงศ์สุนทรเลิศ และเอื้อพร สัมมาทิพย์ (2535:132) กล่าวว่าการใช้ภาษาในหนังสือพิมพ์ก็มีส่วนทำให้นักเรียนเขียนประโยคไม่สมบูรณ์ เห็นได้ชัดเจนจากพาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์ ซึ่งนอกจากจะใช้คำผิดความหมายและใช้ภาษาพูดในภาษาเขียนแล้วยังนิยมใช้ข้อความสั้น ๆ ในลักษณะของวลีมากกว่าเขียนเป็นประโยคที่สมบูรณ์ ดังตัวอย่าง เช่น

บุกพังบ่อนอั้งมือ (ขาดประธาน)

มือปืนซัลโวคาบิคอัพขณะกลับจากอำเภอ (ขาดกรรม)

ถล่มเอ็ม 26 เลือดสดาด (ขาดประธานและกรรม)

เชียร์แหลก "บักสุ" นายก (ขาดประธานและกริยา)

เมื่อนักเรียนได้ยิน ได้ฟังหรืออ่านบ่อย ๆ ก็จะเกิดความเคยชินนำมาใช้โดยคิดว่าเป็นภาษาที่ถูกต้อง ดังนั้นครูหรือผู้ปกครองควรช่วยกันแก้ไขปัญหาในเรื่องนี้ โดยชี้ให้เห็นข้อบกพร่องต่าง ๆ รวมทั้งวิธีการใช้ภาษาที่ถูกต้องด้วย

4. ลักษณะข้อผิดพลาดอันดับสุดท้าย คือ เรื่องการเว้นวรรคตอน ซึ่งแม้ว่าจะจะเป็นลักษณะข้อผิดพลาดอันดับสุดท้ายก็ตาม แต่ก็พบว่านักเรียนมีข้อผิดพลาดในเรื่องนี้อยู่ในระดับสูง ในเรื่องนี้นักเรียนจะมีข้อผิดพลาดในเรื่องการเว้นวรรคในที่ไม่ควรเว้นมากที่สุดและรองลงมาคือไม่เว้นวรรคในที่ควรเว้น ซึ่งในเรื่องนี้ก็ปรากฏในงานการวิจัยของสุพร วงศ์สุนทรเลิศและเอื้อพร สัมมาทิพย์ (2535:132) พบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเขียนหนังสือไม่เว้นวรรคในที่ควรเว้น อาทิ กิมแหลม (2528:35) พบว่านักเรียนไทยมุสลิมชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในเขตการศึกษา 2 มีข้อบกพร่องด้านการเว้นวรรคตอนมากเป็นอันดับสอง สุวรรณา เกรัมย์ไพฑูริย์และคณะ (2523:126) ศึกษาข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของนิสิตอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ก็พบว่าข้อผิดพลาดเรื่องการเว้นวรรคตอนเหมือนกัน และวิลลก เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2526:บทคัดย่อ) ก็พบว่านิสิตนักศึกษาเว้นวรรคตอนไม่เป็น

ดังนั้นในเรื่องการเว้นวรรคตอนนี้เป็นเรื่องที่มีความสำคัญและพบปัญหาในทุกระดับชั้น ดังนั้นถ้าได้มีโอกาสแก้ไขเสียตั้งแต่ในระดับประถมศึกษาเป็นขั้นแรกปัญหาดังกล่าวนี้อาจจะไม่เกิดขึ้นและในการเรียนการสอน ครูเองก็ต้องเน้นให้นักเรียนเห็นความสำคัญในเรื่องนี้ด้วย ถ้าพบข้อบกพร่องของนักเรียนในเรื่องนี้ก็ต้องรีบแก้ไขทันที รวมทั้งเนื้อหาในหลักสูตรการเรียนการสอนก็ต้องให้ความสำคัญในเรื่องการเว้นวรรคตอนด้วย

นอกจากนี้การที่นักเรียนเขียนบันทึกในแบบรับฟ้องนั้น เป็นการฝึกนักเรียนในการแสดงความคิดเห็นความต้องการของตนออกมาทางการใช้ภาษาไทยด้านการเขียน ซึ่งเป็นประโยชน์แก่ตัวนักเรียนเองในการฝึกเขียนบ่อย ๆ ครูเองก็จะได้ทราบถึงความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักเรียนว่ามีจุดบกพร่องด้านใดบ้างจะได้เป็นแนวทางในการสร้างแบบฝึกหัด ปรับวิธีการเรียนการสอนให้เหมาะสม เป็นตัวอย่างในการนำไปสร้างเป็นข้อสอบต่อไป

5. การแสดงความคิดเห็นของนักเรียนพบว่านักเรียนส่วนใหญ่พอใจและชอบวิธีการฟ้องโดยผ่านทางแบบรับฟ้อง เพราะแม้ไม่มีครูอยู่ในห้องเรียนนักเรียนก็สามารถแก้ปัญหาเบื้องต้นของตนได้ เป็นการช่วยเหลือตนเองรวมทั้งลดพฤติกรรมทางลบที่มีผลกระทบต่อตัวเองได้ เช่น

- ยึดตบหน้าของหนู (ประโยคนี้แก้ไขแล้วโดยเติมคำว่าของ)

ในกรณีนี้ถ้านักเรียนถูกเพื่อนตบหน้าแล้วตบตอบก็จะทำให้เกิดเรื่องราวต่อไป แต่ถ้านักเรียนใช้วิธีเล่าขังโดยจะไปบอกครู แต่ครูเกิดไม่อยู่ในที่นั้น นักเรียนก็อาจจะหยุดพฤติกรรมที่เพื่อนทำกับตัวเอง โดยการฟ้องครูผ่านทางแบบรับฟ้อง ซึ่งเพื่อนคนที่ถูกฟ้องอาจจะหยุดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมลงได้

- กรณ์ปากกรรไกรให้รุ่ง (ประโยคนี้แก้ไขแล้วโดยเติมคำว่าให้)

ในกรณีนี้อาจจะเกิดอุบัติเหตุได้ถ้าไม่ระมัดระวัง ถ้ารอให้ครูมาแล้วบอกอาจจะสายเกินไป แต่เมื่อบันทึกลงในแบบรับฟ้องแล้ว นักเรียนคนที่ปากกรรไกรอาจหยุดพฤติกรรมนี้ได้

ดังนั้นการใช้แบบรับฟ้องตามความเห็นของนักเรียนส่วนใหญ่พอใจและสามารถใช้ได้ผลดี อย่างไรก็ตามการจัดรูปแบบการฟ้องให้มีระบบที่สะดวก ไม่ยุ่งยาก มีสีสันสวยงามก็จะช่วยให้การฟ้องมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

6. จากผลการวิจัยพบว่าแบบรับฟ้องมีแนวโน้มในการช่วยบริหารชั้นเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นถ้าครูสามารถจัดระบบการฟ้อง จัดระบบเก็บข้อมูลได้อย่างมีประสิทธิภาพแล้ว ก็จะช่วยให้ครูมีเวลาเป็นของตัวเองมากขึ้นในการทำกิจกรรมต่าง ๆ นักเรียนเองก็มีระบบในการฟ้องครู ไม่ฟ้องพร่ำเพรื่อและเลือกที่จะฟ้องแต่สิ่งที่ตนคิดว่ามีความสำคัญและต้องการให้ครูทราบ เนื่องจากนักเรียนในระดับชั้นนี้ยังเป็นเด็กที่มีชอบของแปลกใหม่มีสีสันสวยงาม มีรูปแบบที่น่าสนใจ ดังนั้นรูปแบบของแบบรับฟ้องควรมีลักษณะที่ดึงดูดความสนใจของนักเรียนด้วย อย่างไรก็ตามรูปแบบของแบบรับฟ้องควรให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเสนอความคิดเห็นด้วยก็

จะเป็นการดี เพราะนักเรียนจะเกิดความภูมิใจและอยากมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่ตนเองต้องมีส่วนในการแสดงความคิดเห็นด้วย

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยในเรื่องการวิเคราะห์เนื้อเรื่องจากแบบรับฟังของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ได้วิเคราะห์ใน 2 ลักษณะ คือ

1. วิเคราะห์เนื้อเรื่องจากแบบรับฟัง
2. วิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาไทย

ซึ่งการวิจัยดังกล่าวได้ให้ข้อคิดอันจะเป็นประโยชน์ต่อครูในด้านการบริหารชั้นเรียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ช่วยให้ครูมีเวลาทำกิจกรรมอื่น ๆ มากขึ้น รวมทั้งข้อมูลที่ได้จะเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอน ปรับปรุงหลักสูตรในวิชาภาษาไทยในระดับชั้นนี้ นอกจากนี้ข้อมูลที่ได้ครูยังสามารถนำมาเป็นตัวอย่างในการอบรมนักเรียนในด้านระเบียบวินัย การเคารพสิทธิของผู้อื่น จริยธรรมในด้านต่าง ๆ การติดต่อสื่อสารกับผู้ปกครองที่บ้านในกรณีที่มีปัญหาที่ต้องอาศัยความร่วมมือระหว่างทางบ้านและโรงเรียนในการแก้ไขปัญหา ดังนั้นจึงขอเสนอแนวทางในการนำแบบรับฟังไปใช้ในการบริหารชั้นเรียนให้มีประสิทธิภาพ รวมทั้งการพัฒนาจริยธรรมให้เกิดขึ้นในตัวนักเรียน มีพัฒนาการทางทักษะภาษาไทยอย่างถูกต้องอีกด้วย นอกจากนี้ยังเป็นการฝึกให้นักเรียนมีแนวคิดเกี่ยวกับการฟังที่เป็นไปในทางบวกมากขึ้น ซึ่งถ้านักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการฟังแล้ว ข้อมูลที่ได้จากการฟังจะเป็นข้อมูลทางบวกที่ครูสามารถนำมาเป็นแรงเสริมให้กับนักเรียนในการพัฒนาตนเองต่อไป

ข้อเสนอแนะสำหรับการใช้แบบรับฟังช่วยในการบริหารชั้นเรียน

1. ครูควรให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดรูปแบบและวิธีการใช้แบบรับฟังด้วย เพราะจะทำให้นักเรียนเกิดความรู้สึกภูมิใจที่ทุกคนให้ความสำคัญ เพราะสิ่งใดก็ตามที่นักเรียนทำด้วยความสมัครใจ นักเรียนก็จะทำสิ่งนั้นได้ดี
2. ครูควรอธิบายวิธีการใช้แบบรับฟังอย่างละเอียดเป็นที่เข้าใจตรงกันเสียก่อนเพื่อป้องกันการสับสนในภายหลัง
3. ครูควรนำข้อมูลที่ได้จากแบบรับฟังมาเป็นข้อมูลในการปรับพฤติกรรมของนักเรียน ตลอดจนการตักเตือนแก้ไขและอบรมนักเรียนให้มีความพัฒนาการที่ดีขึ้นในทุก ๆ ด้าน เช่น

- หนาวิ่งเล่นในห้องเรียน
- ประภาไม่ทำเวร
- มานีพูดคำหยาบ
- ชัยเอาเงินมา 50 บาท

ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้ครูสามารถนำเหตุการณ์จริงมาสนทนากับนักเรียน
ได้โดยตรงเพราะเป็นประสบการณ์จริง มีผู้กระทำและผลที่จะเกิดตามมาของการ
กระทำนั้น ได้แก่

- หนาวิ่งเล่นในห้องเรียน ซึ่งผิดข้อตกลง ผิดกฎระเบียบที่
กำหนดไว้และอาจจะเกิดอุบัติเหตุขึ้นได้

- ประภาไม่ทำเวร ซึ่งแสดงถึงความไม่รับผิดชอบต่อหน้าที่
ของตน ครูก็สามารถนำมาเป็นตัวอย่างในการอบรมเรื่องความรับผิดชอบต่อตนเอง
และต่อหน้าที่ได้

- มานีพูดคำหยาบ ซึ่งข้อนี้ครูสามารถอบรมในเรื่องของการ
ใช้คำพูดที่เหมาะสมและสุภาพได้ แต่ก็มีนักเรียนบางคนพูดคำหยาบโดยไม่เข้าใจ
ความหมายอย่างถูกต้อง โดยการเลียนแบบหรือจำมาจากการ์ตูนที่ได้ยินได้ฟังมา

- ชัยเอาเงินมา 50 บาท ซึ่งเหตุการณ์นี้ครูสามารถอบรม
ให้นักเรียนเห็นคุณค่าของเงินและการนำเงินมาใช้อย่างประหยัด ไม่ควรนำมา
มากเกินไป เพราะถ้าสูญหายจะเกิดผลเสียตามมาเช่น นักเรียนไม่มีเงินรับประทาน
อาหารและอาจถูกตำหนิจากผู้ปกครองด้วย

4. ครูควรนำข้อมูลที่ได้จากแบบรับฟังที่เป็นพฤติกรรมในทางบวก
มาเป็นตัวเสริมแรงให้นักเรียนคนอื่น ๆ ได้รับทราบและเป็นการ
ฝึกนักเรียนให้เสนอข้อมูลในทางบวกมากขึ้น เช่น

- ชัยช่วยเหลือทำเวร
- วีระเล่านิทานสนุก
- มานีตั้งใจเรียน

ในกรณีนี้ถ้านักเรียนที่กล่าวถึงเคยแสดงพฤติกรรมทางลบเป็นส่วนใหญ่
เมื่อมาแสดงพฤติกรรมในทางบวก ก็ทำให้เพื่อน ๆ แปลกใจและพูดถึงในทางดี ดังนั้น
ประเด็นนี้ครูควรนำข้อมูลที่ได้มาเป็นตัวเสริมแรงโดยชี้ให้เห็นว่าถ้าทำดีเพื่อน ๆ ก็
ยอมรับและชื่นชม ซึ่งจะช่วยให้พฤติกรรมในทางลบที่เคยทำอยู่เป็นประจํามีแนวโน้ม
มาเป็นพฤติกรรมในทางบวกมากขึ้น

5. ครูควรบันทึกวิธีการปรับพฤติกรรมจากข้อมูลที่ได้จากแบบรับฟัง และสรุปออกมาให้ได้ว่ามีวิธีใดบ้างที่เป็นวิธีที่เหมาะสมในการปรับพฤติกรรมในด้านต่าง ๆ ของนักเรียน รวมทั้งบันทึกข้อมูลที่ได้จากการติดตามผลว่าเมื่อใช้วิธีการปรับพฤติกรรมดังกล่าวแล้ว สามารถลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ได้หรือไม่ นักเรียนมีพัฒนาการในด้านต่าง ๆ ดีขึ้นหรือไม่ เช่น มานั่งตั้งใจเรียน (ซึ่งแต่ก่อนอาจไม่ตั้งใจเรียน พอตั้งใจเรียนก็มีเพื่อนชม) เมื่อแสดงพฤติกรรมตั้งใจเรียนแล้วมีคนชมตัวคนที่ถูกชมก็จะพยายามพัฒนาตนเองให้ดีขึ้น ซึ่งครูจะต้องติดตามผลว่าพฤติกรรมในทางบวกนั้นมีต่อไปเรื่อย ๆ หรือทำเพียงครั้งเดียว ถ้ามีต่อไปอย่างสม่ำเสมอก็แสดงว่าข้อมูลที่ได้จากแบบรับฟังในทางบวกสามารถเปลี่ยนพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนได้และสามารถนำมาเสริมแรงให้กับนักเรียนเพื่อให้มีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ต่อไปได้อีกด้วย
6. ครูควรร่วมมือกับครูในระดับชั้นในการนำแบบรับฟังไปใช้ แล้วมาสนทนาแลกเปลี่ยนว่ามีข้อดีข้อเสียอย่างไร เพื่อจะได้เป็นแนวทางในการหารูปแบบในการบริหารชั้นเรียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ซึ่งถ้าได้ผลดีแล้วอาจจะขยายไปยังระดับชั้นอื่นอีก
7. การใช้แบบรับฟังในการบริหารชั้นเรียนน่าจะมีผลดีในระยะยาว เพราะนักเรียนพอใจกับวิธีการสื่อสารกับครูด้วยวิธีนี้ ดังนั้น จึงควรมีการวิจัยในเชิงพัฒนาเพื่อสร้างและพัฒนาระบบข้อมูลที่ได้จากแบบรับฟังให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น รวมทั้งการวิจัยเพื่อให้ได้รูปแบบของการใช้แบบรับฟังเพื่อการบริหารจัดการชั้นเรียนอย่างเป็นระบบมากขึ้นต่อไป
8. สำหรับครูที่สนใจศึกษาพฤติกรรมในชั้นเรียนของนักเรียนก็สามารถใช้แบบรับฟังเป็นเครื่องมือสำคัญในการจัดเก็บข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมของนักเรียนในชั้นเรียนได้
9. ครูอาจนำข้อมูลที่ได้จากแบบรับฟังไปประกอบการเขียนสมุดรายงานประจำตัวของนักเรียนแต่ละคนได้ดียิ่งขึ้น เพราะการที่ครูรู้จักและเข้าใจนักเรียนมากขึ้นเพียงใดก็จะช่วยให้การบันทึกข้อมูลในสมุดรายงานประจำตัวนักเรียนมีความเที่ยงตรงมากขึ้น
10. ข้อมูลในแบบรับฟังบางข้อความ อาจบ่งบอกถึงสภาพปัญหาของนักเรียนแต่ละคนได้ ถ้ามีปัญหาเกี่ยวพันไปถึงครอบครัว ครูก็

สามารถนำข้อมูลที่ได้ไปปรึกษาหารือกับผู้ปกครองเพื่อให้ความ
ช่วยเหลือแก้ปัญหาได้ทันที่ต่อไป

ข้อเสนอแนะสำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตจุฬาฯ

1. ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตจุฬาฯ จะเรียน
วิชาภาษาไทยสัปดาห์ละ 7 ชั่วโมง โดยแบ่งเป็น หลักภาษา 2 ชั่วโมง อ่านจับใจ
ความ 2 ชั่วโมง การฟัง 1 ชั่วโมง ทักษะ 1 ชั่วโมง และเขียนไทย 1 ชั่วโมง
ซึ่งปัจจุบันที่ปฏิบัติกันอยู่นั้นในชั่วโมงเขียนไทยคือนักเรียนก็จะเขียนแต่คำยากเท่านั้น
ถ้าได้เพิ่มเติมเนื้อหาให้นักเรียนได้ฝึกหัดเขียนเป็นเรื่อง ๆ ก็จะช่วยให้นักเรียน
ได้ฝึกการเขียนและเรียนรู้ศัพท์มากขึ้น รวมทั้งการเว้นวรรคตอน การย่อหน้า
นักเรียนก็จะได้ฝึกปฏิบัติไปด้วย
2. ถ้าครูผู้สอนพบข้อบกพร่องซึ่งอาจจะไม่ใช่อาจารย์ภาษาไทย โดย
ตรงก็ไม่ควรละเลย ควรแก้ไขเมื่อพบเห็น หรือบอกกล่าวให้ครูผู้สอนภาษาไทยได้ทราบ
เพื่อจะได้แก้ไขข้อบกพร่องดังกล่าวได้ทันที่
3. สร้างแบบฝึกหัดที่จะช่วยพัฒนาทักษะการใช้ภาษาไทยในด้านต่าง ๆ
ให้กับนักเรียนโดยนำข้อผิดพลาดที่พบมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบฝึกหัดเพื่อพัฒนา
ทักษะวิชาภาษาไทยและวิชาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง
4. ใช้สื่อการสอนที่น่าสนใจและสอดคล้องกับแบบฝึกหัดที่สร้างขึ้นเพื่อ
ให้นักเรียนเกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาไทย ซึ่งสื่อที่ใช้อาจเป็นเกม นิทาน
ศัพท์ลับสมองลองปัญญา เป็นต้น
5. เมื่อนักเรียนมีข้อผิดพลาดเรื่องการแต่งประโยคมากที่สุด รองลง
มาคือการสะกดและการเว้นวรรคตอน ครูก็ควรหยิบยกข้อ
ผิดพลาดที่พบในด้านต่าง ๆ ที่กล่าวมาเป็นตัวอย่างในการเรียนการสอน รวมทั้ง
สร้างแบบฝึกและกิจกรรมที่สอดคล้องและน่าสนใจในแต่ละด้าน แม้ในบางเรื่องจะ
เป็นเรื่องยากก็ตาม แต่ถ้านักเรียนได้รับการฝึกอย่างสม่ำเสมอ ก็จะช่วยให้นักเรียน
เกิดการเรียนรู้และมีทักษะในด้านต่าง ๆ เพิ่มขึ้น
6. แนะนำหรือเลือกหนังสือที่มีการใช้ภาษาไทยได้อย่างถูกต้องแก่นัก
เรียน เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้จากตัวอย่างที่ถูกต้อง
7. นำตัวอย่างข้อความในแบบรับฟ้องที่มีลักษณะข้อผิดพลาดในด้าน
ต่าง ๆ มาเป็นตัวอย่างในการออกข้อสอบวิชาภาษาไทย

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ปกครอง

ในระดับชั้นประถมศึกษา ผู้ปกครองมีส่วนในการพัฒนาทักษะภาษาไทยเป็นอย่างมากเพราะผู้ปกครองจะต้องดูแลนักเรียนในการทำบ้าน ดังนั้นในการสอนนักเรียนนั้นผู้ปกครองควรศึกษาเนื้อหาจากหนังสือเรียนหรือแบบฝึกหัดของนักเรียนเสียก่อน เพราะถ้าสอนผิดไปหรือไม่สอดคล้องกับทางโรงเรียน นักเรียนก็จะสับสนได้ และจะเป็นผลทำให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่ายในการเรียนวิชาภาษาไทยได้ นอกจากนี้หนังสืออ่านเล่นของนักเรียนก็เช่นกันผู้ปกครองก็ควรมีส่วนร่วมในการพิจารณาเลือกให้นักเรียนด้วย เพราะถ้านักเรียนเลือกเองก็จะคำนึงถึงแต่ความสนุก รูปแบบสวยงามเป็นหลักและถ้าผู้ปกครองพบข้อบกพร่องในการใช้ภาษาของหนังสืออ่านเล่นหนังสือพิมพ์ หรือที่ใดก็ตาม ผู้ปกครองควรอธิบายหรือยกตัวอย่างที่ไม่ถูกต้องให้นักเรียนฟัง รวมทั้งการแก้ไขด้วยว่าที่ถูกต้องเป็นอย่างไร

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรจะศึกษาพฤติกรรมของนักเรียนหลังจากที่ใช้แบบรับฟังแล้ว นักเรียนมีพฤติกรรมเปลี่ยนไปในทางใดบ้าง
2. ควรจะศึกษาพฤติกรรมการฟังระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิงว่ามีความแตกต่างกันอย่างไร
3. ควรจะศึกษาพฤติกรรมการฟังของนักเรียนในระดับชั้นอื่น ๆ ด้วยว่ามีความแตกต่างหรือเหมือนกันอย่างไร เพื่อจะได้นำผลที่พบมาเปรียบเทียบและสรุปข้อความรู้ที่ได้มาใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการบริหารชั้นเรียนต่อไป
4. ควรจะศึกษาพฤติกรรมในชั้นเรียนของนักเรียนแต่ละคนว่ามีการปะทะสัมพันธ์ไปในทางบวกเพิ่มขึ้นหรือไม่ หลังจากที่ใช้พฤติกรรมการฟังทางบวกมาเป็นตัวเสริมแรง
5. ควรพัฒนาระบบบริหารชั้นเรียนให้มีประสิทธิภาพโดยอาศัยข้อมูลที่ได้จากแบบรับฟังมาเป็นแนวทางในการพัฒนา
6. ควรจะศึกษาแนวทางในการสร้างแบบฝึกหัดที่มีประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะด้านต่าง ๆ ของนักเรียนให้ดียิ่งขึ้นทั้งในด้านวิชาภาษาไทยและวิชาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

7. ควรจะศึกษาว่าหลังจากครูใช้ข้อมูลจากแบบรับฟังมาเป็นตัวอย่างในการสร้างแบบฝึกหัดเพื่อให้นักเรียนได้ฝึกทำแล้ว นักเรียนมีพัฒนาการทางด้านการใช้ภาษาไทยดีขึ้นหรือไม่ รวมทั้งอาจนำไปเป็นตัวอย่างในการสร้างข้อสอบโดยเน้นทักษะทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่านและการเขียน

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บรรณานุกรม

- ไชยศิริ ปราโมช ฌ อุษงษา. การศึกษาวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2515-2519. วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519.
- ฉวีวรรณ กินาวงศ์. การศึกษาเด็ก. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: โอเดียน-สโตร์, 2533.
- ชูศรี ศรีแก้ว. การศึกษาเปรียบเทียบข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2525. วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527.
- ณัฏฐา ระกำพล. ผลการใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อวินัยในห้องเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสตรีรัตนบุรี จ.นนทบุรี. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2535.
- พรรณพิไล นาคชน. ช่วยให้เด็กฉลาดที่บ้านและโรงเรียน. กรุงเทพมหานคร : ณ. ฌาน, 2533.
- เพ็ญศรี กัณกา. รายงานการวิจัย เรื่อง การพัฒนาแผนกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพมหานคร : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2536.
- มีกนา ทองใหญ่ และสุปราณี จิราธรงค์. เอกสารประกอบการสอนวิชาสัมมนาการศึกษาเรื่องครูไทยในอนาคต. กรุงเทพมหานคร : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527.
- วัลลภา เทพหัสดิน ฌ อุษงษา. รายงานการวิจัยการวัดสัมฤทธิ์ผลทางการเขียนระดับอุดมศึกษา. กรุงเทพมหานคร : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526.
- วิชากร, กรม. คู่มือการสอนภาษาไทย ป.5. กรุงเทพมหานคร : ครูสภา, 2528.
- ศรีเรือน แก้วกังวาล. จิตวิทยาพัฒนาการ. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร : ประकाษพริก, 2530.
- สนิท สัตโยภาส. การสอนภาษาไทยแก่เด็กประถมศึกษา. กรุงเทพมหานคร : บรรณกิจเทรดดิ้ง, 2532.
- สมพร สุทัศนีย์. ม.ร.ว. จิตวิทยาการปกครองชั้นเรียน. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช, 2531.

สุพร วงศ์สุนทรเลิศและเอื้อพร สัมมาทิพย์. รายงานการวิจัยเรื่องการวิเคราะห์
ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
โรงเรียนสาธิตจุฬาฯ. กรุงเทพมหานคร : คณะครุศาสตร์ จุฬาฯ,
2535.

สุรางค์ โค้วตระกูล. จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร :
สำนักพิมพ์จุฬาฯ, 2533.

สุวรรณ เกียรติไกรเพชรและคณะ. รายงานการวิจัยเรื่องสมรรถภาพในการใช้
ภาษาไทยชั้นต่าง ๆ ของคนไทย โครงการปีที่ 1 : ข้อบกพร่องในการ
ใช้ภาษาไทยของนิสิตอักษรศาสตร์ จุฬาฯ. กรุงเทพมหานคร :
คณะอักษรศาสตร์ จุฬาฯ, 2523.

อ่ำไพ กัมแหลม. การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักเรียน
ไทยมุสลิมระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในเขตการศึกษา 2. วิทยานิพนธ์
ปรัชญาดุษฎีศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก

ข้อความที่นักเรียนบันทึกในแบบรับฟัง
และการแก้ไขข้อผิดพลาดของการใช้ภาษาไทย
ที่พบในแบบรับฟัง

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ข้อความที่นักเรียนบันทึกในแบบรับฟังและการแก้ไขข้อผิดพลาด
ของการใช้ภาษาไทยที่พบในแบบรับฟัง

ข้อความที่นักเรียนบันทึกในแบบรับฟังเหล่านี้ ได้เปลี่ยนชื่อจริงเป็นชื่อสมมติทั้งหมด ส่วนการแก้ไขข้อผิดพลาดของภาษาไทยนั้นได้แก้ไขตามเกณฑ์ที่ได้ตั้งไว้และจากการซักถามนักเรียนเพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นจริงเพิ่มเติม ซึ่งบางข้อความก็ไม่ต้องแก้ไขและในการแก้ไขนั้นได้คำนึงถึงพื้นฐานความรู้ความสามารถทางภาษาไทยของนักเรียนในระดับชั้นนี้ด้วย ลักษณะข้อผิดพลาดที่พบนี้มี 4 ลักษณะใหญ่ คือ

1. ข้อผิดพลาดเรื่องการแต่งประโยค
 - 1.1 ขาดคำและกลุ่มคำที่จำเป็นในประโยค
 - 1.2 มีคำและกลุ่มคำเกินในประโยค
 - 1.3 เรียงคำและกลุ่มคำผิดลำดับ
2. ข้อผิดพลาดเรื่องการสะกดการันต์
 - 2.1 ใช้พยัญชนะต้นผิด
 - 2.2 ใช้วรรณยุกต์ผิด
 - 2.3 ใช้สระผิด
 - 2.4 เขียนผิดทั้งคำ
 - 2.5 ใช้ตัวสะกดผิด
 - 2.6 ใช้ตัวการันต์ผิด
3. ข้อผิดพลาดเรื่องการใช้คำ
 - 3.1 ใช้คำผิดความหมาย
 - 3.2 ใช้คำฟุ่มเฟือย
 - 3.3 ใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน
4. ข้อผิดพลาดเรื่องการเว้นวรรคตอน
 - 4.1 เว้นวรรคในที่ไม่ควรเว้น
 - 4.2 ไม่เว้นวรรคในที่ควรเว้น

ซึ่งในการแก้ไขลักษณะข้อผิดพลาดนั้น ผู้วิจัยได้เขียนข้อความที่ได้จากแบบรับฟัง เปรียบเทียบกับข้อความที่ได้รับการแก้ไข เรียบร้อยแล้วเพื่อให้เห็นข้อผิดพลาดได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ส่วนประโยคที่ไม่ต้องแก้ไขก็ยังคงเดิมไว้

1. สมรตีหัวแพรวล่าเพากับทิตา
 - สมรตีหัวของแพรวล่าเพากับทิตา
2. สมรว่าหนู
3. หี้อยแกลิ่งตะวัน
4. วีระเล่นกับธรรณ
 - วีระเล่นกับธรรณในเวลาเรียน
5. ชี้อยและพงษ์เล่นที่ป่ากระตาดของอาจารย์
 - ชี้อยและพงษ์เล่นที่ป่ากระตาดของอาจารย์
6. ก็นต์ตีหัวมาลี
 - ก็นต์ตีหัวของมาลี
7. นนทักินข้าวไม่หมด
8. เพชร ชี้อยและนิจล้อมม
 - เพชร ชี้อยและนิจล้อมม
9. ชี้อยเอากระเป๋าชองณัฐปภาใส่กรรณปรีชา โดยนนทักเป็นคณสิ่งให้ปภา
 - ชี้อยเอากระเป๋าชองณัฐปภาใส่กรรณและปรีชา โดยนนทักเป็นคณสิ่งให้ปภา
10. ปรีชาว่าผมก่อน
11. ถูกชื้อและสุชื้อตีหัวผม
 - ถูกชื้อและสุชื้อตีหัวของผม
12. ธนาและณัฐเล่นกันในตอนกลางวัน
 - ธนาและณัฐเล่นกันในตอนกลางวัน
13. นนทักเอากระตาดม้วนแล้วตีกัลยา
 - นนทักม้วนกระตาดแล้วใช้ตีกัลยา
14. ชี้อยพูดว่าข้ากับเอ็ง
15. สมชายแกลิ่งก็นต์
16. ชี้อยกับพงษ์ระบายสีรูปเล่นในเวลาเรียน
17. สมชายอ่านการ์ตูนในเวลาเรียน
 - สมชายอ่านหนังสือการ์ตูนในเวลาเรียน
18. มาลีแก้เลขเขี้ยว
 - มาลีแก้แบบฝึกหัดเลขเล่มสี่เขี้ยว

19. ชัยแกลังกัลยา
20. มาลีมายุงโตะกัลยา
 - มาลีมายุงกับโตะของกัลยา
21. นพธรณ์ชัยเพชรพงษ์ตะวันกรณ์เล่นตอนกลางวันและมาลีกับดวงแก้วสมชาย
 - นพ ธรณ์ ชัย เพชร พงษ์ ตะวัน กรณ์ มาลี ดวงแก้วและสมชายเล่นตอนกลางวัน
22. ณีฐธนาเล่นตอนกลางวัน
 - ณีฐและธนาเล่นตอนกลางวัน
23. ชัยเอาน้ำจิ้มทองกัลยา
 - ชัยเอาน้ำจิ้มทองของกัลยา
24. สมชายยกไม้เก้าอี้ที่พังแล้วตรงโตะอาหาร
 - สมชายยกแผ่นไม้ที่หลุดจากเก้าอี้ที่ใช้นั่งรับประทานอาหาร
25. มานะเพชรเล่นเวลากลางวัน
 - มานะและเพชรเล่นในเวลากลางวัน
26. กรณ์กับนนท์คุยกันในเวลาทานอาหาร
 - กรณ์กับนนท์คุยกันในเวลารับประทานอาหาร
27. ชัยว่านิจว่าโง่ จุ้นแล้วพูดว่าโง่
 - ชัยว่านิจว่าโง่ จุ้น แล้วพูดว่าโง่
28. ชัยว่าจันทร์ว่าจุ้น
 - ชัยว่าจันทร์ว่าจุ้น
29. ณีฐเอาก้อนหินปาร์ริงผิง 4 ที่ พรรณีปาก้อนหินใส่รังผิง 1 ที่ธนาเอาน้ำสาดรังผิง
 - ณีฐเอาก้อนหินปาร์ริงผิง 4 ที่ พรรณีปาก้อนหินใส่รังผิง 1 ที่และธนาเอาน้ำสาดรังผิง
30. ตะวันเอาของเล่น(เกมกต)มาโรงเรียน
 - ตะวันเอาของเล่น(เกมกต)มาโรงเรียน
31. ชัยผลึกกัลยา
32. ชัยตะโกนใส่หูกัลยา กันต์ มาลีมานี
 - ชัยตะโกนใส่หูของกัลยา กันต์ มาลีและมานี

33. กรณ์ทานข้าวไม่หมด
 - กรณ์รับประทานข้าวไม่หมด
34. มานี้แลบลิ่นใส่กันต์
35. สมชายไม่ยอมให้ความร่วมมือในการซ้อมนิทาน
 - สมชายไม่ยอมให้ความร่วมมือในการซ้อมเล่านิทาน
36. กรณ์ล้อชื่อกันต์
 - กรณ์ล้อชื่อของกันต์
37. ธนากับณัฐฤชน้ำลายใส่หัวดวงแก้ว
 - ธนากับณัฐฤชน้ำลายใส่หัวของดวงแก้ว
38. ชัยตีกันกันต์
 - ชัยตีกันของกันต์
39. ชัยตบกัลยา
40. กัลยากับมานีทำหน้า เมินใส่กันต์
 - กัลยากับมานีทำหน้าเมินใส่กันต์
41. ดวงแก้ว สุชัย รุ่ง นิภา สุนีย์ชัยพรรณิสมชายฤทธิ์เล่นในห้องเรียน
 - ดวงแก้ว สุชัย รุ่ง นิภา สุนีย์ ชัย พรรณี สมชายและฤทธิ์เล่นในห้องเรียน
42. กัลยากับมาลีปิดกระดิ่งแล้วผมก็เตือนแล้ว เขาก็โกรธ
 - กัลยากับมาลีปิดกระดิ่ง ผมเตือนแล้ว เขาก็โกรธ
43. ฤทธิ์กับกิตติชกกันในห้อง
44. ฤทธิ์ส่งเสียงดังในห้องน้ำ
45. นิจกับสุชัยเล่นในแถว
46. สุชัยเดินออกแถว สุชัยคุยในแถว นิจคุยในแถว
 - สุชัยเดินออกนอกแถว สุชัยและนิจคุยในแถว
47. ชัยเตะกัลยา
48. ชัยชูง์โต๊ะกรรม
 - ชัยชูง์กับโต๊ะของกรรม
49. ปรีชากับธรรม์เอาปฏิทินตีกัน
50. พงศกรพูดคำว่าแก

51. ชัย กรณ์ตะวันเล่นในเวลาเรียน
 - ชัย กรณ์และตะวันเล่นในเวลาเรียน
52. ชัยสุขชัยเล่นในแถว
 - ชัยและสุขชัยเล่นในแถว
53. ตอนที่อาจารย์ห้องอาจสวด สุขชัยพูดว่าในหลวงจะไปไต่ยืนยังงါงเล่า
 - ตอนที่อาจารย์ห้องอาจกล่าวถวายพระพร สุขชัยพูดว่าในหลวงจะไปไต่ยืนอย่างไรเล่า
54. กรณ์ว่าสมชายว่าสมองเสื่อมแล้วมั้ง
 - กรณ์ว่าสมชายว่าสมองเสื่อมแล้วกระมัง
55. ชัยโยนดินน้ำมันที่ห้อง ศิลปะ
 - ชัยโยนดินน้ำมันที่ห้องศิลปะ
56. ธนาว่ากัลยาว่าอ้แค้ต
 - ธนาเรียกกัลยาว่าอ้แค้ต
57. ชัยเอาไม้โยนใส่วีระ
58. มาลีทูปหัวกันต์ 3 ที
 - มาลีทูปหัวของกันต์ 3 ที
59. ชัยตีวัด
60. มานะกินข้าวไม่หมดมาหลายวันแล้ว
61. สมชายว่ากัลยาว่าโง่
62. สมชายว่ากันต์กับดวงแก้วว่าโง่
63. ตุลย์กับณัฐวิ่งเล่นในห้องเรียน
64. สุขชัยพูดคำหยาบ คาย
 - สุขชัยพูดคำหยาบคาย
65. ชัยเตะลูกฟุตบอลใส่หน้าผม
 - ชัยเตะลูกฟุตบอลใส่หน้าของผม
66. ชัยพงษ์กรณ์ขว้างกระบี่สตาจโดนนพ
 - ชัย พงษ์และกรณ์ขว้างกระบี่สตาจค์โดนนพ
67. ดาวว่าผมว่าปัญญาอ่อน
68. ตะวันใช้มือหยิบข้าวและทอดมันด้วย
 - ตะวันใช้มือหยิบข้าวและทอดมัน

69. ฤกษ์แก้งผม
70. สู้ชัยตะโกนในห้องเรียน
71. กรรมบีบคอผม
 - กรรมบีบคอของผม
72. ดวงแก้วยืมเท้าผม
 - ดวงแก้วเหยียบเท้าของผม
73. พงษ์แลบลิ้นไล่ผม
74. สมชายมานะนนท์เพชรพงษ์ดวงแก้วณัฐปริয়াประกาสุนีย์ธนากรรม
เล่นในชั่วโมง
 - สมชาย มานะ นนท์ เพชร พงษ์ ดวงแก้ว ณัฐ ปริয়া
ประกาสุนีย์ ธนาและกรรมเล่นในชั่วโมงเรียน
75. นนท์วิ่งเล่นไร่จับกับณัฐ
 - นนท์วิ่งเล่นไร่จับกับณัฐ
76. ดวงแก้วทาม ส.ป.ช. มาลี
 - ดวงแก้วทามเรื่องแบบฝึกหัดวิชา ส.ป.ช. จากมาลี
77. สู้ชัยวิ่งเล่นในห้องเรียนกับฤกษ์
78. พงษ์ชกกับสู้ชัย
79. พงษ์แลบลิ้นไล่ผม
80. พงษ์กับฤกษ์ว่าผมเป็นหมา
81. พงษ์เหยียบกระเป๋าจันท์
 - พงษ์เหยียบกระเป๋าจันท์
82. ชัยว่าจันท์ว่าจันทร่าบ้าตอนชั่วโมงศิลปะ
 - ชัยว่าจันท์ว่าจันทร่าบ้าในชั่วโมงศิลปะ
83. สมชายดึงเสื้อจันท์
 - สมชายดึงเสื้อของจันท์
84. สู้ชัยว่าจันท์ว่าไอ้ทิม
 - สู้ชัยเรียกจันท์ว่าไอ้ทิม
85. กรรมมาสูงเคี้ยวและดันข้าวของหนูโดยหนูไม่อนุญาตและเต้าทำตัน ข้าว
ของหนูเสียด้วยค่ะ
 - กรรมมาสูงกับเคี้ยวและดันข้าวของหนูโดยที่หนูไม่อนุญาตและเขา
ทำตันข้าวของหนูเสียด้วยค่ะ

86. ดวงแก้วกับกานต์เล่นตอนกลางวัน
87. ดวงแก้วมาอยู่กับโตะหนูและมาอยู่กับกล่องดินสอหนูและมาทวงสมาชิกหนูด้วย
 - ดวงแก้วมาอยู่กับโตะและกล่องดินสอของหนูและมารบทวงสมาชิกของหนูด้วย
88. วดีแข่งแถวหนุตอนไปทานของว่าง
 - วดีแข่งแถวของหนุตอนไปรับประทานอาหารว่าง
89. ชัยมาอยู่กับโตะหนูและทำให้ดินสอหนูหักและของ নিজหักด้วยค่ะ
 - ชัยมาอยู่กับโตะของหนูและทำให้ดินสอของหนูกับ নিজหักค่ะ
90. กัลยากับดวงแก้วกับกานต์ลอกหลักภาษาากัน
 - กัลยา ดวงแก้วและกานต์ลอกหลักภาษาากัน
91. ตูลย์กับสิทธินั่งเล่นในห้องเรียน
92. ดวงแก้วว่ากัลยาว่ากัลหย้า
 - ดวงแก้วเรียกกัลยาว่ากัลหย้า
93. พงษ์เล่นกับฤทธิ์ในแถว
94. พงษ์ว่าผมเป็นเปรต
 - พงษ์ว่าผมเป็นเปรต
95. พงษ์เล่นตอนสวดมนต์
96. กานต์กับสมชายคุยในเวลาสอบเขียนภาษาไทย
 - กานต์กับสมชายคุยกันในเวลาสอบเขียนไทย
97. กัลยาตีมือผมแรง ๆ
 - กัลยาตีมือของผมแรง ๆ
98. กัลยาตีหลังมือผมแรง ๆ
 - กัลยาตีหลังมือของผมแรง ๆ
99. พงษ์พูดมากจนผมล่าคาน
 - พงษ์พูดมากจนผมรำคาญ
100. พงษ์เหยียบกระเป๋าจันท์
 - พงษ์เหยียบกระเป๋าของจันท์
101. นนท์พูดว่าสวัสดิ์เห่อะ
102. นิภาตั้งหนุ
 - นิภาตั้งตัวของหนุ

103. นิจว่าหนูว่ากลัวแพ
104. กลุ่มประภามาแกลิ่งกลุ่มหนูเวลาสอบ
 - กลุ่มของประภามาแกลิ่งกลุ่มของหนูในเวลาสอบ
105. กลุ่มซัยมาแกลิ่งกลุ่มหนูเวลาสอบ
 - กลุ่มของซัยมาแกลิ่งกลุ่มของหนูในเวลาสอบ
106. พวกผู้หญิงร้องไห้ในห้องตอนกลางวัน
107. สุชัยทูปหลังหนู
 - สุชัยทูปหลังของหนู
108. นิจรพกวหนตอนท่หนูสอบนาฏศิลป์
 - นิจรพกวหนตอนท่หนูสอบวิชานาฏศิลป์
109. ฌัฐทานข้าวไม่หมดมา 6 วันแล้วคะ
 - ฌัฐรับประทานข้าวไม่หมดมา 6 วันแล้วคะ
110. สุชัยชอบเรีกรู้ว่าเปรด
 - สุชัยชอบเรีกรู้ว่าเปรด
111. พงษ์เตะหนู
112. พงษ์ว่างานของหนูเน่า
 - พงษ์ว่างานของหนูไม่ดี
113. จันทร์โกธหนูแล้วหาเรื่องฟ้องหนู
114. พงษ์ม้งานแต่ไม่ทำ
115. วีระแหย่หนูก่อนคะพงษ์ด้วยคะ
 - วีระและพงษ์แหย่หนูก่อนคะ
116. พงษ์กับวีระว่าหนูเป็นผี
117. ซัยเตะพรรณี
118. สุชัยว่ามาลีว่าไอ้มาลีบ้า
 - สุชัยเรีกรมาลีว่าไอ้มาลีบ้า
119. สมรไม่ยอมทำงานมีแต่เล่น
 - สมรไม่ยอมทำงานเอาแต่เล่น
120. มานีไม่ยอมหนึ่งที่ของตัวเอง
121. ฌัฐกับธนาระบายสิรูปเล่น
 - ฌัฐกับธนาระบายสิรูปเล่น

122. กรณ์เอาตุ๊กตุนมา
- กรณ์เอาตัวตุ๊กตุนมาโรงเรียน (ตุ๊กตุนคือของเล่นที่ทำจาก
พลาสติกเป็นรูปต่าง ๆ เช่น
รูปคน สัตว์ เป็นต้น)
123. ฤดีสมรออกนอกแถวมานี้ด้วย
- ฤดี สมรและมานี้เดินออกนอกแถว
124. ธนาภกับณัฐวิ่งเล่นในห้อง
125. ชัยศุค่าเฉลยของอาจารย์นิสิต
- ชัยศุค่าเฉลยของอาจารย์นิสิต
126. ชัยเตะกระโปงหนู
- ชัยเตะกระโปรงของหนู
127. ฤดีกับสมรประภาและพีทีย์เล่นตอนกลางวัน
- ฤดี สมร ประภาและพีทีย์เล่นตอนกลางวัน
128. ลีทธิลื้อเลี้ยงหนู
129. ธนาเล่นกับณัฐ
- ธนาเล่นกับณัฐในเวลาเรียน
130. ชัยว่ามาลีว่าไอ้มาลี
- ชัยเรียกมาลีว่าไอ้มาลี
131. ดวงแก้วว่ามาลีว่าไอ้มาลี
- ดวงแก้วเรียกมาลีว่าไอ้มาลี
132. สมรมานีณัฐและประภาเล่นกันในห้อง เรียน
- สมร มานี ณัฐและประภาเล่นกันในห้องเรียน
133. ณัฐเล่นกับธนาในแถว
134. ชัยตะโกนใส่หูผม
- ชัยตะโกนใส่หูของผม
135. ชัยเอานิ้วมาจิ้มหน้าผม
- ชัยเอานิ้วมาจิ้มหน้าของผม
136. ชัยพูดคำว่ากู
137. ชัยว่าผมว่าไอ้บ้า

138. สุขีว่าผมว่าไอ้เล็ก
 - สุขีว่าผมว่าไอ้เล็ก
139. มานะเอาไม้บรรทัดมาเลื่อยผม
 - มานะเอาสันไม้บรรทัดมาถูแขนของผม
140. มานะเอาแปลงสีฟันมาจิ้มหัวผม
 - มานะเอาแปรงสีฟันมาจิ้มหัวของผม
141. ตู๋ยว้างในโรงอาหาร
142. เพชร รุ่งตูลย์เล่นตอนกลางวัน
 - เพชร รุ่งและตูลย์เล่นตอนกลางวัน
143. มีคนเอากระดาษบันทึกมาแล้วไม่เขียนทั้งไว้บนพื้น
 - มีคนเอาแบบบันทึกมาแล้วไม่เขียนและทั้งไว้บนพื้น
144. มานะเอาปฏิทินมาทิ่มหน้าลิกิ
 - มานะเอาปฏิทินมาทิ่มหน้าของลิกิ
145. กรณ์เอามือมาทูปหัวผม
 - กรณ์เอามือมาทูปหัวของผม
146. มานะวิ่งเล่นในโรงอาหาร
 - มานะวิ่งเล่นในโรงอาหาร
147. ซี้ว่าผมว่าคั้งและว่าตูดเหม็น
 - ซี้ว่าผมว่าขี้แ่งและตูดเหม็น
148. เมื่อเล่นผลไม้เสร็จแล้วทิ่มผมแพ้สุขีเอาถุงผลไม้มาตีผม
 - เมื่อเล่นผลไม้เสร็จแล้วทิ่มของผมแพ้ สุขีก็เอาถุงผลไม้มาฟาดผม
149. สุขีว่าผมว่าปัญญาอ่อน
 - สุขีว่าผมว่าปัญญาอ่อน
150. สมชายทำกระดาษห่อของขยับ
 - สมชายทำกระดาษห่อของขยับ
151. ฤทธิเปิดเกงเกงในผม
 - ฤทธิเปิดกางเกงในของผม (เปิด หมายถึง เพย อ้า กางออก ถอด)
152. สมชายว่าผมว่าเฮงช่วย
153. สุขีว่าผมเช่อ

154. ด้วเล่นแป้ง
155. ชนาพลักเพชรหัวฟาดหัวมานะ
 - ชนาพลักเพชรหัวฟาดกับหัวของมานะ
156. ชนาวาสลิกธิว้าบ้ำ
 - ชนาว่าสลิกธิว้าบ้ำ
157. ชนาพุดตามผม
158. ชัยพุดตามผม
159. ตลยักระโดดบรไรไค 3 คััน
 - ตลยักระโดดขึ้นลงบันไค 3 ขึ้น
160. มานี้ม้งานแต่ไม่ยอมทำงานเล่นตลอด
 - มานี้ม้งานแต่ไม่ยอมทำกลับเล่นตลอด
161. สม่รแกล้งผม
 - สม่รแกล้งผม
162. สู้ชัยสงเล็ยงด้ง
 - สู้ชัยสงเล็ยงด้ง
163. ชัยว่าจันทรว่าจันทรรักนิจ
 - ชัยพุดว่าจันทรรักนิจ
164. ชัยตะโกนใส่หุวดี
 - ชัยตะโกนใส่หุของวดี
165. ตะวัน พงษ์ ด้ววิ่งเล่นในห้องเรียน
 - ตะวัน พงษ์และด้ววิ่งเล่นในห้องเรียน
166. ด้วเปิดกระโปรงประกาท้าด้ว
 - ด้วเปิดกระโปรงของประกา ประกาจ้งด้งกางเกงของด้ว
167. พงษ์กับนพเอาโตะและเก้า้อีเล่นและไม่ยอมเก็บ
 - พงษ์กับนพเอาโตะและเก้า้อีมาเล่นแล้วไม่ยอมเก็บ
168. ชัยทูปหลังจันทรตอนเรียน ก.พ.อ.
 - ชัยทูปหลังของจันทรตอนเรียนวิชา ก.พ.อ.
169. วีระตะโกน
170. จันทรชันกระเป้าของนิกา
 - จันทรชันกระเป้าของนิกา

171. ธนาเอกาทดพลังมา
- ธนาเอกาทดพลังมาโรงเรียน (การดพลังเป็นของเล่นที่มีลักษณะเหมือนไฟ โดยด้านหนึ่งมีรูปเป็นการ์ตูนหรือรูปของตัวละครในภาพยนตร์เรื่องต่าง ๆ)
172. นิภาเดินตามพวกหนู
173. ก็นัดทำหนู
- ก็นัดเอามือมาโดนตัวของหนู
174. วีระวังในห้อง
- วีระวังในห้องเรียน
175. ชัยแกล้งกิตติจับมือไขว้หลังครับ
- ชัยแกล้งกิตติโดยจับมือไขว้หลัง
176. ชัยเอานิ้วมาจิ้มแก้มผม
- ชัยเอานิ้วมาจิ้มแก้มของผม
177. สุชัยว่าผมว่าไอ้จิ้งเง่า
- สุชัยว่าผมว่าไอ้จิ้งเง่า
178. สุชัยต่กัณผม
- สุชัยต่กัณของผม
179. ณัฐเอากัปป้าไปป้ามือ
- ณัฐเอากัปป้ารูปนาฬิกาไปป้าบนมือ
180. ชัยตะโกนใส่หูผม
- ชัยตะโกนใส่หูของผม
181. ตะวันแกล้งผมเดินตามและพูดว่าผมรักคุณ ๆ ๆ
- ตะวันแกล้งผมโดยเดินตามและพูดว่าผมรักคุณ ๆ ๆ
182. สุชัยตะโกนใส่หูผม
- สุชัยตะโกนใส่หูของผม
183. มานะแกล้งผม
184. มานะเล่นน้ำลาซ
185. นนท์เล่นกล่องดินสอผม
- นนท์เล่นกล่องดินสอของผม
186. มานะไม่นั่งที่

187. ปราณี่ช้วนมานี่คฺย
 - ปราณี่ช้วนมานี่คฺยในเวลายื่น
188. คฺลฺยบอกรุดีและลิกธิ
 - คฺลฺยบอกรุดีลิกธิเขียนไทยแก่รุดีและลิกธิ
189. มานี่เอามือจิมตาผม
 - มานี่เอามือจิมตาของผม
190. ชี่ยว่าผมว่าปัญญา อ่อน
 - ชี่ยว่าผมว่าปัญญาอ่อน
191. พงษ์ผลกผมจนลิม
192. ประภาไม่ยอมใส่เสื้อกันเปื้อน
 - ประภาไม่ยอมใส่เสื้อกันเปื้อน
193. ธนาทุบหัวผมและตีหัวผมและตั้งหัวผม
 - ธนาทุบ ตีและตั้งหัวของผม
194. มานี่เอาก้อนนมไปจุ่มน้ำให้เย็น
 - มานี่เอาก้อนนมไปจุ่มน้ำเย็นให้เย็นมากขึ้น
195. ธนาว่าผมว่าหา
 - ธนาว่าผมว่าหา
196. ฤดีกับมานี่ตะโกนเวลากลางวัน
 - ฤดีกับมานี่ตะโกนในเวลากลางวัน
197. ลิกธิเอามือทุบธนาธนากำมือทุบลิกธิ
 - ลิกธิเอามือทุบธนาและธนากำมือทุบลิกธิ
198. ธนายังลอกเลขเหลืองไม่เสร็จพึ่งถึงข้อ 2
 - ธนายังลอกแบบฝึกหัดเลขเล่มสีเหลืองไม่เสร็จพึ่งถึงข้อ 2
199. ฤดีเพชร ประภาทำงานด้วยกัน
 - ฤดี เพชรและประภาทำงานด้วยกัน
200. ตะวันแกัผ้าวิ่งลอบห้อง
 - ตะวันแกัผ้าวิ่งรอบห้อง
201. มานี่มาขู่ของผม
 - มานี่มาขู่กับของของผม

202. ธนาวิ่งเล่นตอนจะกลับจากห้องวาดภาพ
 - ธนาวิ่งเล่นตอนจะกลับจากห้องวาดภาพ
203. กรณ์ตีหัวผมตอนอยู่ในห้องวาดภาพ
 - กรณ์ตีหัวของผมตอนอยู่ในห้องวาดภาพ
204. ธนาวิ่งเล่นในห้องเรียน
205. ธนา สิทธิ สมชาย ตะวัน ปิดคุยกันตอนอยู่อาคาร 2
 - ธนา สิทธิ สมชาย ตะวันและปิดคุยกันตอนเข้าแถวอยู่ที่ชั้นล่างอาคาร 2
206. ถูดีตะโกนในห้องตอนอาจารย์ประชุม
 - ถูดีตะโกนในห้องเรียนตอนอาจารย์ไปประชุม
207. ถูดีลาดน้ำใส่ผม
 - ถูดีรดน้ำใส่ผม
208. ชีชกับผม
209. ธนาเดินเล่นในห้อง
 - ธนาเดินเล่นในห้องเรียน
210. สมรเตะขาผม
 - สมรเตะขาของผม
211. ตะวันทำพระผมขาด
 - ตะวันทำสร้อยพระของผมขาด
212. ธนาใส่หุ้มข้อมาโรงเรียน
 - ธนาใส่รองเท้าหุ้มข้อมาโรงเรียน
213. สิทธิแลบลิ้นใส่ผม
214. สิทธิทำผม
215. ธนาเอาดินสอสีลากเส้นเลขโรงเรียน
 - ธนาเอาดินสอสีลากเส้นในแบบฝึกหัดเลขของโรงเรียน
216. สิทธิกระโดดบันได
 - สิทธิกระโดดขึ้นลงบันได
217. ธนา นั่งไม่เรียบร้อย
218. ธนาล้อเลียนผม

219. ประภาดรรดสองอันและให้เพื่อนกินใช้ตลอดนั้นอีก
- ประภาดรรดสองอันแล้วให้เพื่อนใช้ตลอดนั้นอีก
220. มานีเอากองดินสอ หนึ่งนิ้วผม
- มานีเอากองดินสอหนึ่งนิ้วของผม
221. มานีโหมยไต้ดินสอผมจนหมด
- มานีโหมยไต้ดินสอของผมจนหมด
222. พรรณีวิ่งเล่นในห้องเรียนตอนกลางวัน
- พรรณีวิ่งเล่นในห้องเรียนตอนกลางวัน
223. พงษ์เอาเก้าอี้มาทับแผลผม
- พงษ์เอาเก้าอี้มาทับแผลของผม
224. ตะวันไม่กินนม
- ตะวันไม่ดื่มนม
225. พงษ์ผลักผม
226. พี่เตะผม
227. ชัยว่าผมว่าฉิ่ง
- ชัยเรียกผมว่าฉิ่ง
228. ชัยทูปหัวสุนัข
- ชัยทูปหัวของสุนัข
229. ชัยและนิจเปิดเสื้อผมและกระดี่
- ชัยและนิจเปิดเสื้อของผมและกระดี่
230. ชัยดึงเสื้อผม
- ชัยดึงเสื้อของผม
231. พงษ์แอบดูผมในห้องน้ำชาย
232. ชัยว่าผมว่าฉิ่ง
233. สมชายเอาหัวผมกับฤทธิ์ชนกัน
- สมชายเอาหัวของผมกับของฤทธิ์ชนกัน
234. ปรีชาเอาผ้าเช็ดหน้าตีหน้าผม
- ปรีชาเอาผ้าเช็ดหน้าฟาดหน้าของผม
235. นพชกผม
236. ชัยเตะมาลี

237. มานีทำไผ่แมงมุมกระดาษของประภาชาติ
- มานีทำไผ่แมงมุมที่ทำจากกระดาษของประภาชาติ
238. จันทรไม่ทำเวร
239. ชัยตะโกนใส่หูปรียา
- ชัยตะโกนใส่หูของปรียา
240. ชัยพูดคำว่าไอ้กับวะ
241. ตะวัน ฝั่งพงษ์วิ่งเล่นในห้อง
- ตะวัน ฝั่งและพงษ์วิ่งเล่นในห้องเรียน
242. ชัยนนักโยนแก้วน้ำผม
- ชัยและนนักโยนแก้วน้ำของผม
243. จันทรกรรม์เล่นดินสอผมแล้วใช้ด้วย
- จันทรและกรรม์เล่นดินสอของผมแล้วใช้เขียนด้วย
244. ชัยเตะมือของผม
245. ชัยบีบไหล่ของผม
- ชัยบีบไหล่ของผม
246. ชัยพูดคำว่าไอ้และตะโกนใส่หูผม
- ชัยพูดคำว่าไอ้และตะโกนใส่หูของผม
247. นุติ สุนีย์กัลยามายู่โตะผม
- นุติ สุนีย์และกัลยามายู่กับโต๊ะของผม
248. ชัยไม่ยอมให้ผมผ่าน
- ชัยไม่ยอมให้ผมเดินผ่าน
249. ชัยว่ากรรม์ว่าโง่
250. ธนาเอาตัวตุ๊กตุ่นมา
- ธนาเอาตัวตุ๊กตุ่นมาโรงเรียน
251. จันทรไม่ให้ผมนั่ง
- จันทรไม่ให้ผมนั่ง
252. ชัยพูดคำว่าไอ้
- ชัยพูดคำว่าไอ้
253. ชัยตบหน้าหนู
- ชัยตบหน้าของหนู

254. ชีษชกหนู
- ชีษชกหนู
255. มานี้ชมตดินสอกคตของประกา
- มานี้ชโมยตดินสอกคตของประกา
256. ชีษชกประกา
257. ชีษตบหน้าหนู
- ชีษตบหน้าของหนู
258. ธนาถุยน้าลายใส่มานี้
- ธนาถุยน้าลายใส่มานี้
259. สมารเอาเงินมาส่องพันและอีกหนึ่งร้อยบาท
- สมารเอาเงินมาส่องพันหนึ่งร้อยบาท
260. ชีษฉักหนู
- ชีษฉักหนู
261. ลีทติเตไม้กวาดมาโตนหลังมานี้
- ลีทติเตไม้กวาดมาโตนหลังของมานี้
262. ลีทติฉักมานี้จนลัม
- ลีทติฉักมานี้จนลัม
263. สมารเหยียบเท้าหนู
- สมารเหยียบเท้าของหนู
264. เมื่อกวานชียตะโกนใส่หนู
- เมื่อกวานนี้ชียตะโกนใส่หูของหนู
265. ฌัฐสมารมาที่เล่นไฟ
- ฌัฐ สมารและมานี้เล่นไฟ
266. ฌัฐจับกนมานี้
- ฌัฐจับกนของมานี้
267. ธนาฉักหนูตกแก้อี้
- ธนาฉักหนูตกจากแก้อี้
268. ธนาจักจี้หนู
- ธนาจักจี้เอวของหนู

269. กล้วยงกพันพญูทัก
- กล้วยงกพันของหนุทัก
270. ธนาค่าพรวรณีว่าโจง
- ธนาค่าพรวรณีว่าโจง
271. ธนาคเอาหน้าอกมาชนท้องหนุ
- ธนาคเอาหน้าอกมาชนท้องของหนุ
272. คาวเล่นกระดานด่ากับสุช้อย
273. สุช้อยลบกระดานไม้หนุลอก
- สุช้อยลบกระดานไม้ให้หนุลอกโจทข้อยของวิชาเลข
274. มานี้กับธนาพุดตามหนุ
275. ช้อยว่าผมว่าไอ้เหี้ย
276. สมชายเล่นกับสุช้อยในห้อยพยาบาล
277. วันน้อกรณพุดมากจนโดนอาจารย์อรัทขยว่าและไม่ยอมท่างานมัวแต่พุด
- วันน้อกรณพุดมากและไม่ยอมท่างานจนโดนอาจารย์อรัทขยว่า
278. ช้อยเอาเงินมา 50 บาท
279. นิภาว่าผมว่าคนบ้อ
280. วันน้อนนท้เป็นคนไม่ดีเพราะอารมณ์เสี้ยง่าย
281. ช้อยกับกรณลอกการบ้านวิชาหลักภาษาทัก
282. ช้อยชกผม
283. ช้อยเตะผม
284. ช้อยตบหน้าผม
- ช้อยตบหน้าของผม
285. ช้อยบ้อคอผม
- ช้อยบ้อคอของผม
286. ช้อยมาช้อยงกับผมเวลากลางวัน
- ช้อยมาช้อยงกับน้อและผมในเวลากลางวัน
287. ช้อยมาช้อยงหมู่ผม ทำให้ผมไม่มีสมาธิ
- ช้อยมาช้อยงที่หมู่ของผม ทำให้ผมไม่มีสมาธิ
288. วีระว่าผมว่าเป็นโดนโนเสาร์เต่าพันปี
- วีระว่าผมเป็นโดนโนเสาร์เต่าพันปี

289. ชัยพูดว่าไม่เคยเตะใครแรงเท่าหนัก
- ชัยพูดว่าไม่เคยเตะใครแรงเท่าเตะหนัก
290. ประภาไม่ทำเวร
291. จันทรไม่ทำเวร
292. สู้ชี่ย่านพว๋าย่ามาyoung นพจิงชกตาสูชี่ยสูชี่ยจิงชกแก้มใส่นพแรง ๆ
- สู้ชี่ยบอกนพว๋าย่ามาyoung นพจิงชกตาของสูชี่ย สูชี่ยจิงชกแก้มของนพอย่างแรง
293. ฤทธิจับมือวีระมาตีไหล่หนุตอนเข้าแถวรวมที่สนาม 2
- ฤทธิจับมือวีระมาตีไหล่ของหนุตอนเข้าแถวรวมที่สนาม 2
294. สูชี่ยล้อและแลบ ลื่นใส่ฤทธิตอนเสียใจ
- สูชี่ยล้อและแลบลื่นใส่ฤทธิตอนที่เขากำลังเสียใจ
295. พงษ์ปราณีประภาเพชรยื่นดื่มนม
- พงษ์ ปราณี ประภาและเพชรยื่นดื่มนม
296. มีคนเอาก้าดพลังมาโรงเรียนแล้วแลกกัน
- มีคนเอาก้าดพลังมาโรงเรียนแล้วแลกกัน
297. นนท์ต่บกัณฑ์แล้วทำเป็นไม่รู้เรื่อง
- นนท์ต่บกัณฑ์ของหนุแล้วทำเป็นไม่รู้เรื่อง
298. ฤทธิและสูชี่ยเต้ชวนี้มีนิสัยชอบเล่นระหว่างทำงานทำให้ลายมือไม่สวย
- เต้ชวนี้ฤทธิและสูชี่ยมีนิสัยชอบเล่นระหว่างทำงาน ทำให้ลายมือไม่สวย
299. พงษ์เล่นตอนเข้าและไม่ยอมจตการบ้าน
- พงษ์เล่นในตอนเข้าและไม่ยอมจตการบ้าน
300. นิภาภักขยาจับตัววดีแรง ๆ พอหนุจะเอามือออกก็ไม่ยอมปล่อย
- นิภาภักขยาจับตัวของวดีแรง ๆ พอหนุจะเอามือของเขาออก เขาก็ไม่ยอมปล่อย
301. ธนาแปรงฟันที่บ้านก็จริง แต่มาโรงเรียนกินอาหารกลางวันเสีร็จไม่แปรงฟันวันนี้แปรงฟันตอนกลางวันเป็นครั้งแรก
- ธนาแปรงฟันที่บ้านก็จริง เมื่อมาโรงเรียนก็ไม่ยอมแปรงฟันหลังอาหารกลางวัน แต่วันนี้แปรงฟันเป็นครั้งแรก

302. ฤทธิไม่ยอมเปลี่ยนชุดเพราะไปเล่นกับสุชัย
303. ฤทธิมาขังไวโอดินของ নিজ
 - ฤทธิมาขังกับไวโอดินของ নিজ
304. สุชัยจะเปิดตูฟงกับสะตือของนงก์
 - สุชัยจะเปิดเสื่อตูฟงกับสะตือของนงก์
305. ชัยเหยียบเท้าหนูและขอโทษอย่างไม่เต็มใจขอโทษ
 - ชัยเหยียบเท้าของหนูและขอโทษอย่างไม่เต็มใจ
306. ชัยกับพงษ์ปั่นระเบียงเล่น
307. นน့်มาขังภาพที่ฟ้าวาดอยู่
 - นน့်มาขังกับภาพที่ฟ้ากำลังวาด
308. พงษ์พูดว่าัยเจ้าตัวเล็กมากอีกแล้วไว้วัดตอนที่เฟ็งมาถึงห้อง
 - พงษ์พูดว่าัยเจ้าตัวเล็กมากอีกแล้วไว้หน้าของวัดตอนที่เขาเฟ็งมาถึงห้องเรียน
309. สุชัยจูบฤทธิ
310. กรณ์เล่นไม้แบด มินตันอาจารย์สุปราณี
 - กรณ์เล่นไม้แบดมินตันของอาจารย์สุปราณี
311. นน့်มาขังนาฬิกาที่วางอยู่บนโต๊ะของวัดและเป็นของวัด
 - นน့်มาเล่นนาฬิกาของวัดที่วางอยู่บนโต๊ะ
312. นน့်ล้อชื่อพี่ของวัด
313. พงษ์แอบลบเลขที่ที่เขียนบนเก้าอี้มานะไปนิด
 - พงษ์แอบลบเลขที่ที่เขียนบนเก้าอี้ของมานะไปเล็กน้อย
314. มานะเขียนสมุดมานะชูใจเล่นตอนที่กำลังเขียนอยู่
 - มานะเขียนเล่นในสมุดแบบฝึกหัดมานะชูใจตอนที่กำลังเขียนอยู่
315. ฤทธิกับพงษ์เล่นไม้บรรทัดอาจารย์และเอามาตีขานหนู
 - ฤทธิกับพงษ์เล่นไม้บรรทัดของอาจารย์และเอามาตีขานของหนู
316. พงษ์ลบวันที่บนกระดานเล่นและไม่ยอมเขียนให้ใหม่
 - พงษ์ลบวันที่บนกระดานเล่นและไม่ยอมเขียนให้ใหม่
317. นน့်มาขังการซ้อมแสดงของกลุ่มหนู
 - นน့်มาขังกับการซ้อมการแสดงของกลุ่มหนู

318. กุ๊กมาจับกันหนู 2-3 ที
- กุ๊กมาจับกันของหนู 2-3 ที
319. สู้ชัยตีช็อคใส่รู้ง
- สู้ชัยตีช็อคใส่รู้ง
320. กรณ์ว่ากันต์ว่าทำแบบฝึกหัดนก กางเขนผิดหมด
- กรณ์ว่ากันต์ว่าทำแบบฝึกหัดนกกางเขนผิดหมด
321. กรณ์พูดล้อเลียนหนูและว่าหนูหัวปลี
- กรณ์พูดล้อเลียนหนูและเรียกหนูว่าหัวปลี
322. ธนา มาตีหลังหนูและไม่ยอมขอโทษวิ่งไปเล่นแทน
- ธนา มาตีหลังของหนูและไม่ยอมขอโทษกลับวิ่งไปเล่น
323. พงษ์มางอเคี้ยวของวีระที่หักอยู่แล้ววีระตีตบไปไว้
- พงษ์มางอเคี้ยวของวีระที่หักอยู่แล้วและวีระตีตบไปไว้
324. กุ๊กทำกำไลหญิงอึ่งกว่าเก่า
- กุ๊กทำกำไลของหญิงอึ่งกว่าเดิม
325. มานะทำสมุดตกแล้วไม่ยอมเก็บมาหลายครั้งแล้วคะ ต้องให้หนูเก็บให้
326. วต่อมเล่นผมเล่น
327. มานีกระที่บเก็บบ้านพื้นห้อง
328. ประภา มานี พัชร์ธนาส่งเสียงดังในห้องเรียน
- ประภา มานี พ็ชร์และธนาส่งเสียงดังในห้องเรียน
329. ชัยในห้องน้ำที่สนามเด็ก เล่นตุ่มชายเข้าห้องน้ำ
- ชัยเป็นห้องน้ำที่สนามเด็กเล่นเพื่อตุ่มชายเข้าห้องน้ำ
330. ธนาเข้าห้องน้ำแล้วไม่ยอมปิดประตู
331. พงษ์เล่นดาบอาจารย์พงษ์ลดตา
- พงษ์เล่นดาบของอาจารย์พงษ์ลดตา
332. กรณ์กับสู้ชัยเล่นยกเก้าอี้
- กรณ์กับสู้ชัยเล่นยกเก้าอี้
333. นนกับสมชายทานขนมไม่หมด
- นนกับสมชายรับประทานขนมไม่หมด
334. ชัยพูดคำว่าไอ้
335. ธนาวิ่งเล่นในห้องเรียน

336. พงษ์คุยกับเพชร
- พงษ์คุยกับเพชรในเวลาเรียน
337. พงษ์คุยกับธาริน
- พงษ์คุยกับธารินขณะเดินแถว
338. สู้ชัยเล่นที่ป้อมนาฬิกา
- สู้ชัยเล่นที่ป้อมนาฬิกา
339. ชียตีหัวผม
- ชียตีหัวของผม
340. ชียเอาลูกปิดหยอดใส่หูผม
- ชียเอาลูกปิดหยอดใส่หูของผม
341. นพโกหกเรื่องท่าเวร
342. กรณ์กับชัชวาทรูปที่แบบฝึกหัด! เรื่องข้อจดหมาย
- กรณ์กับชัชวาทรูปในแบบฝึกหัดจดหมาย
343. กรณ์วาทรูปเล่นในนกกางเขน
- กรณ์วาทรูปเล่นในหนังสือนกกางเขน
344. มานีเอาของเล่นมา
- มานีเอาของเล่นมาโรงเรียน
345. ชียค้นกระเป๋าผมและซ่อนหนังสือผมด้วย
- ชียค้นกระเป๋าและซ่อนหนังสือของผมด้วย
346. ชียว่าผมว่าพงษ์ภากระลาเตียง
- ชียเรียกผมว่าพงษ์ภากระลาเตียง
347. ถูกอีกวนสมาธิผม
- ถูกอีรบกวนสมาธิของผม
348. วีระว่าผมพูดคำหยาบ
349. ตะวันเตะฟุตบอลเข้าประตูตัวเอง
- ตะวันเตะฟุตบอลเข้าประตูของตัวเอง
350. ถูกตี พงษ์ มานี ส้มรแกลั้งผม
- ถูกตี พงษ์ มานีและส้มรแกลั้งผม
351. ตะวันกวนสมาธิตอนผมทำงาน
- ตะวันรบกวนสมาธิตอนผมทำงาน

352. ตะวันทวนสมอาทิตย์ผมเป็นครั้งที่ 2 แล้ว
- ตะวันทวนสมอาทิตย์ของผมเป็นครั้งที่ 2 แล้ว
353. ธนาคุณตอนเรียน ส.ป.ช.
- ธนาคุณตอนเรียนวิชา ส.ป.ช.
354. รุ่งยู่กับผม
- รุ่งยู่กับผม
355. ฤทธิเออากางเกงผมไปตอนเปลี่ยนชุดและต่อผมด้วยจึงทำให้ผมเสียเวลา
- ฤทธิเออากางเกงของผมไปตอนผมเปลี่ยนชุดและต่อผมด้วยจึงทำให้ผมเสียเวลา
356. รุ่งหยิกผม
357. ตะวันมาอยู่กับผม
358. รุ่งชอบเอาขางลบผมไปโดยไม่ได้อนุญาต
- รุ่งชอบเอาขางลบของผมไปโดยไม่ได้รับอนุญาต
359. ฤทธิชกกับสุชัย
360. สมชายหยิบขางลบของหนูเอาไปเล่น
- สมชายหยิบขางลบของหนูไปเล่น
361. นนท์ใช้ดินสอของสุชัยโดยไม่ขออนุญาต
362. ประภาภกับมานี้คุยกันในเวลาสอบเขียนไทย
- ประภาภกับมานี้คุยกันในเวลาสอบเขียนไทย
363. ประภา ฤดี สมร ธนาชีหลังนิจ
- ประภา ฤดี สมรและธนาชีหลังของนิจพร้อม ๆ กัน
364. นนท์วิ่งที่โรงอาหารตอนที่เอาจานที่ใส่อาหารว่างไปเก็บ
- นนท์วิ่งในโรงอาหารตอนที่เอาจานที่ใส่อาหารว่างไปเก็บ
365. นิจ พงษ์ ปรีษาทุบโต๊ะ
- นิจ พงษ์และปรีษาทุบโต๊ะ
366. ธนาภกับณัฐวิ่งเล่นในห้องตอนพักกลางวัน
- ธนาภกับณัฐวิ่งเล่นในห้องเรียนตอนพักกลางวัน
367. ฤทธิวิ่งในโรงอาหาร
368. สุชัยพูดคำหยาบ

369. ฤทธิมายุ้งกับหนู
370. ธนากับณัฐปาก้อนหินลงน้ำในสวนย่อม
- ธนากับณัฐปาก้อนหินลงบ่อน้ำในสวนย่อม
371. ตะวันเอากางเกง ผลิตหัวธนา
- ตะวันเอากางเกงผลิตหัวของธนา
372. ชี้อย่าหนูว่าฟ้าชี้
373. ประภาส่องเสียงดังกรีด
- ประภาส่องเสียงดังกรีด
374. ฤทธิหยิกหนู
- ฤทธิหยิกหนูของหนู
375. ฤทธิพูดคำว่าบ้า
376. สู้ชัยไม่ยอมเก็บแก้ว ฤทธิเตือนแล้วก็ไม่ยอมเก็บ
377. ฤทธิกับสู้ชัยมาจับกันหนูกับปรีชา
- ฤทธิกับสู้ชัยมาจับกันของหนูกับของปรีชา
378. ฤทธิใช้ขางลบของหนูไม่ได้ขออนุญาตหลายครั้งแล้ว
- ฤทธิใช้ขางลบของหนูโดยไม่ได้ขออนุญาตหลายครั้งแล้ว
379. ส้มรเอาเงินมา 100 บาท
380. ณัฐกับธนาวิ่งเล่นในห้องจนธนาชนแก้ว
381. ตุลย์เข่าของตกแต่งห้องของอาจารย์
382. ชีวบีบคอสู้ชัย
- ชีวบีบคอของสู้ชัย
383. ชีวกับพงษ์เล่นกันในแถวตอนที่กำลังจะไปเรียนวิชาพล
384. ชีวเปิดกระโปรงกัลยา
- ชีวเปิดกระโปรงของกัลยา
385. สู้ชัยกับฤทธิชกกัน
386. ฤทธิเตะ โคนใส่หนู
- ฤทธิเตะโคนใส่หนูของหนู
387. กรรมปากรรไกรรุ่ง
- กรรมปากรรไกรให้รุ่ง
388. สู้ชัยบีบคอหนู
- สู้ชัยบีบคอของหนู

389. ถกข้อมเส้นผมของหนู
390. ปรีชาติหลังผม
- ปรีชาติหลังของผม
391. สู้ชัยมาอยู่กับผม
392. มานีพูดคำหยาบ
393. พี่เอาขนมมาโรงเรียน
394. สู้ชัยเอาไม้กวาดมาตีหลังผม
- สู้ชัยเอาไม้กวาดมาตีหลังของผม
395. พี่เอาแก้วน้ำมาตีหัวพงษ์
- พี่เอาแก้วน้ำมาตีหัวของผม
396. พงษ์จับมือสิทธิ์มาต่อผม
397. สู้ชัยเอารองเท้าผมไป
- สู้ชัยเอารองเท้าของผมไป
398. สู้ชัยแหย่ผม
399. เพชรเล่นน้ำลาซ
400. ถัดกันข้าวไม่หมด
401. ถัดกันข้าวไม่หมดมา 3 วันแล้ว
402. ตะวันกินอาหารว่างไม่หมด
403. ถกช้ชกนิ้วหนู
- ถกช้ชกนิ้วของหนู
404. พี่เตะหนูเวลาเข้าแถวไปกินอาหารว่าง
- พี่เตะหนูเวลาเข้าแถวไปกินอาหารว่าง
405. มานีพูดคำว่าไอ้
406. ธนาเหยียบนิ้วฉัฐแรง ๆ จนร้องไห้
- ธนาเหยียบนิ้วของฉัฐแรง ๆ จนฉัฐร้องไห้
407. ฉัฐกับธนาวิ่งเล่นในห้องเรียนนี้ใส่มือดี
- ฉัฐกับธนามันนิสัยไม่ดีวิ่งเล่นในห้องเรียน
408. ตลุ่ยตีกันกัลยา
- ตลุ่ยตีกันของกัลยา

409. ผนังวิ่งเล่นในห้องเรียน
- ผนังวิ่งเล่นในห้องเรียน
410. พงษ์ชกเอวหนู
- พงษ์ชกเอวของหนู
411. สู้ซึซพูดว่าไอ้
412. ซึซเหยียบเท้าหนู
- ซึซเหยียบเท้าของหนู
413. ผนังตะโกนใช้หูกัลยา
- ผนังตะโกนใส่หูของกัลยา
414. ส้มชายข้ามตัวหนู
- ส้มชายเดินข้ามตัวของหนู
415. ซึซเอาพวงไข่ม้วน ลิกถิ พรรณี
- ซึซเอาพวงใส่หูของวิน ลิกถิและพรรณี
416. ซึซว่ากัลยาว่าสังขยา
- ซึซเรียกกัลยาว่าสังขยา
417. ซึซจับหน้าหนู
- ซึซจับหน้าของหนู
418. มานีดูค่าเดือนกุมภาพันธ์และเดือนพฤษภาคม
- มานีดูค่าว่าเดือนกุมภาพันธ์และเดือนพฤษภาคมเขียนอย่างไร
419. พงษ์พูดตามหนู
420. ธนาควัดต่อนเขียนไทย
- ธนาควัดต่อนทดสอบวิชาเขียนไทย
421. ซึซพูดคำว่าไอ้
422. มานีเอาน้ำไล่สาคน้ำโดนชาดวงแก้ว
- มานีเอาน้ำไล่สาคน้ำโดนชาของดวงแก้ว
423. ซึซพูดตามหนู
424. มานีเอาดินสอกดของกัลยาไปแล้วไม่คืน
425. ซึซพูดตามปิติ
426. มานีฟ้องตอนเรียน
- มานีฟ้องในเวลาเรียน

427. ชีตตบหน้าหนู
- ชีตตบหน้าของหนู
428. มานี้และตลย์เล่นกันในห้องเรียน
429. ตะวันว่ารินทร์ว่าบ้า
- ตะวันว่ารินทร์บ้า
430. ตะวันไม่ทำเวร
431. สู้ชัย วิ่งเล่นในห้องเรียน
- สู้ชัยวิ่งเล่นในห้องเรียน
432. ชีตเตะนนท์
433. กรณ์ตะโกนใส่หุมาลี
- กรณ์ตะโกนใส่หูของมาลี
434. ชีตเล่นกล่องของกันต์
435. มานะกับณัฐชกกัน
436. มานี้ประกาปราณีฟ้า นึกา ฤดี กิตติ สู้ชัยและสมรวิ่งเล่นในห้องเรียน
- มานี้ ประกา ปราณี ฟ้า นึกา ฤดี กิตติ สู้ชัยและสมรวิ่งเล่นในห้องเรียน
437. สู้ชัยว่ามาลีว่าวาตรูปทุ่เล็ด
- สู้ชัยว่ามาลีว่าวาตรูปทุเรศ
438. ชีตเอาไม้ตีกันหนูและเตะหนูด้วย
- ชีตเอาไม้ตีกันของหนูและเตะหนูด้วย
439. ชีตเตะขามาลี
- ชีตเตะขาของมาลี
440. ดวงแก้วนั่งโต๊ะมาลี
- ดวงแก้วนั่งโต๊ะของมาลี
441. สมชายกรณ์เพชรมาอยู่โต๊ะมาลี
- สมชาย กรณ์และเพชรมาอยู่กับโต๊ะของมาลี
442. ตะวันดูหนู
- ตะวันดูค่าตบวิชาเลขของหนู
443. ตะวันดูมาลีเวลาสอบ ตะวันถามมาลีเวลาสอบ
- ตะวันดูและถามมาลีในเวลาสอบ

444. ตะวันกวนสมาธิหนู
- ตะวันรบกวนสมาธิของหนู
445. ก็นต์ดวงแก้วมาอยู่โตะกัลยา
- ก็นต์และดวงแก้วมาอยู่กับโตะของกัลยา
446. ดวงแก้วโกธรมาลี
447. ฤทธิท่าหมวกและเคี้ยวหนูขาด
- ฤทธิท่าหมวกและเคี้ยวที่ท่าจากกระดานของหนูขาด
448. กิตติมาอยู่กับแพรวและหนู
449. ดวงแก้ว กัลยา ก็นต์นิภาโกธรหนู
- ดวงแก้ว กัลยา ก็นต์และนิภาโกธรหนู
450. ตะวันกวนหนู
- ตะวันรบกวนสมาธิของหนู
451. สโมสรเตณีสู่
452. มานีเล่นในห้อง
- มานีเล่นในห้องเรียน
453. ตูลย์นั่งบนโตะ
- ตูลย์นั่งบนโตะ
454. ธนาเล่นกับพรวณโตะงานไม้เสวี
- ธนาเล่นกับพรวณโตะงานไม้เสวี
455. นนทักฉลักหนู
456. พรวณโตะโปงหนู
- พรวณโตะโกธรหนู
457. ธนาเอากระดาดขึงมาโดนคางหนู
- ธนาเอากระดาดขึงมาโดนคางของหนู
458. ประภาว่าหนูว่าหมา
- ประภาเรียกหนูว่าหมา
459. ฤทธิเขียนสมุดหนู
- ฤทธิเขียนเล่นในสมุดของหนู
460. ฤทธิตะโกนใส่หนู
- ฤทธิตะโกนใส่หูของหนู

461. ธนาปิดแก้วของหนูหล่นทั้ง 2 ครั้งแล้ว
- ธนาปิดแก้วของหนูหล่น 2 ครั้งแล้ว
462. ลีทชิลอกหนู
- ลีทชิลอกแบบฝึกหัดเลขของหนู
463. กรณ์ปิดแก้วน้ำหนูดก
- กรณ์ปิดแก้วน้ำของหนูดก
464. ธนา กับ ณิชูลีทชิลีว่งเล่นในห้องกับน้องตุลย์
- ธนา ณิชูและลีทชิลีว่งเล่นในห้องเรียนกับน้องของตุลย์
465. ณิชูจับไหล่หนูแรง ๆ
- ณิชูจับไหล่ของหนูแรง ๆ
466. ประกายโมยแก้วน้ำของสมร
- ประกายหยิบแก้วน้ำของสมรไปใช้
467. สุชัยเหยียบกระเป๋าสมร
- สุชัยเหยียบกระเป๋าของสมร
468. ตุลย์ว่าหนูว่าทุเรศ
469. ตะวันว่าหนูว่าไอ้บ้า
470. มาลีเดินในห้องเรียน
471. ประกายหัวเราะหนูเวลาน้ำโดนเสื้อและมาเหยียบเท้าหนู
- ประกายหัวเราะเขาหนูเมื่อน้ำกระเด็นมาโดนเสื้อของหนูและมาเหยียบเท้าของหนูอีกด้วย
472. ดาวมาว่าหนูก่อน หนูจึงว่าตอบ
473. ฤดีว่าสมรว่าสมที่ท่าไทยชมพูไม่ได้
- ฤดีว่าสมรว่าสมหน้าหน้าที่ท่าแบบฝึกหัดภาษาไทยเล่มสี่ชมพูไม่ได้
474. ตุลย์มาเหยียบเท้าหนู
- ตุลย์มาเหยียบเท้าของหนู
475. ณิชูแกล้งหนู
- ณิชูแกล้งหนู
476. สมชายนั่งเก้าอี้หนูแล้วไม่ยอมลุกให้หนึ่ง
- สมชายนั่งบนเก้าอี้ของหนูแล้วไม่ยอมลุกให้หนูนั่ง

477. นนท์โดดบันได 4 ชั้น
- นนท์กระโดดชั้นลงบันได 4 ชั้น
478. สมชายมาอยู่โต๊ะหนู
- สมชายมาอยู่กับโต๊ะของหนู
479. ธนาศอกณัฐ
- ธนาใช้ศอกตีณัฐ
480. พงษ์ชกท้องผม
- พงษ์ชกท้องของผม
481. มานี้กับสมรพลล้มตกเก้าอี้
- มานี้กับสมรพลล้มตกจากเก้าอี้
482. ธนา กับ ณัฐ เอากระดาษจากห้องอุปกรณ์มาวิ่งไล่ตีกันและนนท์ด้วย
ธนาตีผมด้วย
- ธนา ณัฐและนนท์เอากระดาษจากห้องอุปกรณ์มาวิ่งไล่ตีกัน
และธนาตีผมอีกด้วย
483. ธนา กับ ณัฐ วิ่งเล่นในห้องและนอกห้อง
- ธนา กับ ณัฐ วิ่งเล่นในห้องและนอกห้อง เรียน
484. ธนา เอามือทาบหัวผม
- ธนา เอามือทาบหัวของผม
485. ธนา กับ ณัฐ เล่นน้ำต่อนเย็นและเตะแก้วน้ำ
- ในต่อนเย็นธนา กับ ณัฐ เล่นน้ำและเตะแก้วน้ำ
486. ธนา กับ ณัฐ วิ่งเล่นตอนกลางวัน
- ธนา กับ ณัฐ วิ่งเล่นตอนกลางวัน
487. ตะวันตะโกนใส่หูผม
- ตะวันตะโกนใส่หูของผม
488. ฤดีรดน้ำใส่ณัฐ
489. ณัฐชกท้องผม
- ณัฐชกท้องของผม
490. มานี้ว่าผมว่าบ้า
- มานี้ว่าผมว่าบ้า
491. ตะวันกัดธนา

492. ฝัน หนามานีปาก้อนหินลงในบ่อน้ำ
- ฝัน หนาและมานีปาก้อนหินลงในบ่อน้ำ
493. ฝันเหยียบเก้าอี้ของอาจารย์อรรถชัย
- ฝันเหยียบบนเก้าอี้ของอาจารย์อรรถชัย
494. ชัยเตชะขาม
- ชัยเตชะขาของผม
495. มานีเหวี่ยงถุงผ้าใส่ผมและพูดว่าเว็ย
496. มานีใช้กล่องดินสอของตุลย์โดยไม่ขออนุญาต
- มานีใช้กล่องดินสอของตุลย์โดยไม่ขออนุญาต
497. ฝันกับธนาวิ่งเล่นตอนกลางวัน
498. สมองบ๊อบคอบผมตรงที่เป็นแผล
- สมองบ๊อบคอบของผมตรงที่เป็นแผล
499. ฝันเหย่ผม
500. ธนาตีหัวผม
- ธนาตีหัวของผม
501. กุดี้แกลั้งผม
502. สมองพูดตามผม
503. ธนาเอาของเล่นมาโรงเรียน
504. ฝันกับธนาเล่นโยนบาสโทนเป็นบาสเกตบอล
- ฝันกับธนาเล่นโยนลูกบาสเกตบอลและโทนเป็นบาสเกตบอล
505. พรานี่เตชะผม
506. ฝันกับธนาเล่นไม้กวาด
- ฝันกับธนาเล่นไม้กวาด
507. ธนาจับหัวฝันโฆกฟั้น
- ธนาจับหัวของฝันโฆกฟั้น
508. ฝันชกแก้มผม
- ฝันชกแก้มของผม
509. ฝันกับธนาตรบมานี
- ฝันกับธนาตบมานี
510. ชัยหมุน ธีมนานีฝึกการเล่น

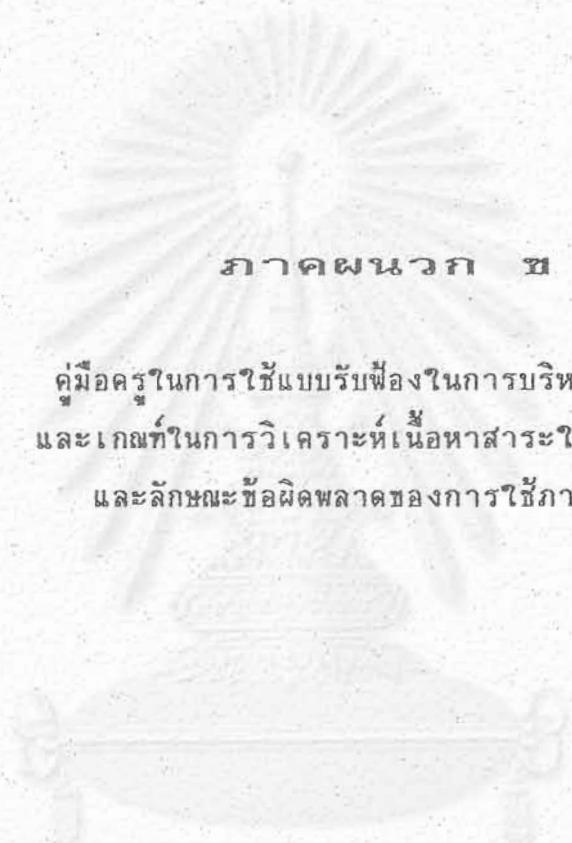
511. ประภาโชนรองเท้าไว้รัชกาลที่ 5
- ประภาโชนรองเท้าไว้พระรูปของรัชกาลที่ 5
512. มานีฮึกแก้มและดึงหูปิดิโดยไม่มีเหตุผล
- มานีฮึกแก้มและดึงหูของปิดิโดยไม่มีเหตุผล
513. ชีสเล่นเกมส์กับนันทตอนกลางวันชั่วโมงพัก
- ชีสเล่นเกมกับนันทตอนกลางวันในชั่วโมงพัก
514. ประภาเขียนกระดานเล่นตอนเย็นที่อาจารย์ไปอยู่เวร
- ประภาเขียนกระดานเล่นตอนเย็นในขณะที่อาจารย์ไปอยู่เวร
515. ธนาชกท้อง 3 ครั้ง
- ธนาชกท้องของหนู 3 ครั้ง
516. สิทธิพิภพประภาจนเป็นแพ
- สิทธิพิภพประภาหล่มทำให้หัวเข้าเป็นแผล
517. สม่รเอาเงินมาเกินเป็น 104 และมีเศษอีกด้วย
- สม่รเอาเงินมามากเกินไปเป็นจำนวน 104 บาท และมีเศษต่างค์อีกด้วย
518. ฌัฐรอกการฟังของปรานีและฤดี
- ฌัฐรอกแบบฝึกหัดการฟังของปรานีและฤดี
519. สิทธิแบมือตีหลังธนาแต่ธนากำมือกบหลังสิทธิตั้งสนิ่ง
- สิทธิแบมือตีหลังของธนา แต่ธนากำมือกบหลังของสิทธิตั้งสนิ่ง
520. ปรานีดูเลขหนู
- ปรานีดูแบบฝึกหัดเลขของหนู
521. สม่รโชนไม้บรรทัดให้หนู
522. ประภาตะโกนใส่หนู
523. ฌัฐดูนกกางเขนของหนู
- ฌัฐดูแบบฝึกหัดนกกางเขนของหนู
524. ธนากับฌัฐอมขางลบไปทั้งก้อนแล้วเอาออกมาจากปากก็โชนขางลบลงในสมุดของหนูและเปื้อนน้ำลาย
- ธนากับฌัฐอมขางลบไปทั้งก้อน เมื่อเอาออกมาจากปากก็โชนขางลบซึ่งเปื้อนน้ำลายลงบนสมุดของหนู

525. ธนาณัฐและสิทธิและตะวันกระโดดตรงบันไดหกชั้น
- ธนาณัฐ สิทธิและตะวันกระโดดชั้นลงบันได 6 ชั้น
526. ณัฐปากรวดไล่หัวปราณีและปาเล่นในเรือน ส.ป.ช.
- ณัฐปากรวดไล่หัวของปราณีและปาเล่นในเวลาเรียนวิชา
ส.ป.ช.
527. ณัฐไม่ทำเวร
528. ธนาจูบมือหนู
- ธนาจูบมือของหนู
529. ธนาจักกระจุยหนูจนเจ็บเอว
- ธนาจักเอวของหนูจนเจ็บ
530. ธนาดังผมหนู
- ธนาดังผมของหนู
531. ธนามุดเข้าไปในกระโปรงหนู
- ธนามุดเข้ามาในกระโปรงของหนู
532. ชัยเล่นนาฬิกาของธนาจนพัง
533. ธนาดึงเก้าอี้ของหนูจนตก
- ธนาดึงเก้าอี้ของหนูจนตกจากโต๊ะ
534. ณัฐเปิดกล่องดินสอโดยไม่ได้รับอนุญาต
- ณัฐเปิดกล่องดินสอของหนูโดยไม่ได้รับอนุญาต
535. ธนาว่าพรวรพี่ว่าโง่
536. ชัยเตะหนูตอนเรียน ก.พ.อ.
- ชัยเตะหนูตอนเรียนวิชา ก.พ.อ.
537. ธนาเอาหัวณัฐโขกพื้นจนร้องไห้
- ธนาเอาหัวของณัฐโขกพื้นจนณัฐร้องไห้
538. ธनावิ่งเล่นในห้องตอนกลางวัน
- ธनावิ่งเล่นในห้องเรียนตอนกลางวัน
539. ตะวันลอกหนังสือภาษาไทย
- ตะวันลอกคำตอบจากหนังสือภาษาไทย
540. สุชัยแย่งหนังสือที่ผมกำลังดูอยู่
- สุชัยแย่งหนังสือที่ผมกำลังอ่านอยู่

541. นนท์ นิจ กิตติหัวเราะเยาะธรรม์ว่าธรรม์ไม่ดูตาม้าตาเรือ
- นนท์ นิจและกิตติหัวเราะเยาะธรรม์และว่าธรรม์ไม่ดูตาม้าตาเรือ
542. ธนาภิกับฉวีวิ่งเล่นและมาชนผม
543. ฝึกกับธนาเล่นในเวลาสวดมนต์และเวลาเคารพธงชาติ
544. ธนาผลึกเพชรเลยทำให้มาโดนหัวผม
- ธนาผลึกเพชร ทำให้มาโดนหัวของผม
545. สุชัยเปิดคูทาง เกงในผม
- สุชัยเปิดคูทางเกงในของผม
546. พงษ์เอาเข้าชั้นสโปกผมปวดไปถึงกระดูกเมื่อวานนี้
- เมื่อวานนี้พงษ์เอาเข้าชั้นสโปกของผมปวดไปถึงกระดูก
547. กรณ์จัดในแบบบันทึกในเวลาเรียน
- กรณ์เขียนข้อความในแบบบันทึกในเวลาเรียน
548. สุชัยเล่นที่ปิดหทัยในตอนกลับห้องจากไปเรียนศิลปะ
- สุชัยเล่นที่ปิดหทัยในขณะที่เดินกลับห้อง หลังจากที่ได้ไปเรียน
วิชาศิลปะ
549. พงษ์เตะที่ปิดหทัยตอนเดินแถวกลับห้อง
- พงษ์เตะที่ปิดหทัยตอนเดินแถวกลับห้องเรียน
550. สุชัยไม่ทำเวรเมื่อวานนี้
- สุชัยไม่ทำเวรเมื่อวานนี้
551. พรรณีชกสต่อผม
- พรรณีชกสต่อของผม
552. พงษ์โยนไม้บรรทัดให้ธารินตอนไปเรียน ก.พ.อ.
- พงษ์โยนไม้บรรทัดให้ธารินตอนไปเรียนวิชา ก.พ.อ.
553. ฟ้าเล่นของของอาจารย์ดวงฤดี
554. ชัชชอบเล่นในแถวกับพงษ์หลายครั้งแล้ว
555. พงษ์ผลึกฤทธิ์ไปโดนผม
- พงษ์ผลึกฤทธิ์มาโดนผม
556. จันท์ รุ่ง วดี นิภา ไปเติมน้ำแล้วไม่ยอมกลับกลับคุยกันต่อและ
มีกัลยาอีกคนที่อยู่ด้วย
- จันท์ รุ่ง วดี นิภาและกัลยาไปเติมน้ำแล้วไม่ยอมกลับ กลับ
คุยกันต่อ

557. มานี้ใช้ปากกาของอาจารย์โดยไม่ได้รับอนุญาต
558. มานี้กับมานะกินน้ำไม่หมดแล้วยังไปเททิ้งอีกด้วย
- มานี้กับมานะดื่มน้ำไม่หมดแล้วยังไปเททิ้งอีกด้วย
559. นิสัยคิดว่าตะวันตกะวันก็ว่าตอบแต่ตะวันตกว่ามากกว่าเวลาเรียนพละ
- ในเวลาเรียนวิชาพละ นิสฺและนิสัยว่าตะวันตกะวันก็ว่าตอบแต่ตะวันตกว่ามากกว่า
560. นิสฺกับสุชัยล้อตะวันตกว่าไอ้ที่แง
561. พงษ์กับสุชัยและใครอีกคนก็ไม่รู้วิ่งเล่นในห้อง
562. สุชัยพูดคำหยาบตอนทานข้าวกลางวัน
- สุชัยพูดคำหยาบตอนรับประทานอาหารกลางวัน
563. นพกับกิตติเล่นในห้อง
- นพกับกิตติเล่นในห้องเรียน
564. สุชัยพูดคำหยาบและตะโกน
565. นิสฺพูดคำหยาบตอนเย็นเมื่อวานนี้
- ตอนเย็นเมื่อวานนี้ นิสฺพูดคำหยาบ
566. นิสฺ นพ สุชัยเล่นแพ้แล้วก็ไปว่าตะวันตกมากมายท่ามกลาง
- นิสฺ นพ และสุชัยเล่นแพ้แล้วก็ไปว่าตะวันตก
567. ตอนที่เล่นพละฝ่ายผมแพ้และกรมกับนิจ เขาจะเขี่ยฝ่ายผม
- ตอนที่เล่นพละฝ่ายผมแพ้ กรมกับนิจ เขาจะเขี่ยฝ่ายผม
568. มานะเปิดน้ำทิ้งไว้ตอนกลางวันส่มช่าย
- มานะและส่มช่ายเปิดน้ำทิ้งไว้ตอนกลางวัน
569. วดี สุนีย์ สุชัยนิจกวานโต๊ะผม
- วดี สุนีย์ สุชัยและนิจมาอยู่กับโต๊ะของผม
570. พรรณีเอากรรไกรของอาจารย์สุปราณีโดยไม่ได้รับอนุญาต
- พรรณีหยิบกรรไกรของอาจารย์สุปราณีโดยไม่ได้รับอนุญาต
571. สุนีย์จันทรคูบิตรเขี้ยววิชา ส.ป.ช.
- สุนีย์และจันทรคูบิตรคะแนนวิชา ส.ป.ช.
572. นิภาเอามือจิ้มตามผม
- นิภาเอามือจิ้มตาของผม
573. สุชัยถุยน้าลายใส่นิจ

574. ส้มชายถอดปลอกคอปม 2 ครั้งแล้ว
- ส้มชายถอดที่สวมคอปม 2 ครั้งแล้ว
575. นีภาเตะเหยียบต๋อยตีพงษ์
- นีภา เตะ เหยียบ ต๋อยและตีพงษ์
576. จันทรทิ้งดอกไม้ลงพื้น
- จันทรทิ้งดอกไม้ลงบนพื้น
577. พงษ์ว่าผมเป็นหมา
578. สู้ชัยและฤทธิวิ่งเล่นในห้องเรียน
579. มานะกินอาหารว่างไม่หมด
580. มานีวิ่งเล่นในห้องเรียน
581. ตะวันกับฤดีวิ่งเล่นในห้อง
- ตะวันกับฤดีวิ่งเล่นในห้องเรียน
582. พงษ์ชกหลังกัลยา
- พงษ์ชกหลังของกัลยา
583. ฤดีตะโกนใส่หูประกาศา
- ฤดีตะโกนใส่หูของประกาศา
584. กรณ์กับชัยมาอยู่กับไวโอลินของนิจ
- กรณ์กับชัยมาอยู่กับไวโอลินของนิจ
585. ชัยมาอยู่กับโต๊ะกันต์เวลากันต์ทำงาน
- ชัยมาอยู่กับโต๊ะของกันต์เวลากันต์ทำงาน
586. ชัยเล่นกับนิจในห้องเรียน
587. ส้มชายมาตีหัวกันต์
- ส้มชายมาตีหัวของกันต์
588. ฤดีวิ่งเล่นในห้อง
- ฤดีวิ่งเล่นในห้องเรียน
589. ฤทธิวิ่งเล่นในห้องเรียน
590. ชัยและพงษ์วิ่งในโรงอาหาร
- ชัยและพงษ์วิ่งในโรงอาหาร
591. มานีแกลังตุลย์
592. ธนาว่ากันต์มี 4 ซา

ภาคผนวก ข

คู่มือครูในการใช้แบบรับฟ้องในการบริหารชั้นเรียน
และเกณฑ์ในการวิเคราะห์เนื้อหาสาระในแบบรับฟ้อง
และลักษณะข้อผิดพลาดของการใช้ภาษาไทย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คู่มือครูในการใช้แบบรับฟังในการบริหารชั้นเรียน

1. ความสำคัญของการใช้แบบรับฟัง

ในสภาพห้องเรียนในชั้นประถมศึกษา นักเรียนแต่ละคนจะมีเรื่องมาฟ้องครูอยู่เสมอไม่ว่าจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับตนเอง เกี่ยวกับเพื่อนหรือเหตุการณ์อื่น ๆ ซึ่งครูจะต้องรับฟังอยู่ตลอดเวลา ซึ่งในบางครั้งครูไม่มีเวลามากพอที่จะฟังเรื่องราวต่าง ๆ ได้หมดหรือได้ทุกคน ซึ่งนักเรียนนั้นจะไม่เลือกเวลาในการฟ้องทำให้บางครั้งกิจกรรมต่าง ๆ ที่ครูกำลังกระทำหยุดชะงัก เช่น กิจกรรมการเรียนการสอน การทำธุระส่วนตัว การสนทนากับผู้ปกครองหรืออาจารย์ด้วยกัน หรือในขณะที่กำลังสนทนากับนักเรียนคนอื่น ๆ ก็ตาม ซึ่งผลที่ตามมาก็คือ ครูจะต้องงดทำกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อฟังเรื่องราวจากนักเรียนที่มาฟ้อง ก็จะทำให้เสียงาน หรือไม่รับฟังเรื่องใด ๆ โดยทำงานต่อไป ก็จะทำให้ขาดโอกาสในการรับรู้เรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น รวมทั้งจะทำให้นักเรียนที่ต้องการฟ้องเกิดความคับข้องใจไปด้วยในกรณีที่นักเรียนคนนั้นได้รับการกระทำที่ไม่เหมาะสม เช่น ถูกทำร้ายร่างกาย ขี้วาจของถูกทำลายเสียหาย เป็นต้น เพราะเขาควรจะมีสิทธิ์เรียกร้องความเป็นธรรม โดยมีครูเป็นเหมือนผู้ที่นักเรียนเชื่อถือว่าจะแก้ปัญหาและให้ความเป็นธรรมกับเขาได้ ดังนั้นการที่ครูนำแบบรับฟังมาเป็นตัวแทนครู จะช่วยให้ครูได้แบ่งเบาภาระของตนเองลงและนักเรียนก็สามารถสื่อสารกับครูได้โดยใช้แบบรับฟังเสมือนเป็นตัวแทนของครู และครูเองก็ได้ใช้แบบรับฟังสื่อสารกับนักเรียนถึงเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นไม่ว่าจะในหรือนอกห้องเรียน เมื่อมีปัญหาที่ต้องการแก้ไข ก็สามารถแก้ไขได้ทันกว้างที่ เช่นระเบียบวินัยหรือข้อปฏิบัติต่าง ๆ ของโรงเรียนที่นักเรียนทุกคนต้องปฏิบัติตาม การตัดสินใจเรื่องราวดังกล่าวที่เกิดขึ้นระหว่างนักเรียนด้วยกัน เช่น การทำร้ายร่างกายกัน การใช้ของของผู้อื่นโดยไม่ได้รับอนุญาต เป็นต้น ซึ่งครูก็นำมาเป็นแนวทางในการอบรมสั่งสอนนักเรียนของตนได้ นอกจากนี้ตัวนักเรียนเองก็จะรู้ตัวตลอดเวลาไม่ว่าครูจะอยู่หรือไม่ก็ตามในสถานที่หรือเวลานั้น ๆ ครูก็สามารถรับรู้เรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นได้ตลอดเวลา ก็ทำให้นักเรียนไม่กล้าที่จะทำอะไรไม่เหมาะสมและระมัดระวังตนเองในการกระทำต่าง ๆ มากยิ่งขึ้น

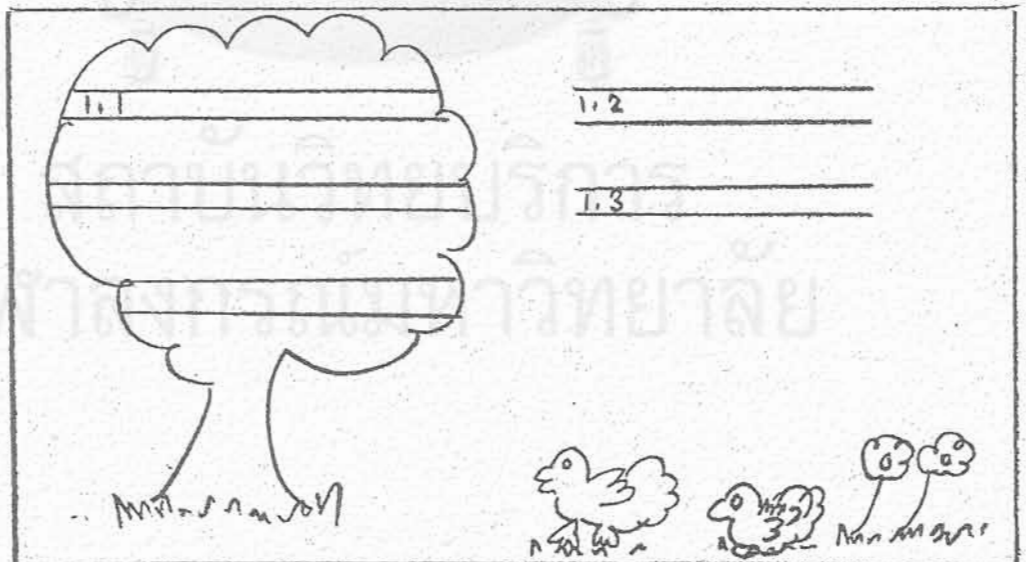
อนึ่งตัวครูเองก็จะมีสภาพอารมณ์ที่คงที่มากขึ้น เพราะถ้านักเรียนมาฟ้องอยู่ตลอดเวลา อาจทำให้ตัวครูมีอารมณ์ที่หงุดหงิด รำคาญ เป็นต้น อาจแสดงอารมณ์ที่ไม่เหมาะสมต่อนักเรียน รวมทั้งใช้คำพูดที่ไม่เหมาะสมต่อนักเรียนด้วยเช่น

กัน ดังนั้นการที่ครูรวบรวมข้อมูลที่ได้ในแต่ละวันมาวิเคราะห์ในวงเวียน ซึ่งเป็นเวลาที่ครูปฏิบัติงานต่าง ๆ เรียบร้อยไปบ้างแล้วทำให้มีเวลามากพอในการพิจารณาข้อมูลที่ได้จากแบบรับฟัง รวมทั้งวิธีแก้ไขต่าง ๆ ที่ครูจะสนทนากับนักเรียนในวันรุ่งขึ้นในช่วงโมงสนทนาตอนเช้าและครูก็นำข้อมูลมาเป็นแนวทางในการอบรมสั่งสอนนักเรียน ซึ่งเป็นข้อมูลตรงที่เกิดขึ้น ก็จะทำให้นักเรียนเรียนรู้จากประสบการณ์จริงได้อีกด้วย ในชั้นเด็กเล็ก ๆ เป็นชั้นที่ครูจะต้องอบรมสั่งสอนและพูดซ้ำซ้ำทวนอยู่เสมอ ๆ เพราะในชั้นนี้ยังเล็กอยู่ การพูดหรืออบรมอย่างสม่ำเสมอจะช่วยให้เด็กเรียนปฏิบัติตามกฎระเบียบได้อย่างถูกต้องและมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ต่อไป

2. ขั้นตอนในการเตรียมแบบรับฟัง

- 2.1 จัดประกวดภาพที่จะวาดลงในแบบรับฟัง แล้วให้นักเรียนทั้งชั้นช่วยกันเลือกว่าจะให้ภาพใดบ้าง เมื่อเลือกได้แล้วก็วาดภาพลงในแบบรับฟังที่มีขนาด 4 x 8 นิ้ว
- 2.2 กำหนดส่วนสำคัญ 3 ส่วน ลงในแบบรับฟัง ได้แก่
 - 2.2.1 ช่องสำหรับเขียนข้อความที่นักเรียนต้องการบันทึก
 - 2.2.2 ช่องวัน เดือน ปีที่บันทึก
 - 2.2.3 ช่องชื่อของผู้บันทึก

ตัวอย่าง

- 2.3 จัดเตรียมกล่องใส่แบบรับฟังและปากกา
- 2.4 จัดเตรียมตู้สำหรับใส่แบบรับฟังที่บันทึกแล้ว จะเป็นตู้จดหมายที่มีขายตามท้องตลาดหรือจะสร้างขึ้นเองก็ได้ โดยมีกุญแจใส่ไว้ให้เรียบร้อย
- 2.5 แบบรับฟังควรเปลี่ยนรูปแบบเดือนละ 1 ครั้ง เพื่อไม่ให้นักเรียนเบื่อ เพราะนักเรียนระดับชั้นนี้มีระยะความสนใจในสิ่งต่าง ๆ อยู่ในช่วงสั้น

3. ขั้นตอนในการนำแบบรับฟังไปใช้

- 3.1 อธิบายวิธีการใช้แบบรับฟังให้นักเรียนฟัง โดยไม่ใช้คำว่า ฟัง เพียงแต่อธิบายให้นักเรียนฟังว่าถ้านักเรียนต้องการบอกอะไรกับครูและคิดว่าเรื่องนั้นเป็นเรื่องสำคัญ นักเรียนไม่สามารถแก้ปัญหาเองได้หรือต้องการให้ครูได้รับรู้ก็ให้มาบันทึกลงในแบบรับฟัง
- 3.2 นำแบบรับฟังที่บันทึกเรียบร้อยแล้วไปใส่ในตู้ที่เตรียมไว้ โดยมีกุญแจใส่เรียบร้อยและมีครูเพียงผู้เดียวที่มีกุญแจไข
- 3.3 ในการใช้แบบรับฟังจะต้องเป็นเวลา โดยเริ่มใช้ได้ตั้งแต่เช้าเวลา 6:30 น. จนถึง 17:00 น. ของทุกวัน ยกเว้นในเวลาเรียน
- 3.4 หลัง 17:00 น. ของทุกวัน ครูจะนำแบบรับฟังในแต่ละวันมาอ่านเพื่อพิจารณารายละเอียดต่าง ๆ รวมทั้งวิธีแก้ปัญหา
- 3.5 นำข้อมูลที่ได้จากแบบรับฟังมาสนทนากับนักเรียนในวันรุ่งขึ้นและในการสนทนานั้นครูจะต้องซักถามรายละเอียดต่าง ๆ จากผู้ที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ที่บันทึกในแบบรับฟัง เพื่อหาข้อสรุปและวิธีแก้ปัญหาที่ถูกต้องต่อไป โดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาด้วย

4. กำหนดเกณฑ์ที่แยกประเภทสาระเนื้อหาของการฟังที่ได้จากแบบรับฟัง

- 4.1 นำแบบรับฟังที่บันทึกแล้วมาแยกประเภท โดยกำหนดหัวข้อดังนี้
 - 4.1.1 สาระการฟังที่เกี่ยวกับตนเอง ได้แก่
 - การถูกเพื่อนทำร้ายร่างกาย
 - การถูกเพื่อนแกล้งด้วยวิธีอื่นที่ไม่ใช่การถูกทำร้ายร่างกาย
 - การถูกเพื่อนใช้วาจาว่ากล่าว
 - การถูกเพื่อนทำกับสิ่งของ
 - 4.1.2 สาระการฟังที่เกี่ยวกับเพื่อน ได้แก่
 - การถูกเพื่อนทำร้ายร่างกาย
 - การถูกเพื่อนแกล้งด้วยวิธีอื่นที่ไม่ใช่การถูกทำร้ายร่างกาย
 - การถูกเพื่อนใช้วาจาว่ากล่าว

- การถูกเพื่อนทำกับสิ่งของ
- พฤติกรรมของเพื่อนโดยทั่ว ๆ ไป

4.2 นำข้อมูลที่ได้จากแบบรับฟังมาแยกประเภทตามหัวข้อที่กำหนดไว้ เพื่อหาค่าความถี่ ค่าเฉลี่ยและร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปแบบภูมิ และตารางพร้อมทั้งบรรยายประกอบ

5. กำหนดเกณฑ์เพื่อหาลักษณะข้อผิดพลาดของการใช้ภาษาไทยของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จากแบบรับฟัง โดยคำนึงถึงความรู้ความสามารถ ของนักเรียนในระดับชั้นนี้และสอดคล้องกับหลักสูตรที่กำหนดไว้

5.1 ลักษณะข้อผิดพลาดของการใช้ภาษาไทยมีหัวข้อดังต่อไปนี้

5.1.1 ข้อผิดพลาดเรื่องการแต่งประโยค

- ขาดคำและกลุ่มคำที่จำเป็นในประโยค
- มีคำและกลุ่มคำเกินประโยค
- เรียงคำและกลุ่มคำผิดลำดับ

5.1.2 ข้อผิดพลาดเรื่องการสะกดคำ

- ใช้พยัญชนะต้นผิด
- ใช้วรรณยุกต์ผิด
- ใช้สระผิด
- เขียนผิดทั้งคำ
- ใช้ตัวสะกดผิด
- ใช้ตัวการันต์ผิด

5.1.3 ข้อผิดพลาดเรื่องการใช้คำ

- ใช้คำผิดความหมาย
- ใช้คำฟุ่มเฟือย
- ใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน

5.1.4 ข้อผิดพลาดเรื่องการเว้นวรรคตอน

- เว้นวรรคในที่ไม่ควรเว้น
- ไม่เว้นวรรคในที่ควรเว้น

5.2 นำข้อมูลในแบบรับฟังมาแยกประเภทตามหัวข้อที่กำหนดไว้เพื่อหา ความถี่ ค่าเฉลี่ยและร้อยละแล้วนำเสนอในรูปแบบภูมิและตาราง พร้อมทั้งบรรยายประกอบ

ตัวอย่างในการนำแบบปรับปรุงมาวิเคราะห์ตามเกณฑ์ที่กำหนด
ทั้งในด้านสาระการฟังและลักษณะข้อผิดพลาดของการใช้ภาษาไทย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ชื่อคนวาง	สำระการข่องเก้กับคนเอง				สำระการข่องเก้กับเพื่อน					ลักษณะข้อผิดพลาดของการใช้ภาษาไทย													
	ถูกเพี้ยน	ถูกเพี้ยน	ถูกเขียน	ถูกเพี้ยน	ถูกเพี้ยน	ถูกเพี้ยน	ถูกเพี้ยน	ถูกเพี้ยน	พฤติกรรรม	การน่่งประโศค			การสะกดการันต์				การใช้คำ			การเ็นวรรคตอน			
	ทำร้าย	นกลิ่งดำ	ใช้วาจา	ทำกับ	ทำร้าย	นกลิ่งดำ	ใช้วาจา	ทำกับ	ของเพื่อน	ขาดคำและ	มีคำและ	เรียงคำ	ขยู่ขยู่	รวมออก	สระผิด	เขียนผิด	ตัวสะกด	ตัวการันต์	ใช้คำผิด	ใช้คำ	ใช้ภาษา	เ็นวรรค	ไม่เ็น
ว่างการ	วิธอื่น ๆ	ว่ากล่าว	สิ่งของ	ว่างการ	วิธอื่น ๆ	ว่ากล่าว	สิ่งของ	โดยทั่ว ๆ	กลุ่มคำ	กลุ่มคำ	และกลุ่มคำ	สันผิด	ผิด		ถึงคำ	ผิด	ผิด	ผิด	ควา	พื-	ในภาษา	เ็นที่เ็น	วรรคเ็น
								ไป		เ็น	ผิดล่ำดับ								พว	เ็น	เ็น	ควเ็น	ควเ็น
- หนาว่ากัถษาว่าอันค้ (เรือก)							✓												✓				
- หนาขมคณ่ขอกคองประภา (ชโทย)								✓								✓							
- กัถสิ่งได้กัถษาไม่เ็นมาข่ง กับท		✓								✓													

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ข้อความ	สำระการฟ้องเกี่ยวกับตนเอง				สำระการฟ้องเกี่ยวกับเพื่อน					ลักษณะข้อผิดพลาดของการใช้ภาษาไทย														
	ถูกเพื่อนทำร้าย	ถูกเพื่อนนกลังด้วย	ถูกเพื่อนใช้วาจาทำกับ	ถูกเพื่อนทำกับ	ถูกเพื่อนทำร้าย	ถูกเพื่อนนกลังด้วย	ถูกเพื่อนใช้วาจาทำกับ	ถูกเพื่อนทำกับ	พฤติกรรมของเพื่อน	การนุ่งประโศด			การสะกดการันต์						การใช้คำ			การเว้นวรรคตอน		
	ร่างกาย	วิธีอื่น ๆ	ว่ากล่าว	สิ่งของ	ร่างกาย	วิธีอื่น ๆ	ว่ากล่าว	สิ่งของ	โดยทั่วไป	ขาดคำและกลุ่มคำ	มีคำและกลุ่มคำเกิน	เรียงคำผิดลำดับ	พยัญชนะต้นผิด	วรรณยุกต์ผิด	สระผิด	เขียนผิดทั้งคำ	ตัวสะกดผิด	ตัวการันต์ผิด	ใช้คำผิดความหมาย	ใช้คำพ้อง	ใช้ภาษาพูด	เว้นวรรคในที่ไม่ควรเว้น	ไม่เว้นวรรคในที่ควรเว้น	
- พงษ์ว่าผมว่าเปรด (เปรด)			✓														✓							
- สี่อัยข้างกระเป๋าสตางค์โดนหน (สตางค์)						✓												✓						
- ตอนทีกล่าววอ้งกลางส้วม (ฉวมพระพร)									✓										✓		✓			
พงษ์พูดว่าในหลวงจะไปได้อิน																								
อิงไ้เง่า (อิงข้างไร)																								
- นี้อเห็นบ่นเข้าของทนมและ	✓																							
ขอโทษอย่างไม้เต็มใจของไทย																				✓				

ข้อความ	สำระการพ้องกับตัวตนเอง				สำระการพ้องกับเพื่อน					ลักษณะข้อผิดพลาดของการใช้ภาษาไทย														
	เอกพจน์	เอกพจน์	เอกพจน์	เอกพจน์	เอกพจน์	เอกพจน์	เอกพจน์	เอกพจน์	เอกพจน์	พหูพจน์	การลงประโยค			การสะกดคำ				การใช้คำ			การเว้นวรรคตอน			
	ทำร้าย	ตกลงด้วย	ใช้วาจา	ทำกับ	ทำร้าย	ตกลงด้วย	ใช้วาจา	ทำกับ	ตกลงด้วย	โดยทั่ว ๆ	ขาดคำและ	มีคำและ	เรียงคำ	ขยี้	วรรค	สระ	เขียน	ตัวสะกด	ตัวการันต์	ใช้คำผิด	ใช้คำ	ใช้ภาษา	เว้นวรรค	ไม่เว้น
	ร้างกาช	วิธสน ๆ	ว่ากล่าว	สิ่งของ	ร้างกาช	วิธสน ๆ	ว่ากล่าว	สิ่งของ	โดยทั่ว ๆ	ไป	กลุ่คำ	กลุ่คำ	และกลุ่คำ	ผิด	ผิด	ผิด	ผิด	ผิด	ผิด	ความ	ขม-	ในภาษา	เว้นวรรค	วรรคใน
											เกิน	ผิดลำดับ								พยางค์	เพี้ยน	เขียน	ควรว้น	ควรว้น
- ทรนเห็นชอบกระ เบ้าลงนค									✓														✓	
- สลว้าส/กรตบและเพร่วรายงท									✓															✓
โต๊ะลงกันค																								

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

6. นำผลที่ได้จากการวิเคราะห์มาเป็นแนวทางในการปรับพฤติกรรมของนักเรียน โดยอาศัยข้อมูลจากแบบรับฟังเป็นตัวอย่างประกอบการอบรมแนะนำให้นักเรียน ปฏิบัติตนให้ถูกต้องตามกฎระเบียบของโรงเรียน ปรับตัวเข้ากับเพื่อน ๆ ได้อย่างมีความสุข รู้จักอดทนและแก้ปัญหาอย่างสันติวิธี นอกจากนี้ข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดของการใช้ภาษาไทยก็นำมาเป็นตัวอย่างประกอบในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย โดยเน้นที่การแก้ไขข้อผิดพลาดต่าง ๆ ที่พบ รวมทั้งนำผลที่พบในลักษณะข้อผิดพลาดต่าง ๆ ไปเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยและวิชาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง การปรับปรุงหลักสูตร การออกข้อสอบและการนำไปใช้ในชีวิตประจำวันของนักเรียนต่อไป

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย